

a 440 m

SOBRE EL NIVELL DEL MAR
(LA REVISTA D'OLOT)

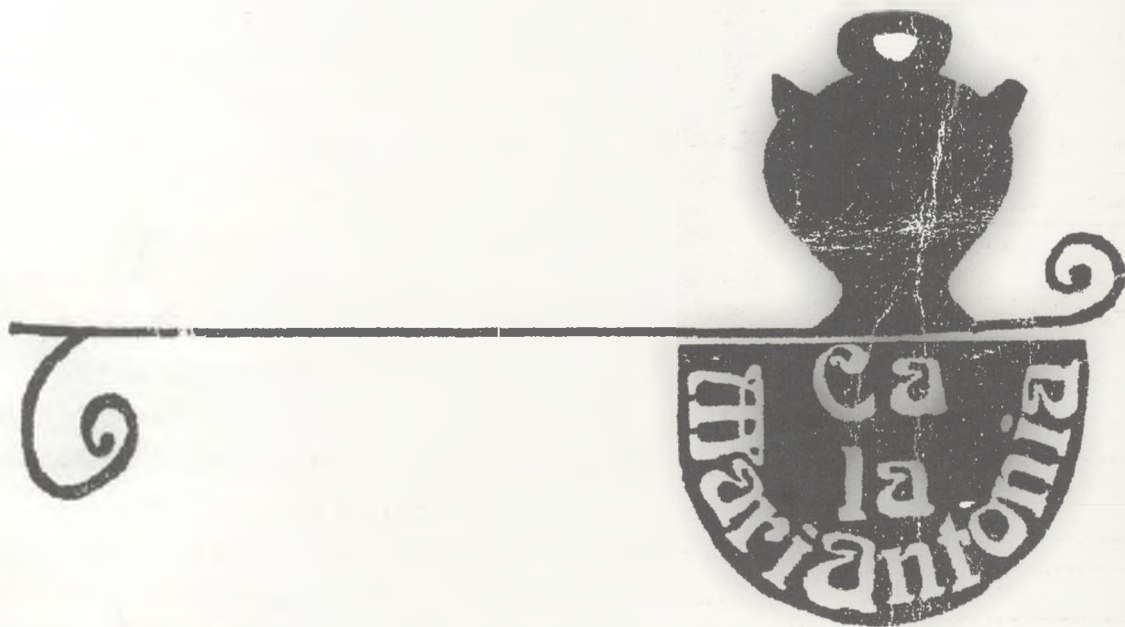

IMMIGRANTS: Convivència o integració

**ENTREVISTA:
Miquel Nogué,
President del Consell Comarcal**

QUO VADIS, FLUVIÀ?

29

Amanides,

torrades,

entrepans,

sucs...

al n° 49 del Firal d'Olot

EL PRIMER DIA DE MAIG

[29]

M A I G
1 9 9 8

4	Política Bramon, Barnadas, Fargas, Llorens
6	Crònica del Ple X.R.
7	Visions desastrades del Ple J. Serra, J. Serrat, A. Parada, X. R.
11	Ausiàs Marx A. Parada
12	Notícies Jordi Serrat
15	Convivència / Integració Off / On
21	Estudis universitaris (II) Debat
23	Entrevista: Miquel Nogué Marta Masó
26	Quo vadis, Fluvià? Miquel Macias
28	Museu dels Volcans Santiago Vilanova
30	La cultura a debat X.R.
33	Mitja vida Jordi Pujiula
38	Denominació d'origen Sergi Navarro

Coordinació: X. Ruscalleda
Consell de redacció: Juli Clavijo, Pep Fargas, Meius Ferrés, Àngel Parada, Sergi Navarro, Albert Rubirola, Joan Serra, Jordi Serrat.

Edició: Associació L'au cal.ligràfica
C/Valls Vells 15 Olot. Tel/FAX 269802
Concepte portada: Kim Domene
Il·lustració conte: Xavier Bulbena
Fotografia d'autor: Pep Cuesta
Impressió: Impremta Aubert

Dipòsit legal: GI-801/95

Durant més de quaranta anys, Franco va convertir el primer dia de maig en una jornada d'apologia del règim feixista que ell mateix havia creat. Tota la maquinària de propaganda (Associacions de "Coros y danzas", agrupacions falangistas, membres del Sindicat Vertical) actuava davant del "Caudillo". La clàssica argücia per neutralitzar una jornada de lluita establerta l'any 1889 en un congrés de treballadors celebrat a París, d'on sorgí també la II Internacional. Abans, la Federació Americana del Treball (AFL) ja havia adoptat aquesta data en commemoració dels treballadors assassinats a Xicago. La reivindicació estrella era la jornada de vuit hores. Fa més de cent anys.

A Olot, ciutat amb una massa assalariada important, un nivell d'economia submergida notable i on molta gent cobra poc més que el salari mínim, és dia de mercat. Això de les manifestacions sempre ens ha vingut gros. A ningú no li agrada d'ensenyar-se i menys amb pancartes que no van adreçades a ningú. El treballador d'aquí renega i prou, sense esperar que arribi el Primer de Maig. Ara, en Tané s'ha inventat la Fira de maig, només falta que s'animi a organitzar-ne una altra l'11 de setembre. En el món del treball ja no queden causes per defensar ni raons que justifiquin una estirada d'orelles, ara és festa i prou, una festa que és una monumental pixarada fora de test, una apologia del kitsch i del despropòsit. Però té èxit. Mig Olot surt al carrer i els polítics, que no perden pistonada, treuen el nas per allò d'anar a l'encalç de la massa electoral. Vet aquí l'honorable manera de fer política.

BORRELL-MARAGALL, LA PITJOR COMBINACIÓ

Vist des de la Garrotxa i pensant en els interessos dels seus ciutadans, si Convergència no hi fos o flaquegés, el panorama electoral seria inquietant. Els nostres principals contrincants, els socialistes, les tenen plantejades en una perspectiva que sembla poc favorable a comarques com la nostra. Borrell a Madrid i Maragall a Catalunya, n'estic segur, serien una mala combinació per a nosaltres.

Un i altre personatge, convé aclarir-ho d'entrada, tenen poc a veure. Borrell és un polític de raça, amb coratge i empena. És dels que no dimiteixen mai. Resistirà fins a gastar l'últim cartutx abans d'abandonar una plaça. Maragall, en canvi, és un diletant de la política, que dimiteix de l'Ajuntament de Barcelona perquè n'està cansat. Lluny de la convicció de Borrell, dubta públicament durant mesos en relació a les eleccions catalanes. Borrell, però, és un home be.ligerament anticatalanista que, per guanyar l'electorat espanyol, no dubtarà en augmentar el seu discurs contra el nacionalisme. Durant la seva etapa de ministre, per altra banda, ja va demostrar quin era el seu tarannà amb tot

illò relacionat amb Catalunya: el negociador més implacable, el més resistent a quealsevol cessió a la Generalitat, l'home que ens va enredar durant anys en relació a la variant de Castellfollit. Situat a la Moncloa -amb la determinació que té, segur que hi arribarà- pot ser un formidable entrebanc. Per nosaltres, Maragall també és un mal candidat a la Presidència de la Generalitat. Després de tants anys de defensar la idea que les ciutats (les grans ciutats) són els únics centres de dinamització social, sembla difícil que, ara, pugui interioritzar un plantejament comarcalista. Cert és que està assajant un discurs proper al nacionalisme. Veig difícil, però, que aquest discurs sigui capaç d'incloure la preocupació per petits pobles com els de la Garrotxa. D'aquests pobles, Maragall només en sap que són possible plaça d'estiueig. Res més!

En definitiva: poques coses serien pitjors que tenir un acatalà anticatalanista a la Moncloa i un anticomarcalista a la Generalitat.

Carles Llorens

VA DE BORRELL

Hi ha hagut molta gent que s'ha estranyat que votés per l'Almúnia i és per això que aprofito l'espai per parlar del tema i per comentar la meves impressions un cop coneguts els resultats de les primàries i del debat sobre l'estat de la nació.

A mi m'agradava més l'Almunia perquè em semblava amb un tarannà més capaç de lligar caps a l'esquerra i a la dreta dels socialistes i, en canvi, malhiava de les característiques que coneixia d'en Borrell.

Em donava la impressió que era un «trepa» de mal caràcter i amb una ideologia espanyolista, pel que feia referència a Catalunya, i econòmicament liberal propera a l'antic ministre Boyer.

No m'agradava tampoc veure les portades del «Mundo» alabant-lo i, finalment, em semblava que podia ser un bon segon de l'Almunia i, en canvi, no era possible la inversa.

En desgreuge meu he de dir que estava convençut que amb l'Almunia anàvem de cap a una majoria absoluta del PP però esperava un canvi a més llarg termini.

Com podeu veure tinc una visió de futur que fa pena.

En tot cas no m'agrada sortir ara buscant excuses i per això, he de dir que alguns dels meus judicis s'han confirmat i d'altres no. El debat sobre l'estat de la nació ha mostrat un Borrell molt economicista i de mal caràcter però amb unes grans virtuts.

Primer i més important ha demostrat que és una persona que pot aprendre, només cal fixar-se com ha sabut rectificar en alguns temes com el catalanisme, el recolzament que li donava «El Mundo» o la seva autocrítica posterior al debat de les Corts.

Segon, ha tancat, amb només dos anys, la crisi dels socialistes (mentre que a molts països europeus, el procés ha durat molt més) i, tercer, ha demostrat que, amb ell, es pot tornar a guanyar o que, si més no, el PP no tindrà majoria absoluta.

Això últim és el que li ha fet guanyar i el que han vist en ell els militants socialistes, estàvem davant altre cop d'un cavall gua-

nyador, s'havia acabat l'època d'abaixar el cap.

Tampoc m'he convertit en un adorador de les eleccions primàries dins dels partits, només hem de recordar que als Estats Units se'n fan des de fa temps i no sembla que siguin els campions mundials de la democràcia, però la idea té virtuts que obren més possibilitats a la participació i això és bo.

S'han de complir unes condicions. Les primàries s'han de fer sempre, i sempre que hi hagi més d'un candidat. Ni es pot fer servir només a conveniència de l'oportunitat i els interessos electorals (cas Almeida), ni ens hem d'inventar falses alternatives quan hi ha un únic candidat (cas Maragall). En definitiva, es tracta de jugar net i no enredar la gent.

Per altra part, a les primàries hi ha de poder participar tothom, i em refereixo bàsicament a la financiació de la campanya, l'ha de pagar el partit i no s'hi ha de permetre afegir propaganda particular.

Hi ha alguna conseqüència a l'elecció d'en Borrell a nivell garrotxí? Bé, doncs, la possibilitat d'unes primàries és més factible. És evident, però, que ens movem dins d'uns altres paràmetres perquè, al capdavant, la principal dificultat pot ser trobar dos candidats que desitgin participar en aquest joc.

També és veritat que els socialistes garrotxins ens hem animat com els de la resta d'Espanya i això es nota en els comentaris que la gent fa pel carrer, per tant, això ens dona més possibilitats.

Per últim he de dir que l'efecte Borrell, a criteri meu, posa l'èmfasi en que un candidat i tots els qui es presenten han de tenir esperit viu i carisma però que, a més, han de ser capaç d'aprendre, no em refereixo a canviar d'imatge, sinó la capacitat de reconèixer els errors i les mancances i fer-ho millor en benefici de tots.

Albert Bramon

EL MUSEU I EL TURISME, TORNEM-HI!

Aquests dies de festa m'han vingut a veure una colla de biòlegs companys de carrera i he tingut el gust de fer d'amfitrió. El divendres a mig matí vàrem pujar a Sant Francesc. Com que anàvem amb criatures petites vàrem desestimar l'aparcament del cementiri i optàrem per acostar-nos el màxim en cotxe i pujar pel camí del Via-crucis. La sorpresa -seva que no meva- va ser comprovar que, tot i no haver-hi cap zona d'aparcament, vàrem poder deixar el cotxe amb comoditat en un carreró sense sortida. L'ascensió fins al cràter la vàrem fer en solitari sense altre companyia que la d'un fort vent gelat. A dalt només ens hi vam trobar quatre avis olotins que anaven a passeig, una parella de coneguts que passejaven el gos i dos forasters desorientats que finalment es varen afegir a la nostra colla per poder seguir la meua explicació geogràfica i volcànica. Una vegada tornats a Les Estires ens vàrem arribar fins a l'antiga gredera de Sant Francesc, un lloc solitari de debò. Abans de dinar ens vàrem arribar al Crosat perquè volíem anar en tartana. L'aparcament del punt d'informació de Santa Pau estava ple a vessar i no ens hi vam parar. A les grederes hi havia tanta gent que optàrem per mirar-nos-les de lluny des del camí d'anar a Batet. Els meus amics estaven encantats de conèixer algú d'Olot i així poder veure un volcà i unes grederes en la més tendra intimitat, en els dies de més turisme de l'any. L'única veu dissonant era jo que hem lamentava de la poca capacitat que hem tingut els d'Olot per promocionar el nostre patrimoni.

Aquesta mateixa sensació vaig tenir l'endemà quan vaig anar a veure el Museu de l'Hospici. És coquetó i hi ha unes escultures i uns quadros magnífics. Però no hi ha públic. Els carrers eren plens de gent a vessar i al museu érem 10 persones a tot estirar. Jo em pregunto, si el museu val la pena, per què no hi va ningú? A mi em sembla que ens falla la promoció. Som un museu comarcal! Ves quin nom tan poc atraient. Cada comarca en deu tenir un de Museu Comarcal i no crec que cap d'ells tingui pintures de persones com en Vayreda, en Berga, l'escola olotina i

escultures com les d'en Blay, Clarà, Devesa, ...! Jo no solo anar a molts museus, però naturalment de museu comarcal no n'he vist d'altre que el de l'Empordà un dia de pluja al mig de les vacances, en canvi he visitat el museu dels dinosaures del Pallars, el Cau Ferrat i el Museu Romàntic de Sitges, el museu del Suro de Palafrugell, etc. Són noms que m'atrauen. És en aquesta línia que caldria diferenciar-nos de la mediocritat nacional. Nosaltres podríem parlar del Museu de Pintura de l'Escola Olotina, del Museu d'Escultura, de la Col·lecció Clarà, Blay, Devesa, Quera, del Museu Interactiu del Volcans. En la mateixa línia podreu entendre que sigui absolutament contrari al fet que el Museu d'Olot esdevingui una filial del MNAC. D'entrada, crec que de museu nacional no n'hi pot haver només un, sinó que el museu nacional el formem tots els museus de la nació. Per tant, tots som museu nacional. Però més enllà d'aquest matis ideològic, Olot té prou patrimoni propi per mantenir una identitat diferenciada prou atraient. I no té cap necessitat d'esdevenir una filial de ningú. Només cal una gestió més dinàmica i un pressupost digne que ara no existeix.

L'altra font de problemes del nostre museu és urbanística. No es pot tenir un museu amagadet a les golfes d'un edifici. L'entrada de tot museu ha de ser a peu pla. (Fixeu-vos que el museu d'Història de Catalunya té l'entrada arran de terra i després enfiles dues grans escales mecàniques que et porten al segon o tercer pis). Els baixos de l'edifici haurien d'estar ocupats per un gran Hall, la cafeteria del museu, la botiga del museu, la sala d'actes del museu, unes sales d'exposicions temporals àmplies. Tot amb llum natural gràcies a unes vidrieres que s'haurien d'obrir amb vistes a les voltes del claustre. També s'hauria de poder entrar al recinte des del Carrer Antoni Llopis, des del Carrer Nou i des de l'Hospici. En canvi l'Arxiu, bé podria anar a la segona planta -en uns nous locals que bé prou els necessita. Si volem que la gent vingui al museu l'hem d'atreure. Li ho hem de fer fàcil. Cal trencar amb aquesta monotonia conservadora d'aquí i mirar què fan arreu: A Barcelona, a París i ... fins i tot, al Pallars!

 Joan Barnadas i Puigferrer

QUILÒMETRE ZERO

Sóc dels que a la bústia de casa hi tenim clavats l'adhesiu «publicitat no», que l'Ajuntament distribueix a tothom qui ho demana per evitar la proliferació de paper inútil. L'adhesiu, tot i que ja ha quedat absolutament descolorit i que amb prou feines es llegeix, és altament eficaç i les distribuïdores de publicitat respecten escrupolosament la prohibició amb una excepció: la publicació «Can Joanetes» que reparteix l'Ajuntament. Suposo que, els de la casa gran, deuen pensar que tota regla, per ser com cal, ha de tenir les seves excepcions. O bé, malgrat la proliferació d'articles autocomplaents, consideren com la majoria de publicistes que el seu opuscle és informatiu, no publicitari.

Sigui com sigui, agraeixo la violació de la prohibició que em permet saber que, com Alcía, vivim en el país de les meravelles i em proporciona material per aquests articles, alhora que em descobreix els dots humorístics de la nostra alcaldessa i d'alguns regidors. Segons la Sra. Brussosa, gràcies a les arts del conseller Macias - el nostre home a l'Havana -, quan s'hagin acabat tots els eixos, túnels, variants i autopistes que no s'han pogut fer durant vint anys i que ara es faran en quatre dies, Olot serà el punt neuràlgic de les comunicacions a Catalunya.

No explica si el punt neuràlgic inclourà la pista que no cap, ni de través, a l'aeroport del Prat, però sembla que per fi s'imposa la lògica, i si Dalí afirmava que l'estació de Perpinyà era el centre del món, nosaltres podem buscar un destí encara més alt per a Olot. Jo, que sóc un mal pensat, creia que l'Eix Transversal l'havien fet per descongestionar de camions l'àrea barcelonina, que el polèmic

Túnel de Barcons, la variant de Castellfollit i el desdoblament de la carretera fins a Besalú, són projectes que faran arribar els mateixos camions molt més ràpidament a França.

Quin error!

Tot plegat es fa per recuperar la tribuna del guàrdia urbà que durant anys va adornar el Parc Vell i que després de tantes obres milionàries s'haurà convertit en el punt geodèsic, que marcarà el centre neuràlgic de les comunicacions viàries a Catalunya.

Segur que ja hi hauran pensat, però jo voldria suggerir un parell d'iniciatives per acabar d'arrodonir tanta centralitat transversal:

1. Que la Plaça Clarà sigui des d'ara el quilòmetre zero de totes les carreteres catalanes. A nosaltres no se'ns ha perdut res a la *Puerta del Sol*.
2. Que el municipal que ocupi la tribuna llueixi el tradicional salacot, manguitos i guants blancs, per allò que és important guardar les formes.

Aquí, al país de les meravelles, ja no ens caldran ni sales multicines, ni comerços normalitzats, ni estudis universitaris, ni hospitals. Barcelona s'haurà convertit en un barri d'Olot, a quaranta minuts del centre. Què més voleu?

Naturalment, per Nadal, els olotins agraits obsequiarem amb torrons, neules i capons, al controlador del flux viari català que, de dalt de l'emblemàtica tribuna, ens saludarà marcialment i, sabent-nos en bones mans, tot Catalunya podrà dormir tranquil·la.

El què pot un home a l'Havana.

 Pep Fargas

HUMILIACIÓ VERGONYOSA

El Ple del mes d'abril no presentava a priori cap tema d'especial interès. S'avançà un dia a la data habitual per no coincidir amb la festa de Sant Jordi. D'aquí devia venir el caràcter extraordinari de la sessió. Pels qui no som

espectadors habituals, sobten coses i actituds que, probablement, deuen ser d'ús corrent en les sessions plenàries, com ara el fet de saltar-se la lectura de l'Acta del Ple anterior i, en canvi, complimentar el despatch oficial, que és una somera relació dels actes públics on ha assistit l'alcalde.

Abans d'entrar en la matèria pròpia del Ple, l'alcalde va donar pas a dues interpellacions que no constaven en l'ordre del dia: la primera, una carta d'en Joaquim de Trincheria adreçada a les JERC en resposta a la pancarta que aquests joves exhibiren en el Ple anterior. La segona, un comentari de l'Albert Bramon queixant-se del tracte discriminatori que, segons ell, es donava a la gent del bar "6 té 7" a l'hora de donar permisos per fer actuacions en directe. Albert Bramon no devia saber que la discriminació afecta molts altres bars: el del Carme i el Central, per exemple, negativament, és clar. I positivament, amb els del carrer de Sant Ferriol. I ja no parlem del Gaudí, perquè avui ja no ve al cas.

Aquesta qüestió puntual ha tingut posteriorment la seva expressió màxima amb el decret d'alcalde (dimecres, 29 d'abril) que prohibia explícitament la realització de la Roda musical al Central. Dos dies més tard, el revocava.

A banda dels preus públics aprovats pels organismes autònoms, no hi havia res destacable en l'Àrea d'Hisenda.

La resta de temes que constituïen el gruix d'aquest Ple tenien relació amb l'Àrea d'Urbanisme:

1. Modificació puntual del Pla general al sector Ctra. de Santa Pau - Vial Sant Jordi. La modificació ve donada per la necessitat de suprimir els controls semafòrics actuals per una rotonda a fi d'agilitar el trànsit en aquesta zona i per la conveniència d'instal·lar-hi una benzineria.

En Joaquim de Trincheria (PP) va dir que hi votaria a favor sempre que -tenint en compte el que ha passat amb la Jet Oil- no hi acabessin fent un auditori. Albert Bramon (PSC) va fer notar la dificultat d'encaixar una estació de servei tan a prop d'una rotonda i va remarcar la necessitat de preservar amb molta cura els passos de vianants.

2. Modificació puntual del Pla General a la zona "El boscàs" de Batet.

Aquest fou un tema força més discutit perquè arrenca d'un permís que ja es va donar l'any 91 als promotors del càmping La Fageda per condicionar i arranjar un sector que en aquella època presentava un aspecte deplorable. En aquell moment es va considerar justificat aprovar amb caràcter extraordinari una requalificació que en principi contradeia l'esperit de la llei de protecció de la Zona Volcànica.

Miquel Macias (IC- Els Verds) recollí amb molt d'encert aquesta contradicció. "La requalificació com a altioplà basàltic d'un terreny que la Llei considera "volcànic representatiu" és un fet irregular. Acceptant que a vegades es pot arribar a justificar una mena de permuta a canvi d'una acció restauradora en benefici de tots, va acabar fent un requeriment perquè es mantingui una zona arbrada per separar la zona de muntanya i bosc de la zona de

l'altioplà.

En Trincheria va dir que en Macias tenia raó, però que si "volguéssim ser tan puristes no podríem fer gairebé res", ja que pràcticament tot el terme municipal forma part de la Zona Volcànica protegida per llei. "Per qüestions polítiques (sic)- va dir-votaré a favor".

En Barnadas (ERC) justificà el vot en contra argumentant que "variar la qualificació de les zones protegides és perillós perquè crea un precedent". En qüestions com aquesta cal ser intransigent - va dir.

Albert Bramon va posar de relleu, d'una banda, la raonabilitat del projecte, i de l'altra s'estranyà del "ball de mapes i

dades" que no es corresponen amb la realitat. Tot i les pegues, va dir que hi votarien a favor. Una rara actitud; si més no, sorprenent.

En nom de CiU, el regidor Bassols va fer encara uns malabarismes més estranys. Afirmà que això de les zones protegides "són conceptes difícils de justificar des del punt de vista jurídic, geològic i científic". Vaja, que totes les instàncies, científiques i administratives, van errades. Déu n'hi do! De tota manera, com sol ser costum en el món de la política, va acabar passant la pilota a una instància superior: "La valoració definitiva serà de la Comissió Provincial d'Urbanisme".

L'alcalde ratificà el punt de vista del regidor i afirmà que "es refiaven totalment del Parc Natural" (en referència a l'informe favorable emès pel Parc), i sentencià que "el procediment ha sigut absolutament legal".

3. Aprovació definitiva del Projecte d'urbanització de la rotonda del C/Masia - Ctra. de Riudaura al Pla de Dalt. En aquest punt, l'oposició en pes va estar d'acord a considerar el projecte de nefast, tenint en compte les solucions adoptades. Primer, per no disposar dels plànols definitius en la sessió de treball de la comissió informativa. Segon, per no estar ben resolt el tema del pas de vianants en un sector molt concorregut, sobretot per mainada, donada la proximitat de dos centres escolars. I tercer, perquè el projecte implica la supressió o el trasllat del carril-bici actual. En Joan Barnadas, exagerant una mica, va arribar a dir "o s'arregla el projecte o ens quedarem sense nens".

4. Aprovació definitiva del Projecte d'Urbanització del Polígon "A" del Pla parcial La creu-Mas Bosser. El resultat de la votació d'aquest projecte fou prou explícit: 20 a 1. El vot discordant era d'en Trincheria, el qual va fer referència als 5 contenciosos que un dels propietaris ha presentat als Tribunals per afirmar que el projecte no es podria tirar endavant.

L'apartat de les mocions va ser, de llarg, el més interessant i alhora el més escandalós, ja que l'actitud de la majoria convergent enfront de la sensatesa de les propostes de l'oposició, posà en evidència l'escassa cultura democràtica de qui ens governa, un total desinterès per recollir propostes i suggeriments de la resta de partits i la nul·la predisposició a reconèixer els propis errors. La primera moció instava l'equip de govern a moure peça per pujar d'alguna manera al carro del Fòrum de les Cultures que se celebrarà a Barcelona l'any 2004. Els

UNA TRAGÈDIA LITHG

Entrada d'artistes: es respira un ambient d'eufòria continguda. Hi ha qui somriu, fins i tot. El "regidor" acaba de fer els últims retocs a la posada en escena: l'aigua, els micròfons, els domassos... Els apuntadors es col·loquen estratègicament al centre, damunt d'una petxina de fusta. Toquen hores. La protagonista ataca la primera rèplica amb naturalitat, un pèl retinguda pel meu gust. No sé què diu de l'"acta" de l'últim festival. Tot l'elenc pren possessió de l'escenari.

Estranya representació: 1 protagonista, 5 comparses i 15 figurants. Esquema grec, de tragèdia. En realitat, però, no és una representació, és un ritual. L'oficiant ordena, atorga, delega. El capitost d'una de les congregacions recita amb vehemència uns versos iàmics. Vet aquí el pròleg en defensa d'un paleta mut.

El periple dels déus: l'oficiant relata els seus viatges amb desesma. Ningú no piula ni

s'escama. El recaptador parla de preus; la caixa quadra.

Arriba el torn dels arquitectes, ni els déus s'hi aclaren. El cor engega un cant unànim... de silencis, aproven i desaproven amb un posat hieràtic, alçant el braç a l'altura del nas seguint les pautes del cap de colla. La dansa, de tant harmoniosa, cansa. Només un peduncle pedunculat s'exaspera i desentona amb grans "maneuus" florals. No passa res, només cauen les hores.

L'epíleg, però, és més viu. Tres solos espontanis que deixen els adeptes al jerarca en franca minoria, si més no de pensament, però els déus són implacables i sordegen, i contra tota lògica, sentencien cap al costat dels "bons" que en el fons del fons resulta que són uns cràpules.

Els actors aixequen veles. El públic ni tan sols aplaudeix; mal senyal. En desfilar, baixant dels núvols cap a la terra ferma, sota els faldons, hom veu com la cua remena.

No hi ha teló, només una boira espessa.

 Xavier Ruscalleda

socialistes defensaven la importància dels fets simbòlics de cara a crear il·lusió i a contribuir que Olot jugui un paper important en la xarxa de ciutats mitjanes de Catalunya. Considerant que el primer tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona és en Xevi Casas, una persona accessible a la gent del PSC, un es demana per què no van ser més concrets amb la proposta. Al marge de la imprecisió (es parlava de promocionar Olot a Barcelona i al món, de portar congressos i conferències, d'aprofitar els nostres valors paisatgístics i industrials), el que fou sorprenent és que CiU es carregués la moció, al·legant que la regidora de cultura ja n'estava al cas d'aquest tema.

En Trixeria va arribar a dir -valga'm Déu- que el tema estava polititzat i que no li semblava bé fer d'escolanets d'un determinat partit polític (en referència al PSC). En Miquel Macias es remeté a l'experiència de les Olimpíades per recordar el que anomenava "males experiències", com a català, com a ecologista i com a defensor dels drets humans, fent referència a les detencions i tortures d'independentistes, a la nateja ètnica i al maquillatge de la pobresa que tingué lloc el 92.

L'última moció, titulada "Moció sobre les mocions", presentada per en Miquel Macias, titllada per uns quants de surrealista, marcà amb diferència una distància de to respecte al conjunt de temes tractats al Ple. Amb aquesta moció, Macias semblava voler recuperar la dignitat en la política. En concret, es queixava que moltes de les mocions que el seu grup havia presentat al Ple que havien estat aprovades no es posaven en pràctica; i per exemplificar-ho va treure el tema dels plàstics de PVC, denunciant que la majoria de dispensadors d'aigua envasada que es troben en edificis públics utilitzen aquest material, considerat tòxic en cas de combustió.

Per vergonya de tothom, CiU també hi votà en contra.

 X.R.

PSICOPEDAGOGIA-DINÀMICA DE GRUPS

Fitxa tècnica:

Sessió dia: 21 d'abril 1998

Nom del grup: P.M.O.

Components: 21 elements d'origens diversos.

Sexe: 17 v. 4 f.

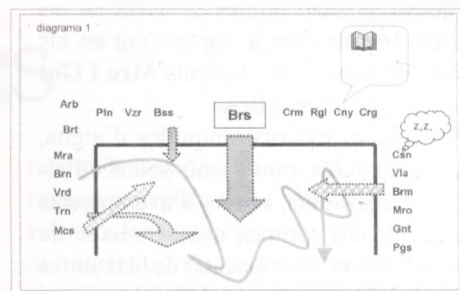
Edad: 20 - 70 aprox.

Espai: Taula en U, sala gran, observadors 12.

1. Verbalitzacions

L'observació del grup, basada en les tècniques Lewin del *Research Center for Group Dynamics*, denota la preponderància del **Leader** **Brs**, que s'imposa amb claredat als fluxos impulsats pels elements **Brn** i **Brm**.

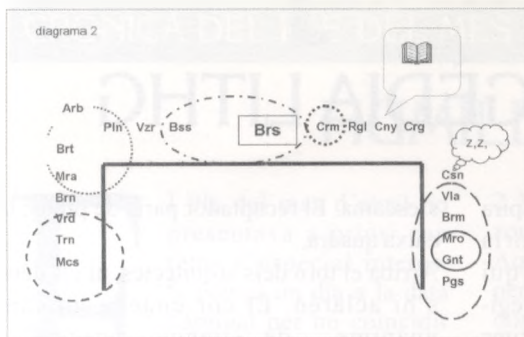
Amb un ampli domini de l'expressió verbal, **Brn** planteja un vector erràtic que finalment conflueix en la mateixa direcció del dominant i que en alguns moments aconsegueix complicitats de la resta del grup. Especialment remarcables resulten els suports que **Brs** rep de **Bss** i **Trn**, fins a mos-

trar-se com autèntics *Aid Leaders*.

Els elements restants configuren una posició marginal que en general ratlla l'*Off Tècnic*. En el cas de **Csn** aquest *Off Tècnic* deriva, a partir del minut 18 fins al final, en l'*Off Sleep*.

La curiosa emergència d'un subgrup format per **Mcs** i **Trn** amb incorporacions esporàdiques de **Vrd**, proporciona fluxos de distorsió que no són avortats pel sector dominant. Possiblement, la posició aparentment contradictòria de **Trn** que com-

d'evitar l'esterilitat de pràcticament tots els vectors. Sembla definitiu recomanar la dissolució del grup general per constituir 7 grups de treball.

Abans d'abordar la configuració dels grups serà necessària l'adequació de l'espai. Es pot conservar el color de la paret però caldrà despenjar els retrats il·lustres i canviar-los per d'altres més estimulats referents

a la família dels elements del grup: fotos del/la senyor/a, xicot/a, fills/filles, etc.; o bé de records biogràfics: excursió a Montserrat, jura de bandera, promesa dels llobatons. També seria molt indicada la col·locació estratègica de lemes que estimulin els valors del treball en grup: «entre tots ho farem tot», «abans de parlar, escolta» «com més serem més riurem».

Tot això ajudaria a conformar un ambient més familiar i, per tant, molt més fructífer. Caldrà desmuntar la taula en «U» que, segons Lewin, és la menys indicada i distribuir 6 taules rodones de mides diversos.

S'haurà de completar la distribució espacial instal·lant una barra de bar ben assortida, que serà atesa pels propis concorrents.

3.2. Els grups

(vegeu diagrama 3)

Cal recordar que, segons el repetit Lewin, l'adscripció als grups ha de ser voluntària, tot i que pot ser induïda. Confïem amb la certesa del diagnòstic i en l'habilitat dels operadors per induir de manera natural la conformació dels grups següents:

Grups d'un sol element:

1. **Cny.** (Assistència a la barra)
2. **Crm.** (la seva actitud *Poker face* el defineix com una caixa tancada i fins

que no manifesti les seves interrelacions és preferible el seu aïllament)

Grup de dos elements

3. **Brn i Csn** (*l'Off Sleep* de **Csn** el configuren com l'únic element capacitat per adaptar-se sense traumes a l'alta verbalitat de **Brn**)

Grup de tres elements

4. **Mcs, Vrd i Trn** (bona interrelació malgrat la diversitat d'origens)

Grup de quatre elements

5. **Brt, Arb, Mra i Pln** (grup expansiu de verbalitat baixa i difusa)

Grups de cinc elements

6. **Brm, Mro, Gnt, Pgs i Vla.** (S'intueixen intencions en el sentit d'engrandir el grup, i per això caldrà incentivar la fluïdesa de les relacions dels elements actuals amb exercicis de *Role Play*: «els eclips d'en Pau», «el pare carbasser»)

7. **Brs, Vzr, Bss, Rgl i Crg** (El lideratge de **Brs** es veurà realitzat sense traves entre aquest elements que semblen el més ben disposats a seguir-lo. **Crg** es pot sentir desplaçat, però li cal una certa pressió per sortir del seu *to be in the moon*).

Com sempre caldrà verificar, cada quatre anys, les correccions necessàries.

GLOSSARI DE TERMES

- Aid Leader: Ajuda al capataç, pilota.
 Father-in-law house: casa del sogre.
 Leader: el que mana més, capataç.
 Leg pulling: riota, mofa, befa.
 Off tècnic: fora de joc, estar desconectat.
 Off sleep: fora per somnolència, dormir.
 Poker face: cara de pòker.
 Pole play: jugar, passar-s'ho bé.
 To be in the moon: estar a la lluna.

parteix la pertinença al subgrup i la posició d'*Aid Leader* facilita l'assimilació per part del tàndem **Brs-Bss** dels anti-vectors que impulsa **Mcs**. (vegeu diagrama 1)

2. Llenguatge no verbal

Lewin considera que l'observació del comportament i de la gestualitat pot donar molta més informació sobre les interrelacions que s'estableixen en el grup, que les intervencions verbals.

L'observació detallada denota diverses complicitats concretades amb assentiments cervicals quan el *leader natural* intervé. Això és especialment notori en els elements **Bss, Vzr, Rgl i Mra** referits a **Brs; Vla, Mro, Gnt i Pgs** a **Brm i Vrd** a **Brn**. En el cas de **Csn**, cal no confondre els moviments sintomatològics de *l'Off Sleep* amb assentiments cervicals, ja que de fer-ho, seria absolutament impossible la seva adscripció a cap grup concret.

En general la posició a la cadira dels elements passius sol ser la descrita com a *father-in-law house*, proporcionat un ambient relaxat i distès.

Aquesta posició només es desfà en els casos descrits com a *leg-pulling* en els quals destaquen els elements **Mro i Gnt** sempre que intervé **Brs**.

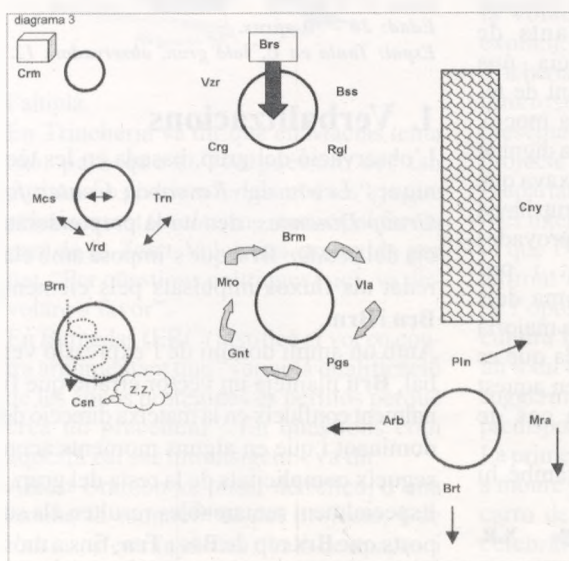
Els objectes externs: ampolles d'aigua, neteja d'ulleres, moviments sobtats d'alguns observadors, retrats d'avantpassats il·lustres, una tortuga, etc. serveixen de subterfugi per desconectar de la reunió a tots els elements. **Cny**, amb l'ajut de la lectura de *A440M* és qui més s'esforça en aquesta tècnica fins aconseguir un efecte espectacular que Lewin definiria com a *to be in the moon*.

(vegeu diagrama 2)

3. Proposta d'actuació

3.1. L'espai

Tal com s'ha vist en els diagrames precedents, resulta urgent intervenir en el sentit

Nota: A fi de preservar la identitat i la intimitat dels elements del grup observat, s'han utilitzat únicament consonants que formen part dels seus respectius cognoms.

Redactor de l'informe:
Forget, Forgot, Forgoten
 Prof. Emèrit de la Harlem University

MI PRIMER REPORTAJE

Noche serena aunque no estrellada. Noche de bravura aunque no de fandango. Ilusionados, con porte elegante y saleroso, nuestro Director, el Sr. Ruscalleda, traje oscuro y corbata, acompañado de las más ágiles plumas de nuestra REDACCIÓN, los Sres. Fargas, Parada y Serrat, luciendo al igual que nuestro guía y faro traje oscuro y corbata, asistieron a la sesión de abril del Pleno del Ayuntamiento de la Muy Leal Ciudad de Olot.

Iban los cuatro alegres y primorosos, cual monaguillos camino de la feria. Iban los cuatro seguros en el cumplimiento de su faena, y así los cuatro, estilográfica, bloc de notas y orejas limpias, se sentaron en las primeras sillas de la moderna, regia pero austera, sala de reuniones de nuestro Ayuntamiento.

A la diestra, la pared, a la siniestra, la prensa oficial y autorizada, a la espalda, el lucero de La Comarca, y en frente Estambul, o lo que es lo mismo veintiún rostros dispuestos a faenar de noche. Don Sergi, allí también presente, controlaba, con discreta pero eficiente capoteada, las primeras figuras del rejoneo convergente y los comentarios de la prensa advirtiendo, cuando era menester, en aquello de: "mira niño que por menos de medio real a otros se les han caído las plumas".

En este agradable y fraternal ambiente se lidiaron plazoletas, se ventilaron sugerencias de mejora y acondicionamiento, se dispusieron ordenanzas y se produjeron bostezos varios.

Andaba la noche camino de su puesta de largo cuando el donaire de primera espada del unionista Sr. Bassols entró a matar a las

primeras de cambio. No tembló su voz ni ante la cornamenta, ni ante la vergüenza o el sentido común que le aconsejaban retirar su desplante. Pero no es el diestro hombre a quién le tiemble la mano, y arropado en el silencio de sus consortes, empuñó la espada seguro de que once son once en la Maestranza o en Can Joanetes. Aplausos no hubo, flores con sabor a pecho de gitana aún menos, solo los brazos alzados, como antaño, de sus congéneres en eso de decir no y vuelva usted mañana que hoy no estoy para razones.

Corrieron las estilográficas, se anotó lo que se pudo y las almas de nuestra redacción allí sentados, cual fantasmas en disimulo, los Sres. Rubirola y Serra, maldijeron para sus adentros al ver tal infamia.

Oh toro, torillo bueno,
nadie cuida tu bravura,
nadie aprecia tu semblante,
nadie te quiere y aún menos te ama.
Oh toro, torillo bueno,
de luna lunera opositora
¿qué haces tú en esa plaza?
¿por qué yaces ahí perdido, solo en la
negrura?
Oh toro, torillo bueno,
de flores de jazmín y agua de azuzena,
hierba fresca en la malura
ándate pa casa y déjalos en su cuchitril de
hojalata.

Pero aún la noche no había cerrado todas sus puertas. Los dormidos, dormidos continuaron, los silenciosos en su silencio transitaron, pesumbrosos y mediocres. Sus brazos alzaron, pero sus lenguas no blandieron. Gobernar para morir muriendo de bostezos es poco gobernar, pero la fiesta es la fiesta y a rejonear tocan. Pasodoble y clarinete, no hay miuras en la sala y en su lugar los toretes se rebelan ante la mataora. Con la izquierda en el cinto bien disimulada y la derecha en el capote, ahora me toreo a uno y al otro le doy estocada. ¡Torera eres mi gracia! ¡Que no hay quién pueda con tu dictadura de la capa y la espada, mujer! ¡Que torear en democracia es otra cosa, mujer! Que tú, mucho, mucho, lo que se dice mucho de hacer plaza entre todos no sabes que digamos.

Y así llegó el agua, aunque no llovió.
El apoderado Don Sergi las cuentas cuadró.
El Sr. Arbós a dos o tres más despertó.
Y la fiesta, ¡ay pobre fiesta!, terminó.

El reportero Aureliano.

AIGÜES MENORS

Tot just entraven els primers regidors al saló de plens de l'Ajuntament d'Olot, que ja feia estona que algú les havia deixat sobre les taules, o r d e n a d a m e n t arreglerades, una per a cada conseller/era.

En altre temps les ampolletes d'aigua per espassar-los la set i refrescar la gola entre moció i moció, eren de plàstic. Ara, però, a causa de les queixes del grup ecologista, s'havien passat al vidre.

Les ampolles ja estaven destapades, a punt, tot i que segurament més d'un regidor no en tastaria el contingut.

Només d'arribar, el regidor ecologista va beure's d'un cop la seva aigua, ni freda ni calenta, sinó natural, naturalment, naturalísticament, ja que l'aigua és un bé comú que no es pot malbaratar.

L'ampolla del grup popular i les dels regidors republicans, una massa a la dreta i les altres massa a l'esquerra, gairebé es tocaven.

El regidor ecologista començà a criticar l'equip de govern convergent de voler portar l'aigua al seu molí, perquè mai no els fan cas, i a més, de nedar entre aigües.

El seu discurs ràpidament va fer venir aigua a la boca als altres opositors que, sense pensar-s'ho dues vegades li donaren suport. Aquí va començar l'aiguat fort. En el torn de rèpliques, el grup convergent va

rebatre'ls tot afirmant que a l'oposició es neguen amb poca aigua i que les raons que exposen fan aigües per tot arreu. Mentre transcorria el debat, les ampolletes s'anaven buidant i, cap a final del Ple, alguns regidors ja començaven a badallar. Potser algú les havia sabotejades posant-hi somnífers?

Jordi Serrat i Viñolas

Breu mostra de la correspondència creuada amb el Grup Municipal de CiU a través de *La Comarca*

Anem als Plens

(publicat a *La Comarca* dia 30/04/1998)

Sincerament crec que valdria la pena que tots els olotins que convivim, paguem impostos i cada quatre anys escollim representants polítics anèssim de tant en tant als Plens Municipals. L'entrada és lliure. Jo hi vaig anar el passat dia 22. Asseguts a les seves cadires veureu a l'equip de govern (CiU) i a les oposicions (PSC, ERC, PP, IC). Els veureu parlar-se de vostè i defensar i votar els seus punts de vista sobre els diversos temes que es sotmeten a aprovació. Ja se que fins aquí no fa cap gracia, que no te cap atractiu. El que és realment important i que realment em va copsar va ser l'incomunicació. És impossible que en una reunió de 21 persones, encara que hi hagi un grup d'11 de comú acord no s'arribi a cap enteniment, mai, cap punt en comú, cap concessió, ni tan sols la mínima exigible als que es suposen dotats de sentit comú. No us parlo de temes de transcendència política més enllà de les muralles municipals, No, us parlo de la simple egació al diàleg, del NO absurd, mecànic, matemàtic, fonamentat única i exclusivament en que és un rival polític qui presenta la proposta.

Tant és que estigui plena de sentit comú. Veureu com l'alcaldeessa diu prou, a votar, i com automàticament els altres deu regidors de CiU desperten del seu somni i miren atents que fa l'Isabel, i si aixeca la mà, tots darrera. Disciplina de grup, quan es parla d'evitar perills pels vianants? Ballet sincronitzat quan es tracta d'interessar-se per un projecte cultural? Aborregament col·lectiu?

Realment pot permetre's el grup municipal de CiU, posseir la veritat en exclusiva contra les suggerències de l'altre mitja ciutat representada en el consistori? Realment son tan prescindibles les opinions dels representants polítics dels «altres» ciutadans, ho son inclús quan apel·len al sentit comú?

Sincerament el meu suport i agraïment a totes les oposicions representades en aquest Ajuntament. Realment ha de ser difícil intentar preocupar-se per millorar la ciutat, fora de tot desig de protagonisme partidari, com faria qualsevol ciutadà, informar-se, treure temps del temps per preparar la proposta, per quan arriba al Ple veure-la refusada automàticament per aquesta munió de mans que ni escolten, només s'aixequen quan l'aixeca l'alcaldeessa. I ella escolta? Em quedo amb un frase den Joan Barnades « quan algú em diu, mira quin problema tenim, fes alguna cosa, els hi dic que ho diguin a algun regidor de CiU, perquè si jo el presento, m'el negaran automàticament»

No cal ni que us quedeu a tota la sessió, podria ser una dosis excessiva.

Àngel Parada Campo

Puntualitzacions sobre el funcionament dels Plens

(Publicat a *La Comarca* 07/05/98)

Com a grup municipal de Convergència i Unió a l'Ajuntament d'Olot volem fer algunes precisions en referència a unes cartes aparegudes en el darrer número d'aquest setmanari sobre el Ple municipal del mes d'abril. Són les següents:

- l'Equip de Govern abans de cada sessió plenària fa una reunió de grup en la qual es plantegen els temes que van al Ple, els arguments, els criteris i le spodtures a adoptar. Per tant, quan un regidor alça el braç per votar, anteriorment ho ha discutit amb la resta de companys i, evidentment amb l'alcaldeessa.

- La unanimitat a l'interior dels grups municipals, tant en l'Equip de Govern com en els de l'oposició, és la pràctica corrent en tots els ajuntaments siguin quin sigui el partit al qual pertanyin.

- Pel que fa a les mocions presentades perls grups de l'oposició, volem destacar que s'han admès sempre, s'han inclòs a l'ordre del dia i s'han debatut en el Ple. Ho remarquem perquè no fa gaire, la premsa es va fer ressò que l'alcalde d'una ciutat més gran, propera a nosaltres i governada per una força política que no és CiU s'havia negat a incloure a l'ordre del dia una moció d'un regidor d'un altre grup.

- De les mocions presentades des del març 1997 i fins al març 1998, 22 han estat acceptades, 17 d'elles per unanimitat. Per contra, 26 han estat desestimades, 4 amb el suport d'algun altre grup, a més de CiU.

- El fet que bona part de les mocions presentades, s'hagin acceptat demostra la voluntat de diàleg i de consens que busca l'Equip de Govern. La finalitat de les mocions és instar a fer alguna cosa que no es fa i que qui la presenta considera que s'ha de fer. En el cas d'Olot a vegades s'han presentat mocions reclamant actuacions que ja es portaven a terme.

- Que els Srs. Àngel Parada i Xavier Rusalleda trobin malament el que fem no ens sorprèn gens, ja ens hi tenen acostumats. Que això es vagi intensificant a mesura que s'acostin les eleccions tampoc ha d'estranyar a ningú.

- Que es presentin a les eleccions i, si les guanyen, podran fer les coses a la seva manera. A nosaltres, els ciutadans ens han fet confiança i continuarem cogovernant tan bé com sabem i podem, sense prepotència, però tampoc sense renunciar als nostres criteris.

Grup Municipal de Convergència i Unió

Puntualitzacions

(publicat a *La Comarca* dia 14/05/1998)

Pel que sembla al Grup Municipal de CiU li encanta precisar. Ells fan «precisions», però ser precis és un art difícil que no està a l'abast de qualsevol. En el meu escrit em lamentava de la manca de sentit comú, repeteixo senyors del grup Municipal de CiU, simplement de carència de sentit comú. El seu escrit de resposta, és una precisió reincent en la mateixa ausència de sentit comú.

De la mateixa manera que utilizen la paraula «precisar» per acabar embolicant la troca, utilizen la paraula «dialec» i «consens» allà on haurien de escriure «no tenim cap idea alternativa». Vostès demostren cada dia, amb els seus actes i les seves omissions que son els propietaris de l'Ajuntament, que la resta ciutadans i els altres representants polítics, estem de lloguer. I no se perque, tinc la lleugera impressió que democràcia, viure en democràcia, comprendre els valors de la democràcia, inclosa la convivència no es exactament això que vostès practiquen.

A vostès no els hi agrada la crítica, ni el raonament fora del discurs partidari. Segurament pateixen deformació professional. Tant de temps acostumant-se a jugar als polítics, sentir-se importants, sortir fotografiats en la «premsa» han creat segurament en vostès una percepció de les idees i de les persones que sovint s'allunyà moltíssim de la realitat.

El meu raonament Srs. Grup Municipal de CiU, no es deu a que s'acosti cap elecció. Simplement intento ser un ciutadà, un ciutadà motivat per el futur de la seva ciutat, que reflexiona sobre la manca de sentit comú, no sobre las idees. Les idees poden ser compartides o no, es pot discrepar tranquilament. El sentit comú hauria de estar present sempre, inclús per sobre de les idees. Vostès no poden rebatre els arguments expressats en el meu anterior escrit amb la conclusió que si no m'agrada com practiquen el sentit comú, em presenti a les eleccions. Que tot un grup municipal de 11 persones es reuneixi per dir això tan infantil, pobre i patètic, demostra abastamente fins a on arriba la seva inconsciència, diguem-li prepotència?, diguem-li ignorància? diguem-li absurditat per ser amables?

Àngel Parada

I LA ISABEL SEURÀ A LA DRETA DEL PRESIDENT...

Plaça Major, aniversari de la Penya Blaugrana, Josep Lluís Nuñez, el nostre President, el català més universal, s'adreça a les autoritats i masses administrades, congregades a la Plaça sembrada de gespa de can Moreira en honor Seu.

Queden pocs dies perquè CiU anunciï qui serà el /la candidat/a a l'alcaldia d'Olot. Tothom espera un senyal que confirmi o desmenteixi els rumors. I així parlava en Nuñez: «Oh, bella ciutat! Oh, bona gent! Oh esplendorosos camins empedrats de seny i d'estètica urbana perls quals he caminat vagarós aquest matí! Oh, quin esponjament més precís, quina harmonia que emana de la ben escollida Carta de Colors municipal! Quin bon gust! Quin casc antic més perfecte per exercir-hi la benèfica cantonització que, com sabeu, m'ha obert pas en la història, m'ha introduït en uns quants articles de l'Enciclopèdia catalana, m'ha enlairat en l'espai i m'ha concedit la glòria i el reconeixement mundial de què gaudeixo.

... Si jo tingués temps, amics olotins... Si pogués treure una mica de temps de les meves múltiples ocupacions com a primera figura de Catalunya..., vindria aquí, no pas com el viatger perdut en la deslliurant verdor de la Fageda, vindria com a cantonitzador sublim, i us ensenyaria, permeteu-me que ho faci, com s'han de plantejar els fonaments d'un casc antic cantonitzat, un nou esplendor urbanístic que només sé intuir en el meu pensament, però que puc garantir-vos i us garanteixo, que combinaria perfectament amb l'harmonia existent en les obres que he vist al llarg d'aquesta passejada matinal.

... Un casc antic que em recorda aquells enyorats temps en què les cantonades de barcelona eren meves, i els meus encarregats d'obres es comptaven per centenars i se'ls veia en les hores punta al volant dels seus Dodge's, sempre, sempre amb el casc blanc al darrera, a mig camí entre el coixí brodat del Barça...

(Crits de Visca el Barça i Visca Catalunya) ... i el «Papà no corras». Talment un paisatge present en la meva memòria, aquestes figures també, que fan més viu aquest paisatge. Talment com vosaltres, amics i autoritats olotines, que gaudiu d'una ciutat perfecta que es projecta en el futur, d'uns carrers urbanitzats a cops de seny i de bon gust, d'una planificació exquisidament restauradora, per què no dir-

ho?, enfebridora i precisa que fa les delícies dels meus ulls. Permeteu-me revelar-vos una visió que potser algun dia, si continueu caminant per aquesta via de progrés per on us porta el vostre govern municipal, serà una

realitat entre totes les possibles: centenars de cantonades restaurades, milers de pisos prêt-à-porter, i a cada casa un rètol amb la bella inscripció: GUOSA - Filial de «Nuñez y Navarro».

... El nou paisatgisme ... perquè ja és hora de prendre el relleu a l'antic... (crits del públic: Nunyes, Nunyes, Nunyes i Navarru!)

... Els meus peus trepitgen la gespa verdosa i fresca d'aquesta Plaça Major. Afortunats vosaltres que amb aquest benigne clima transatlàntico-mediterrani, podeu permetre-us gaudir d'una gespa poderosa, atraient, verdívola, tant...que segurament fa les delícies de grans i petits. Quants vestits amb els colors del Barça! Mare de Déu!

(Crits estremidors de Barça, Barça, Baaaarça!) ...podeu permetre-us el luxe de jugar en aquesta gespa que, us he de confessar, jo mateix envejo. Què més voldria que tenir-la a la meva Plaça de Sant Jaume cada vegada que em toca sortir al balcó per donar suport a l'altre president...

(La cantonada sud crida: President! Maneu! President, maneu!)

... no és en va que teniu entre els vostres dirigents un dels membres de la meva Junta directiva que, entre altres privilegis, té el d'haver estat escollit per mi directament. Així, sense embuts electorals ni altres foteses, com són escollits els qui són cridats a brillar en el firmament català, que també és blaugrana... (El cantó sud canta: L'Arcadi, l'Arcadi és collonut; l'Arcadi ningú!)

... Teniu collons de

amb perdó- que és el secret d'aquesta gespa mil·lenària que trepitjo. Mireu les gotarrasses de pluja que, insistents, volen deslluir aquest acte de profund blaugranisme! Però no ho aconseguiran!..

(Tots dempeus i obrint els paraigües: NO,NO i mil vegades NO!)

... Teniu també una alcaldessa que sens dubte és la millor portadora de paraigües que he tingut mai, i us ho dic plenament convençut de la veritat d'allò que deia el poeta quan suggeria que un petit tros de paraigua és un petit tros de paradís, especialment quan plou. Cauen les gotes i el meu seguici viu en la inòpia tolerant que jo, el primer català, quedí xop com un ànec. Siguem clars i catalans! No ens enganyem! Plou, però pel poc que plou, plou prou...

(«Plou, plou, collons com plou», criden les masses)

... Per acabar, deixeu-me, mentre m'aixoplugo al costat d'aquesta dama que amb tanta gràcia i encert m'aguanta el paraigua, que us doni les gràcies per haver vingut a escoltar-me i riure'm les gràcies, quan sé molt bé que si fossin sensats preferirien estar fent qualsevol altra cosa, però ja que sou el que sou perquè sou com sou, permeteu-me que us recordi que aquesta imatge -la Isabel i un servidor aixoplugats sota el mateix paraigua- simbolitza i representa el meu recolzament com a primera autoritat de catalunya a la candidatura de la Isabel, a qui davant de tots vosaltres, fidels súbdits blaugranistes, convido particularment a la llotja de l'estadi perquè tot Catalunya frueixi del seu domini del paraigua i pugui comprovar també que «és» una de les escollides per mi, la primera autoritat del Principat.

...Estic segur que si a totes les finals que juga el Barça tinguéssim alcaldesses com la vostra amb paraigües tan bonics com aquest, el nostrat i emotiu sotspresident Gaspart tindria altres alternatives que anar amagant el cap sota les faldilles de la presidenta.

Visca el Barça i Visca Catalunya! (Forts aplaudiments i crits de Visca, visca!) El públic, malgrat l'èxtasi permanent que produeix sentir les paraules d'aquell que és qui és perquè és, comença a dispersar-se. La pluja cau sobre els «culés» i l'abanderat carrer Mulleres i la gespejant Plaça Major. Els més observadors també veuen com la Isabel, somrient, es mulla, ja que el paraigua se li fa petit amb l'afany de protecció d'aquest gran home. Ella sap que darrera d'un gran home sempre hi ha una dona que li aguanta el paraigües.

Àngel Parada

Delegat de l'ONG «Pericos sense Banderes»

COM MÉS PETITA ÉS LA NOU... MÉS FRESSA REMOU

“ Un municipi garrotxí amb una obsessió informativa, els problemes del cementiri olotí, la representació dels «sanfermines» a Besalú, els lavabos que a Olot pensen construir per als gossos de la ciutat, lavabos que fan pudor de gasolina, i una serp que ja ha passat a formar part de la llegenda local, són les informacions més destacades del mes de maig. Potser ben bé, de destacades no ho són gaire, però si hem de jutjar per l'enrenou que va comportar que algú hagués vist una serp no se sap ben bé on ni quan, demostra a la perfecció allò que com més petita és la nou, més fressa remou. ”

CARREGATS DE PLAFONS

A la que un campió de trial va anar a viure a Santa Pau, l'Ajuntament s'afanya a anunciar-ho mitjançant un cartell a l'entrada del poble. Poc després també anunciaven que hi vivia una campiona d'escacs, que havien instal·lat una depuradora digna de ser visitada, paratges d'interès, etcètera. Si amb tot plegat Santa Pau encara no havia batut el Guinness de plafons, ara sí que el tenen ben assegurat.

Perquè ara aquest Ajuntament garrotxí ha tingut la brillant idea d'identificar amb rètols els productes dels horts més propers al municipi, per tal de deslliurar de la seva ignorància metropolitana els turistes que ens visiten. Si els continua aquesta dèria identificativa, d'aquí a pocs dies, els santpauencs acabaran amb un rètol penjant del coll, on dirà el seu

nom complet, i els fesols es vendran numerats.

PROGRAMACIÓ EXTRAORDINÀRIA

Pel tercer cap de setmana de maig, el panorama televisiu de les llars garrotxines es va veure ampliat per una altra programació, més esporàdica que no extraordinària, d'Olot Televisió. Recordeu quan els seus responsables, en una eufòrica presentació, afirmaven que les emissions tindrien caràcter mensual? Ja no recordo quan fa des de l'última emissió. Ara però, hem pogut veure una programació de poc més de dues hores de durada, repetida tres vegades al dia, durant dos dies. Si no n'hem quedat empatxats, poc n'ha faltat.

Una pel·lícula filmada a Besalú amb els alumnes d'una escola, els reportatges d'en Pep Callís, de Tevetrés, i del NODO, ocupen la major part d'aquesta programació «pròpia».

De moment, tot plegat ja ens ha servit per aprendre la diferència entre una emissió extraordinària, i una extraordinària emissió.

LA SERP DE LA PIA ALMOINA

L'aparició, a principis de maig, d'una serp morta, de gairebé dos metres de llargada a la zona on s'estan realitzant les tasques d'enderroc per a la futura plaça de la Pia

Almoina, ha fet anar de bòlit a tot el veïnat del casc antic de la ciutat. Durant aquests dies, la tradició oral ha fet que el difunt rèptil adquirís gairebé la categoria de llegenda, ja que pocs són els que han tingut la sort de veure el cadàver que va desaparèixer misteriosament.

La teoria que aquí pretenc plantejar potser pot obrir els ulls dels esverats veïns del casc antic i fer-los veure que no hi ha cap mena de perill i que tot ha estat una iniciativa del nostre Ajuntament.

En efecte, ha estat d'aquesta ocurrent manera, que el Consistori ha volgut afavorir la creació del sentiment de barri als veïns de la futura plaça de la Pia Almoina. Si al Carme tenen el Drac i el Pollastre, a Sant Miquel tenen el Gat, i al conill l'ídem, per què aquí no poden tenir la serp?

Ara només falta fer-ne el ninot per a la faràndula i escriure el ball que faria durant la festa de la plaça; ball on la serp seria perseguida per un paleta, mentre ella devora les rates del subsòl de la ciutat. Segur que seria un èxit!

CEMENTIRI MOGUT

Si a Olot hi ha un lloc tranquil, sense problemes, on es convida a tothom a la pau i al recolliment, podria ser, per exemple, el cementiri. Però ara no, ja que l'Ajuntament de la ciutat ha rebutjat la petició de la comunitat musulmana de deixar-los una parcel·la de la necròpolis per enterrar-hi els difunts seguint el seu ritus.

Fa anys que per motius sanitaris i d'espai, a Olot els morts no s'enterren. Bé, sí que s'enterren però no pas sota terra. En canvi, se'ls fica dins el prestatge, i llestos! Per aquest motiu, a canvi, s'ha ofert als musulmans nínxols encarats a la Meca, però la idea no els ha agradat, sobretot quan han sabut els preus, que val a dir que són per morir-s'hi.

Sembla ser que la polèmica està servida. Si més no, és tot un consol que la part realment interessada -i difunta- no prengui part en la discussió.

SANFERMINES GARROTXINS

Tot i que molts dels balcons encara llueïen senyeres del dia de Sant Jordi, a la plaça de la Llibertat de Besalú hi havia una munió de joves amb camisa blanca i mocador vermell al coll, disposats a celebrar uns «sanfermines» per a un anunci televisiu. Al toro gairebé no se'l va veure enlloc, però val a dir que els extrems es feren un bon tip de córrer amunt i avall. La nota divertida la protagonitzaren els turistes, que volent visitar la vila medieval de Besalú, pel mateix preu va ser com si visitessin també Pamplona.

D'un temps encà, la Garrotxa ha esdevingut el paradís dels publicistes, gràcies al seu paisatge de vegetació canviant, la lluminositat, i a les edificacions entre d'altres factors. De totes maneres, sort que el rodatge d'aquest spot l'han fet a Besalú, perquè si l'haguessin rodat a Santa Pau, a hores d'ara ja hi tindrien quatre plafons més.

LAVABOS PER A GOSSOS

De manera experimental, l'Àrea de Medi Ambient de l'Ajuntament d'Olot ha decidit instal·lar en els jardins de la ciutat una mena de lavabos per a gossos. Aquestes comunes canines, consistiran en uns tancats de fusta, amb obertura lateral perquè els animals hi accedeixin, i ben plens de sorra per acollir-hi les tifes. Tot i que potser el problema serà convèncer als serveis de neteja municipals perquè retirin les defecacions i canviïn regularment la sorra, aquest lavabos segurament tindran més usuaris que no es pensen.

No seria d'estranyar que algun garrepa els aprofités per afuixar-hi l'esfínter, i així estalviar-se les cinc pessetes que costen els altres lavabos automàtics del Firalet i la plaça Clarà.

EL WÀTER FA PUDOR

Els veïns del barri de Sant Miquel d'Olot, sembla que estiguin de pega: des de fa més d'un any, pateixen emanacions de gasos tòxics pels desguassos dels seus domicilis, i a més també tenen interferències en els seus televisors.

Després de queixar-se repetidament al Consistori, ha costat, però finalment l'Ajuntament ha decidit fer-los cas; i s'ha destinat mig milió de pessetes per investigar d'on provenen els gasos tòxics amb olor de carburant que emanen

de les tasses.

Tot i que encara falta que aquestes investigacions arribin a bon port, és positiu que a més de resoldre temes d'interès general, l'Ajuntament també doni resposta a problemes puntuals com aquest. Pel que fa a les interferències televisives, vist el panorama que ofereixen totes les cadenes, millor que s'ho prenguin amb filosofia i llegeixin un bon llibre.

EXPEDIENTS CONTRA TANQUES

Fa poques setmanes que el propietari d'una finca al terme municipal de Vall de Bianya, va ser expedientat per instal·lar una tanca que impedia el pas a la via romana del Capsacosta, en el tram que passa pels terrenys de la seva propietat. Ara l'Ajuntament l'ha tornat a expedientar, per haver fet una pista il·legal, de tres-cents metres de llargada i dos d'amplada, per desviar el públic que passa per la seva finca, quan segueix la via romana. Els propietaris del terrenys, per la seva banda, de moment ja s'han afanyat a explicar que només s'havien limitat a desbrossar el terreny.

Tot i que el camí és públic des de temps immemorials, el segon expedient sembla que estigui més motivat per ganes de fer la punyeta que no pas per castigar una il·legalitat.

Ara només resta veure qui se'n cansa primer, si uns d'expedientar o els altres de fer tancats.

Jordi Serrat Viñolas

EL CONFLICTE

En aquests moments i al llarg del temps la humanitat només s'entén en tant que col·lectiu. L'home s'ha fet a si mateix sota el vel del grup. Tot allò que ens caracteritza com a individus està relacionat amb el nostre entorn cultural en el sentit més ample. El que vull dir, de fet, és una obvietat. Allò obvi, però, ha de merèixer una deguda atenció perquè com que està sempre al davant nostre sol passar desapercbut. Tal i com el vianant habitual d'una ciutat es sorprendria d'innombrables formes del seu propi entorn que estaven amagades darrera la pressa o la monotonia. Remarcant una obvietat és donar un fonament, un supòsit des d'on es vertebrarà el posterior desenvolupament del tema que es tracti. En aquest cas, presento a l'home lligat necessàriament als altres homes amb la finalitat d'assegurar la seva existència material i espiritual. Si l'home no parlés o se l'abandonés a la seva sort només de néixer, deixaria de ser home, seria un *homo sapiens sapiens*. I aquest joc de paraules no és en va. Ara mateix és l'única manera de poder-nos entendre. Tal com proposava Aristòtil, qui està fora de la societat, o és un déu o un animal. I és que per petit que sigui el nucli humà on hom creix, sempre s'introdueix el nouvingut en un sistema formal lingüístic i consuetudinari que, un cop assimilat, no permet tornar enrera d'una forma conscient. No es pot desaprendre el llenguatge matern, per exemple, i quedar-se amb la ment buida. Encara que algú ho abandonés tot i tal i com va néixer retornés als boscos alimentant-se com un caçador o recol·lector, la seva ment mantindria l'ordre que curiosament se li ha transmès. La sociabilització fa entrar l'individu en el sistema de valors de la societat donant un marc d'acció concret.

En el fet de la vida en comunitat, a part dels trets culturals, també hi intervenen els ordres genètics de cada individu que es fusionen amb allò adquirit i donen com a resultat la personalitat de cadascú. Atribuir característiques universals a un o altre component social seria essencialitzar el gènere humà. Com sabem, la multiplicat i la imprevisibilitat són característiques que se'ns mostren en tots els aspectes vitals de la pròpia existència i de l'entorn natural i social. A la vegada, aquest component diversificat és el que òbviamment crea un conflicte d'interessos

entre els individus d'una comunitat. Però si fossin homogenis encara hi hauria més desacord entre els humans, ja que tots voldríem el mateix.

Així, el conflicte és l'origen de la política ja que del que tracta aquesta disciplina és d'intentar resoldre el xoc d'interessos i trobar un cert acord entre els individus d'un grup. No s'intenta trobar un sistema social just sinó un sistema estable que eviti una possible hostilitat bèl·lica. El que vull remarcar precisament, és aquest caràcter conflictiu que presenta l'home envoltat d'altres homes amb un espai vital comú. Malgrat tot, d'una manera o d'una altra,

ens hem de posar d'acord. Quan no s'arriba a un consens apareixen els sistemes naturals d'imposició. En la comunitat humana es tracta d'aconseguir que la moralitat i l'esquema de relació interpersonal del nucli dominant s'estengui a tota la població. Seguint aquesta lògica ens trobarem amb estructures socials jerarquitzades i rígides. No es pot entendre la societat en base a un contracte, és un joc de forces. Si no, molta gent rescindiria les seves obligacions socials. La societat és una realitat i una necessitat vitals. Hi estem abocats des del moment que ens ensenyen la cosa més petita. El que hi ha de fons i des d'on cal plantejar-se els assumptes socials és des del conflicte originari entre humans.

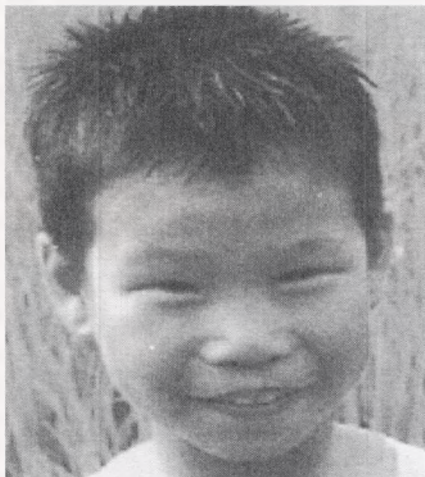
Miquel Pascal

CONVIVÈNCIA O INTEGRACIÓ

OFF

INTEGRACIÓ? ALGUNS INTERROGANTS...
CONVIVÈNCIA? SÍ!

ON

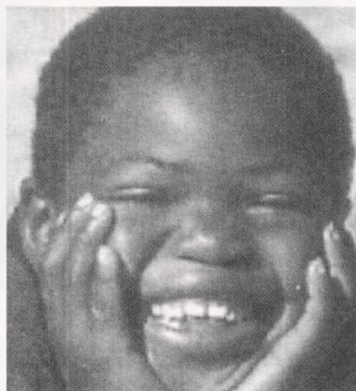
INTEGRAR-SE, A QUÈ?

Es difícil mantenir tesis no integradores quan, tret de les posicions xenòfobes de l'extrema dreta, sembla com si pel comú dels mortals fos quelcom que ja donem per suposat. Igual passava fa uns anys quan davant el discurs socialment preponderant a favor de la igualtat home-dona, alguns defensàvem la diferència; ara, passats uns anys, allò que es reivindica és precisament la diferència en un context d'igualtat de drets i deures.

La "bona consciència" dels rics occidentals està carregada de defenses i al·legats a favor de la integració dels "negres", "morenos" i altres criatures de Déu. Pot resultar curiós això de la integració! (i perdoneu-me el to sorneguer). Integrar-los a què?; però sobretot, integrar-los a canvi de què?

Quan estem defensant la integració què volem dir? Quan defensem la integració, quin és el model social que tenim en el cap?

¿El que volem dir és integrar-los en el *nostre* mercat de treball, però no als llocs d'accés al control del mercat de treball? ¿El que volem dir és integrar-los a les *nostres* escoles, però no als llocs de decisió sobre els continguts curriculars? ¿El que volem dir és integrar-los a les *nostres* formes culturals donant per entès que aquestes han d'ésser les assimilables per l'altre en tant que aquestes són les que tenen sentit i no cap altres? ¿El que volem dir és integrar-los als *nostres* espais urbanísticament privilegiats o oferir-los uns espais per viure suburbials i mancats de molts

El mot integrar sempre ha jugat amb sort. L'ha fet servir bona gent, ha gaudit de bona premsa, s'ha utilitzat per causes políticament correctes. És el contrari d'una cosa tan lletja com desintegrar, s'allunya també del rebuig i de la separació. Suggereix acceptació, incorporació, igualtat, indiferenciació.

És, però, també una paraula plena d'ambigüitats i de supòsits. Integrar-se vol dir ficar-se dins d'una cosa que ja està feta, que té una existència anterior. Una cosa acabada i desitjable. Integrar-se vol dir allunyar-se de les tenebres i adoptar una nova forma i un nou color. Oblidar i corregir. Iniciar-se.

Quan la integració l'apliquem al camp social, aquella ambigüitat pren tot el seu sentit. A on ens hem d'integrar? En una societat que no ens agrada? A uns convencionalismes carrinclons i anacrònics?

A unes maneres de fer que considerem postisses, formalistes i poc lliures?

A quin sector de la societat? Al món dels joves? De quins joves, dels missaires o dels porreros? Dels que pugen cada dia a la universitat o dels que rondan desvagats per la ciutat?

I si l'apliquem a l'àmbit cultural, pla! A quina cultura ens hem d'integrar? A la dels qui parlen en català o a la dels qui habitualment ho fan en castellà? A la dels que llegeixen La Vanguardia o l'Avui i a la dels que fullegen El Mundo Deportivo o el Full parroquial? A la dels qui duen la cartera plena de targetes de crèdit o a la dels que paguen al comptat?

Quin és el patró que ens cal aprendre per tal

principis bàsics per a la dignitat humana?

Quan parlem d'integració i actuem al seu favor, què els estem oferint? Perquè d'això sembla que es tracta, d'oferir-los quelcom. Però, què? ¿El nostre acte de rebel·lia contra la misèria a què els aboca, i la nostra benintencionada i confortable solidaritat cristiano-marxista?

¿Integrar per assimilar el model occidental de viure, o millor dit un determinat model occidental de viure? Però, què implica aquest procés d'assimilació? Què es perd i què es guanya en el mateix? Els que defensen la integració argumenten que l'assimilació comporta un procés de canvi encarat a la millora de les condicions de vida. És possible si entenem que aquesta millora comporta gaudir d'uns determinats privilegis socials i econòmics (no tots) en relació a la situació anterior en les seves comunitats d'origen. Però pot deixar de ser un procés valorat en positiu si entenem que el canvi no es mutu, allò que tot sovint demanem que canviï són els rols socials i les creences de l'altre, l'assimilació i el seu resultant procés de canvi només afecta a uns: als altres. Els demanem que integrin allò que s'entén per bo, allò que nosaltres entenem per bo. Són ells els que s'han d'aculturar, són ells els que s'han d'aclimatar, són ells els que han d'aprendre a conviure amb nosaltres. Si és així, que a prop que estem d'una de les majors hipocresies de la societat occidental!

Quin model d'estat estem defensant?

Un model en el qual és lògic i natural subvencionar amb diners públics les escoles dels catòlics ortodoxos, però que en nom de la integració troba aberrant pagar amb diners públics escoles dels altres. Un model al qual resulta útil disposar d'una mà d'obra barata perquè oferint-los treball solucionem determinats conflictes laborals. Un model disposat a suportar unes determinades quotes d'immigració perquè així ens desresponsabilitzem dels desajustaments geogràfics que la nostra economia capitalista genera diàriament.

Sí, integrem!, perquè integrant és fàcil no haver de conviure. Conviure implica acceptar la diferència, reconèixer-la i fer de la mateixa el vincle de relació. La diferència fa por, la diferència genera conflictes, però la diferència és la única raó per a sentir-nos iguals davant l'estat.

Davant la falàcia integradora, aprendre a conviure és el veritable repte. Conviure ens demana d'una constant revolució en les nostres creences per a poder compartir amb els altres un estat en igualtat de drets i deures. Conviure exigeix aquesta igualtat, en això sí que hem d'ésser iguals.

Joan Serra Capallera

d'integrar-nos amb plenitud? Quines són les invariants que ens cal dominar per passar absolutament desapercebuts?

Si tot això ho rellegim en clau d'immigració, les preguntes en... es fan més clarividents. A què s'han d'integrar exactament? A síntesi cultural, inventada i recreada, que apareix en els llibres, al pa amb tomata i a la botifarra amb seques? A la cultura que difonen les diverses televisions que tenim al nostre abast? A la cultura de les elits i a la de les veïnes de l'escala? Només són els immigrants els qui s'han d'integrar? Tots els altres ja ens podem donar per ben integrats, encara que no sapiguem ben bé a què? És que els qui s'han d'integrar són els considerats disminuïts, inferiors, subalterns, persones incompletes, en definitiva?

La noció d'integració inclou la possibilitat de creació d'espais culturals comunitaris com a primera instància de socialització i inserció de les persones? És factible pensar una dinàmica d'integració recíproca, en què totes les persones en presència han de moure's, d'incorporar alguns elements nous i d'abandonar els d'altres?

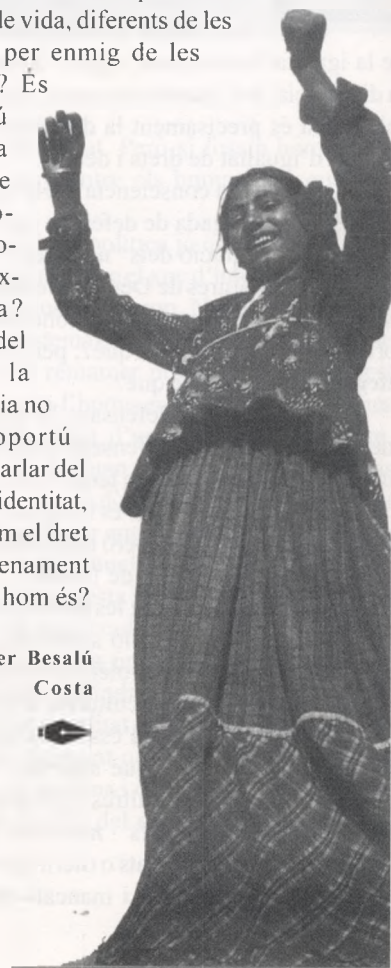
Davant d'una de les pors més difoses entre polítics, funcionaris voluntaris i moralistes, que és la de perdre la cohesió social, s'accepta un pluralisme cultural massa accentuat, ens podríem formular algunes preguntes més.

La por al guetto, no amaga pas una incapacitat per part nostra d'acceptar d'altres formes de vida, diferents de les nostres per enmig de les nostres? És

que algú té la patent de la cohesió social en exclusiva?

Davant del dret a la diferència no seria oportú potser, parlar del dret a la identitat, entès com el dret a ser plenament allò que hom és?

Xavier Besalú
Costa

SOM IGUALS I SOM DIFERENTS

L'any 1995, quan Boutros-Ghali, secretari general de les Nacions Unides, declarava inaugurat l'Any Internacional de la Tolerància, afirmava que calia intruduir-nos en el respecte a la diversitat, a través de la nostra humanitat comuna.

Aquest pensament ha vingut a la meua memòria en el moment de reflexionar sobre els camins que s'ofereixen a la nostra societat per donar coherència a la pluriculturalitat que es va instal·lant en els nostres pobles i ciutats.

Començo per dir que la paraula tolerància no m'acaba de convèncer. Massa sovint "tolerar" s'assembla massa a "ignorar". I si fos així, desconèixer és el primer pas per a la creació de preocupacions, d'espais a part, de guettos, que de cap manera poden ajudar a una convivència enriquidora. Més enllà dels mots, crec que és important la idea. En les nostres mentalitats, els actuals problemes de racisme, odi i intolerància envers els vinguts de nou, són fruit de la manca de convicció en aquesta humanitat comuna.

Penso que no estem davant d'un problema nou, perquè Europa s'ha anat constituint a partir de la pluralitat. Des de sempre, hem conviscut cultures diferents. Som un ampli territori pluricultural, modelat per diverses maneres d'entendre la vida, la religió, les relacions entre les persones. Antagonismes històrics i enfrontaments recents (només cal recordar els dels pobles de l'antiga Iugoslàvia), posen davant nostre el fet que els europeus no som iguals, sinó un gran mosaic de races, cultures i llengües. Ens podem sentir membres d'una mateixa civilització, però sabem que l'encarnem de maneres diferents.

No deixa de ser curiós que la intolerància s'hagi donat i es doni en una cultura d'arrels cristianes com la nostra. Precisament, un dels puntals del missatge cristià rau en afirmar que tots pertanyem a la mateixa família humana, cridada a esdevenir una autèntica fraternitat, "on no hi ha jueu, ni grec, ni esclau ni lliure". Repassant la història de la nostra cultura, ¿quants fracassos estrepitosos hem de constatar per no haver deixat banyar la nostra consciència col·lectiva per aquesta idea clau? ¿La mateixa església, no ha estat moltes vegades responsable d'intoleràncies? Els graduals missatgers de petició de perdó fets en l'actual pontificat semblen deixar clar que les coses han anat així.

Les onades de la immigració, provinents principalment de l'Àfrica, posen damunt la taula la nostra capacitat per encaixar la pluralitat. Amb tot, les estadístiques mostren que el nombre real dels immigrants és força estable i no justifica la mentalitat col·lectiva que "cada dia n'hi ha més". Per què, doncs, aquesta consciència general d'"invasió" que es va produint?

Penso que el deteriorament de les condicions de vida o de futur d'importants sectors de la nostra societat és la causa d'una hostilitat més o menys expressada quan les coses et van malament, o molt malament, busques culpables, necessites

algú que t'expii la responsabilitat del teu destí. Els nous vinguts, els de fora, els qui no són com jo, són la presa fàcil, la resposta inconscient a la frustració de col·lectius sense perspectives. La pròpia insatisfacció crea els culpables.

Només així és explicable el vot al Front Nacional a França o a l'extrema dreta alemanya. El seu caràcter xenòfob no es limita a africans o magrebins sinó que s'extén als immigrants arribats de països del mateix est europeu. Només així podem interpretar també les actituds xenòfobes que es donen entre joves d'aquí, fins i tot a la nostra ciutat.

És un tema seriós i amb dimensió de futur. En un debat sobre aquesta problemàtica seria important reflexionar sobre tres elements que poden ajudar a encaminar un diàleg.

En primer lloc, la mentalitat europea ha d'acceptar la seva realitat pluricultural i pluri-racial com a camí per obtenir la màxima coherència social. Una coherència que només serà possible adoptant mesures paliatives de les desigualtats que es produeixen entre nosaltres. Serà difícil l'acceptació i la tolerància si entre nosaltres es continuen mantenint col·lectius desil·lusionats per la seva manca de futur. Sempre serà massa fàcil buscar un enemic, un boc expiatori de les pròpies contradiccions.

Cal també facilitar els intercanvis culturals i el diàleg. Com a societat, tenim mitjans de comunicació insospitats en altres èpoques. Hem de preguntar-nos com els utilitzem i per a què els utilitzem. Proposem-nos, per exemple, l'exercici de repassar les programacions setmanals de les nostres cadenes televisives, intentant esbrinar quins elements educatius s'hi donen. Una problemàtica tan central per a nosaltres hi és notablement absent, si no és per subratllar-ne aspectes negatius.

I finalment, una paraula sobre l'Islam, religió i sistema de vida d'una majoria de les persones que avui arriben a casa nostra. Què en sabem? No és veritat que ens movem en tòpics desinformatos? Com aproximar-nos-hi? Certament, en terra d'Islam hi ha molts moviments que plantegen l'enduriment i la impossibilitat de diàleg amb la modernitat. Però, no és també veritat que aquest diàleg, aquesta necessària evolució, es fa ja en la vida actual dels nostres immigrants? Siguem clars: la nostra aproximació no és ni neta ni formada... Però, quines oportunitats ens donem?

Som iguals i som diferents. la nostra humanitat comuna ens empeny al tracte, a la convivència i a la igualtat. Aquesta mateixa igualtat ens hauria de portar a estar contents de les nostres diferències, a una acceptació positiva i creativa que només ens pot conduir a l'enriquiment i a la construcció en comú.

Joan M. Amich i Raurich

IMMIGRACIÓ I ESCOLA

Sembla obvi que qualsevol canvi seriós en el comportament social dels ciutadans hauria d'afectar automàticament moltes de les estructures del teixit social en el qual vivim: des de les decisions municipals, passant pel món empresarial fins arribar a les més petites intervencions del quefer diari. Això que sembla tan obvi en algunes àrees, no sembla que estigui afectant prou seriosament les actuals estructures del sistema educatiu. M'explico. D'un temps ençà ha augmentat notablement el nombre d'immigrants arribats a la nostra comarca i zones veïnes amb la decisió d'establir-s'hi de manera permanent. Des de l'òptica dels professionals de l'ensenyament això es mira amb perplexitat, sobretot quan hom veu que, des de les autoritats educatives, es parla senzillament i inconscientment d'integració i d'acollida d'uns nois i noies immigrants -la majoria dels quals no coneixen la nostra llengua, ni coneixen tampoc la castellana, porten dèficits familiars sùmmament seriosos, i tenen uns mitjans econòmics escassos, la qual cosa els fa dependre en gran manera dels ajuts socials i del voluntariat- sense disposar d'un programa d'acollida diferenciat del grup ordinari d'alumnes. Hom es pregunta què s'ha fet de nou per donar resposta a una necessitat educativa nova i complexa com aquesta. Quins sistemes de millora i d'atenció s'han introduït per atendre les noves demandes que des de les escoles i instituts s'estan produint? La resposta sorpreentment, continua essent allò de "cal racionalitzar els recursos de què disposa el centre i orientar-los cap on facin més falta". No cal dir que en un context ordinari, aquesta és una resposta coherent; però no ho és en una situació extraordinària de canvi i de noves demandes d'atenció per part d'aquest alumnat, reconegut com de necessitats educatives especials. Un alumnat amb dèficits afegit al que ja hi havia al centre, tot s'ha de dir.

Hi ha un segon aspecte que em preocupa seriosament i del qual voldria exposar el meu parer. Sense cap intenció d'alarmisme,

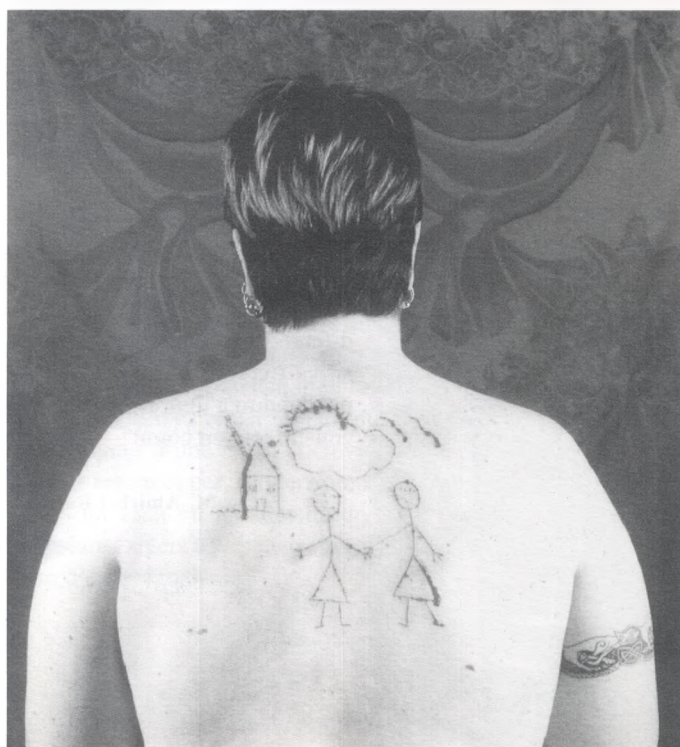

s'ha de reconèixer que una mínima anàlisi de política educativa fa preveure que en moltes zones de les comarques gironines -i també a la Garrotxa- l'arribada de persones immigrants demana d'una planificació i d'una presa de decisions urgent pel que fa a la distribució d'aquests alumnes en els centres escolars.

Per bé que el dret a escollir el centre que es vol està recollit a la Constitució, en la pràctica sabem que, en les distintes poblacions, s'estableixen uns criteris de zonificació per tal d'adjudicar els alumnes amb dret preferent, a partir, sobretot, de la proximitat de la residència al centre educatiu. Aquest és un criteri que respecto i que crec que cal continuar donant-li la importància que té. Ara bé, darrerament, en alguns centres educatius, s'estan produint unes situacions altament preocupants i que, al meu entendre, cal evitar per sobre de qualsevol altre criteri: em refereixo a la concentració -diguei's "guetització"- d'alumnes immigrants en alguns centres. Això, com és sabut, crea la fugida d'alumnes nascuts aquí cap a altres escoles per por del canvi d'imatge del centre.

Si acceptem que aquestes persones convisquin amb nosaltres i s'integrin a la nostra cultura i tradició, hem de crear les estructures que ho facin possible, en detriment, si cal, d'altres drets molt respectables, però que poden abocar-nos a situacions, com les que he insinuat més amunt, del tot irreversibles, i que en cap cas ajuden la integració. No cal dir que hi ha mil i una maneres d'estudiar els casos particulars que necessitin especial atenció dintre de cada municipi.

En tercer lloc, voldria manifestar la meva preocupació per la man-

ca de reflexió social en un tema que no seria gens difícil aprendre dels encerts i errors d'altri. El cas és que hi ha un bon nombre de països del nostre entorn que ja han patit les conseqüències d'interpretacions errònies de la integració de persones foranes, i que, sovint tristament, omplen pàgines de molts diaris amb respostes de signe ben contrari i tanmateix radicalment segregador. Ara és l'hora de prendre decisions serioses i inajornables; tota improvisació ens arrossegirà cap a situacions imprevisibles i sobretot irreversibles.

Des del meu punt de vista, ara i aquí, cal fugir de la teorització idíl·lica dels qui veuen la interculturalitat com una bassa d'oli on tots ens respectarem, un espai on tothom podrà desenvolupar la seva cultura i tradició en un ambient tolerant, públic i distès. Ara per ara, això és una il·lusió, i qui emigra ha de saber que on vagi es trobarà unes altres tradicions i costums als quals s'haurà d'adaptar, almenys en les seves manifestacions externes. Una altra cosa és que la perspectiva educativa dels ciutadans hagi de caminar cap a una nova educació per a aquesta interculturalitat. El que és cert, però, és que aquest és un procés llarg i que demana, possiblement, d'un o més d'un canvi generacional per consolidar-se. A ser tolerant i a acceptar l'arrelament d'altres costums a casa teva - més enllà dels floklòrics, és clar - no s'hi esdevé de cop. Cal temps. I no s'han de cremar etapes. Ens podríem enganyar i aleshores reproduir drames humans com els que hem viscut no fa pas massa a la mateixa Europa, per intoleràncies que rauen latents fins que una espurna, sigui la que sigui, les fa saltar.

Carles Oller Barnada

LA INTEGRACIÓ COM A MODEL

Tota emigració és forçada...per la gana, per la misèria, per la persecussió política, ideològica o religiosa. Cada una té un perfil diferent perquè mou gent diferent i amb expectatives diferents. La condició d'exiliat no és comparable a la dels morts de gana ni a la d'aquells que abandonen la casa enlluernats per un Hollywood inexistent.

L'individu desplaçat, si no s'integra pateix. El col·lectiu desplaçat s'autoconsola en la nostàlgia del folklore, parlant el propi idioma, agrupant-se, gairebé sempre amb l'esperança del retorn.

Qui vol abandonar voluntàriament la pàtria? De grat, ningú. Tots els colonialismes han estat marcats inicialment per un procés d'extermini i substitució, parcials, això sí. La prodigalitat sexual consumava el mestissatge, un nou poble, una nova cultura.

Avui sobreviu encara el mite del cosmopolitisme, ignorant que la ciutat cosmopolita era un espai d'intercanvi, no pas un conglomerat de guettos.

Tinc la impressió que quant a l'emigració continuem partint de falsos supòsits, com ara el d'argumentar que Catalunya sempre ha estat una terra de pas, com si Europa només tingués una porta! I ens remetem al pas de fenicis, cartaginesos, grecs, romans i gots forçant un producte de síntesi que s'ha forjat en no menys de 2500 anys. Això no constitueix un valor afegit, això és història. Fixeu-vos que nosaltres mateixos afirmem sovint "no m'acabo d'integrar" per reflectir la nostra dificultat d'encaixar en un lloc. És a dir, que el desig de l'estranger davant d'una nova realitat és dissoldre-s'hi. El problema de Catalunya és que bona part dels que hi vénen a raure es pensen que van a un altre lloc i, sorprenentment, acaben sent l'instrument d'una ment colonitzadora.

Amb el tema dels immigrants ens perd la bona fe (per no dir ruqueria), els remordiments i també cal dir-ho, l'interès gasiu d'alguns mercaders.

En una situació de conflicte o de penúria, qualsevol etiqueta és bona per estigmatitzar l'enemic; en un lloc és la religió, en l'altre la llengua o la raça, la casta o el CI.

X.R.

CINC POSTALS DE LES FONTS DE SANT ROC

PRIMERA POSTAL: SARDANESA LES FONTS DE SANT ROC

Aquest mes de maig, quan hagi girat full al teu calendari de «la Caixa» (suposant que el tinguis), en la làmina de maig/juny veuràs la reproducció d'un quadre del pintor Ramon Casas (Barcelona 1886-1932). Tot el calendari està dedicat en aquest genial pintor català. El quadre porta el títol de «Sardanes a la font de Sant Roc a Olot», encara que no consta la data en què va ser pintat, podem deduir que és del tombant de segle. L'obra en qüestió forma part de la col·lecció del Cercle del Liceu i decorava els seus salons abans de l'incendi (sortosament, la col·lecció fou salvada de la crema). En aquesta pintura, inspirada en la dansa tradicional catalana, podem veure en primer terme dues figures femenines, vestides amb luxoses robes d'època -pintades a l'estil modernista- contemplant un grup de dansaires que duen robes tradicionals. L'escenari (les fonts) és força semblant al d'ara, si exceptuem les escalinates que porten a la capella i la paret que es va construir per donar pas a la via del tren. Res de tot això no es veu. Probablement el mateix pintor va alterar algun d'aquests fragments del paisatge.

SEGONA POSTAL: FONT DE SANT ROC

Fa poques setmanes que s'ha clausurat a Madrid una exposició antològica del pintor català (coetani amic d'en Casas) Santiago Rusiñol (Barcelona 1861- Aranjuez 1931). Aquesta exposició ja s'havia pogut veure al Museu d'Art Modern de Barcelona. De les dues mostres se n'ha editat un important llibre-catàleg. A totes dues hi havia el quadre «Font de Sant Roc. Olot», de 108 x 150 cm., pintat el 1888. A la pintura, a segon terme, hi ha una discreta figura femenina que porta un elegant vestit negre, passejant pel tros de passeig que hi ha a sobre la font principal. A diferència de la pintura d'en Casas, el veritable protagonista d'aquest quadre és el paisatge. L'escenari de les fonts de Sant Roc és pràcticament idèntic al d'avui, incloent els elements urbanístics omesos en el quadre d'en Casas. El sol de final d'estiu penetra entre les fulles dels arbres d'aquest magnífic escenari; la pintura d'en Rusiñol és una extraordinària lliçó de paisatgisme.

TERCERA POSTAL: LA FESTA

Vaig viure més de 20 anys al barri de Sant Roc (concretament al Passeig de Sant Roc). Com que hi vaig anar quan tenia cinc anys, m'he recorregut infinitat de vegades aquests paratges. Potser per això i també perquè vaig dibuixar la portada del programa de les darreres Festes (14, 15 i 16 d'agost de 1997), l'amic Clavijo i la Comissió de festes em varen convidar a fer el pregó. Naturalment, fou un viatge sentimental i autobiogràfic per la meva infantesa. Els ciutadans que normalment passem l'agost a Olot tenim l'alicient de córrer les festes majors dels barris i pobles de la co-

marca. Naturalment, les de Sant Roc, pel seu marc immillorable (mai més ben dit), són una de les preferides. El ball a la pista natural de les fonts és com ballar a dins dels quadres d'en Casas d'en Rusiñol. Les dates de la Mare de Déu d'Agost (el 15) i Sant Roc (el 16) constitueixen algunes de les nits més extraordinàries de l'estiu. Si hi afegim que el ball, normalment, és amenitzat pels amics de La Rodona, fa que tot plegat esdevingui una senzilla i estimulante diversió, com les dels nostres avantpassat en aquests mateixos paratges.

QUARTA POSTAL: LA DENÚNCIA

Com a pregoner d'aquesta festa, vaig ser convidat a final d'estiu a una agradable «arrossada» a les fonts, compartint taula amb amics, exveïns, organitzadors, membres de l'A.A.V.V. i alguna autoritat local. De dia, sense l'engalanament i la il·luminària de les nits de festa, aquells paratges presentaven un estat d'abandonament considerable; un dels espais més bonics de la ciutat està abandonat de la mà de déu (és a dir, de la mà dels nostres governants), tal com ha denunciat un membre de l'oposició municipal en un dels darrers plens. Després d'haver enllestit l'arròs, a l'hora del cafè (quan tots som germans i l'oratòria és més fluïda) un representant de l'AAVV em va dir allò (que no era nou per a mi): «...Vostè que a vegades escriu, que parla per la ràdio i a qui els polítics fan cas, per què no escriu sobre l'estat d'abandó d'aquests paratges...a nosaltres no ens fan cas...». Al marge de la reflexió que em pugui fer sobre la influència, la pressió i el pes de les actuals AAVV i la pèrdua de la seva històrica presència en la vida política ciutadana, compleixo l'encàrrec que em féu aquell conciutadà de Sant Roc, a la sobretaula d'un dinar d'un assolellat i inoblidable dissabte de finals de setembre.

Des d'aquestes pàgines reivindico les Fonts de Sant Roc com a espai lúdic per a la nostra ciutat; si d'altres municipis les tinguessin, segur que les farien servir; com a mínim vull demanar que es cuidi i que no es deixi abandonat d'aquesta manera. Gràcies.

CINQUENA POSTAL I DARRERA

Escric aquestes postals avui, diumenge 24 de maig, després d'haver-me'n hagut d'anar corrents de les fonts de Sant Roc (la pluja ha arribat just quan érem al segon plat d'arròs - excel·lent-) de l'arrossada a què he estat convidat per l'Associació Cultural de Andalusia en commemoració del seu primer aniversari com a entitat. Si no hagués estat per la pluja, la imatge de les fonts hauria estat com la pintura de Ramon Casas, però, en comptes de sardanes, s'haurien ballat rumbes i sevillanes. I és que cent anys no passen per res. Ah! El paratge, abans i després de la pluja, continua deixat de la mà de qui correspongui.

Kim Domene
24-5-98

ESTUDIS UNIVERSITARIS A OLOT (II)

3

4. Estudis universitaris de tercer cicle.

En aquest camp és on la Comissió creu que es podrien iniciar de manera immediata les actuacions de cares a iniciar estudis universitaris a Olot.

Com ja s'ha dit, per les característiques dels ensenyaments universitaris en aquests darrers anys (reducció d'un any en moltes carreres, ensenyaments més generalistes, dificultats per trobar feina, exigència de més coneixements pràctics per part de les empreses, etc.) cada vegada més en acabar els estudis de primer i segon cicle, els joves realitzaran una formació més especialitzada que s'oferirà a partir de cicles superiors de Formació Professional, o bé per mitjà de cursos de postgrau, màsters, seminaris, etc.

Per aconseguir aquesta especialització, cal poder oferir no només aules i serveis, sinó que en determinats camps poden ser necessaris altres elements, com pot ser el territori, un ampli ventall d'espais naturals amb experiència de gestió, una experiència en camps artístics o determinades especialitzacions industrials.

La Comissió creu que ara seria un moment oportú per iniciar tot això a Olot, ja que malgrat l'important augment de l'oferta d'aquest tipus d'estudis, es donen situacions que ho poden fer possible:

- Creiem que Olot pot oferir un seguit d'estudis relacionats amb el TERRITORI I EL MEDI AMBIENT a partir de l'existència del Parc Natural i del Laboratori Polivalent, que permetin analitzar casos pràctics i no només teòrics que difícilment poden presentar altres contrades. Cal recordar que, actualment, entre cent i dues-cents persones fan estades a Olot per a la realització d'estudis, pràctiques, etc., sobre aquest tema.

- Creiem que Olot pot oferir estudis relacionats amb L'ART, EL DISSENY I LA COMUNICACIÓ MULTIMÈDIA, en alguns dels quals ja s'ha fet alguna experimentació que ha despertat l'interès de persones de fora de la comarca.

- Creiem que els dos punts anteriors poden lligar-se amb propostes relacionades amb l'ordenació del territori i, en tot cas, vinculades amb el concepte de PAISATGE.

- Cal estudiar y també la possibilitat de realitzar tercers cicles vinculats al món de l'empresa i que responguin a les necessitats actuals i futures.

- Creiem que la realització de

seminaris i de jornades permetria conèixer l'interès d'un curs (fent un precoixí) des d'on captar futurs alumnes i professors potencials.

- Creiem que la realització de congressos i simposis podria ajudar a conèixer la voluntat d'Olot d'esdevenir una ciutat cultural.

- Creiem que es podrien iniciar, amb poca inversió, tot aprofitant i relligant els diferents serveis, espais i equipaments que ja existeixen a la ciutat.

- Creiem que aquest tipus d'estudis tenen l'avantatge de poder-se adaptar constantment a les possibilitats que es tenen i a les necessitats que imposa el mercat.

- Creiem, a més, que l'anunci d'un curs no implica l'obligatorietat de fer-lo si no hi ha el mínim de matrícules establertes, les quals finançarien el cost net i, en cas de ser insuficients, sempre es podria abandonar o ajornar la iniciativa.

- Creiem que aquesta oferta no sols no està renyida amb estudiar la viabilitat dels estudis de primer cicle, sinó que pot ser el pas inicial.

Per altra banda, cal tenir en compte que possiblement impartir cursos de tercer cicle implica la necessitat d'estar oficialment lligats a una universitat determinada, fet que pot interessar de cares a crear una "marca" pròpia dels estudis superiors a Olot; això, però, segurament no impedeix que l'entitat que es proposa de crear pugui ser, alhora, un centre de serveis per a altres centres universitaris i de formació als quals inressi aprofitar les característiques de la nostra comarca.

Ni cal dir que és necessari un estudi detallat del marc legal dins del qual caldria desenvolupar aquesta activitat. Aquest estudi s'escapa de les possibilitats de la Comissió.

A l'Annex 2 es relacionen una sèrie de cursos i estudis que creiem possible de tirar endavant i, a tall d'exemple, els possibles costos d'organització d'un curs i d'un seminari.

4. Creació d'una Fundació o entitat per gestionar els estudis superiors a la Comarca.

Després de tot el que hem exposat en els punts anteriors, considerem que l'Ajuntament ha de decidir de manera immediata si vol o no tirar endavant el projecte, amb les modificacions, matisacions, prioritats, etc., que els debats aconsellin.

En aquest sentit, pensem que seria bo:

- No allargar excessivament el

debat, ja que és el moment de prendre decisions. la pitjor solució seria la de no prendre'n cap.

- Aconseguir acords unànims del conjunt de les forces polítiques. El projecte ha de tenir unes llargues perspectives de futur i és bo que sigui assumit de la manera més àmplia possible.

- Assegurar el suport econòmic públic al llarg dels propers cinc anys, a partir dels quals, si s'aconsegueixen els objectius, es podria pensar en un autofinançament.

- Aconseguir que el projecte obtingués un bon suport del conjunt de la societat olotina, ja que els seus beneficis irradiarien de manera molt àmplia sobre la ciutat.

En cas afirmatiu, considerem que el primer pas a fer seria la creació de l'entitat que hauria de gestionar el projecte i destinar-hi els recursos inicials necessaris.

Aquesta entitat creiem que...

- Hauria de tenir una estructura simple, àgil i eficaç.

- Hauria d'estar dirigida per un gerent amb capacitat de gestió i de relació que es responsabilitzaria de tota la gestió administrativa i de serveis, divulgació i imatge, i coordinació docent.

- Hauria de disposar d'un doctor universitari que orientés i dirigís la funció docent i la direcció de doctorats per a cada temàtica d'estudi.

- Hauria d'estar governada per un consell rector, triat més en funció de la seva capacitat que de la seva representativitat (cosa que no vol dir que no tingui un ampli consens).

- Hauria d'estar orientada i ajudada per un consell tutor format per persones que, per la seva situació personal, poguessin aportar idees, propostes, etc., que poguessin ser estudiades o realitzades per la gerència. Aquest consell hauria d'estar coordinat (impulsat, animat, liderat) per un dels seus membres.

- hauria de comptar amb el suport de tots els catedràtics universitaris vinculats a Olot com a membres d'un consell assessor.

- Hauria de disposar d'un espai físic concret, amb els serveis de gerència, secretaria amb servei de reprografia, un aula i ordinadors connectats en xarxa i amb comunicació telemàtica com a sala d'estudi i treball.

- Hauria de coordinar-se amb els serveis de biblioteques i arxius, per poder iniciar un fons bibliogràfic.

Creiem que la figura jurídica més apropiada seria la de FUNDACIÓ, si bé es poden estudiar altres fórmules.

Les tasques immediates serien:

- Establir un ideari i un calendari d'objectius, des de gener del 1998 fins al 2001, revisable i comprovable.

- estructurar-se físicament i organitzativament.

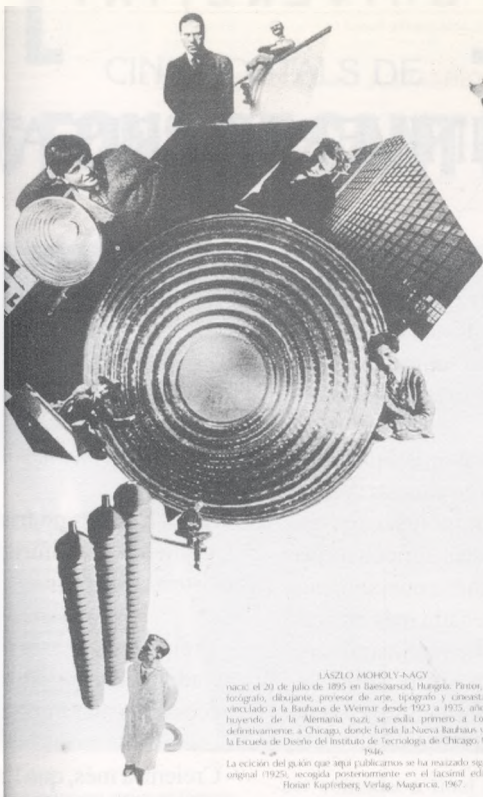
- Crear el consell tutor i un banc d'idees.

- Treballar per a l'organització de seminaris i cursos, a fi d'iniciar-los l'any 1998.

- Recollir la informació de tot el que ja s'està fent a Olot i que encaixa amb el projecte.

- Fer l'estudi i prospecció sobre les possibilitats d'oferir cursos de primer cicle.

- Crear la imatge corporativa i organitzar campanyes de divulgació i propaganda.

- Organitzar els serveis de recolzament i estudiar la utilització òptima dels serveis existents.

Serveis de recolzament de l'estudiant
Creiem que és necessari que des de l'entitat creada s'estimulin i s'organitzin serveis de recolzament al projecte, que podrien ser:

- Allotjaments:

- Fixació d'un preu especial per a estudiants, d'acord amb els empresaris d'hotels, fondes i cases d'allotjament, i amb l'alberg de joventut.

- Creació d'un cens de pisos d'estudiants, a partir de l'IMPV o de GUOSA, a un preu fix i a partir d'unes condicions d'habitatge mínimes.

- Estudi de la possibilitat de convertir la totalitat o part de l'edifici que la Caixa té per a gent gran i que sembla que pensa reconvertir en apartaments a la venda, com a futura residència/apartaments per a estudiants.

- Menjars: creació, d'acord amb els empresaris d'hostaleria que volguessin, d'un menú amb preu fix per a estudiants, tenint

en compte la possibilitat d'utilitzar els menjadors dels IES.

- Biblioteques i arxius: establiment d'acords per a la utilització dels fons i creació de fons bibliogràfics.

- Altres serveis: establiment d'acords per a la utilització d'espais i serveis, com ara Can Jordà, el Casal dels Volcans, el Laboratori Polivalent, els dels IES, el Teatre Principal, l'IMPC, el CITA, etc., per a la realització de cursos, seminaris, congressos, etc.

* Aquest informe porta data d'11 de setembre de 1997

* Annex 1. Llistat de persones consultades

Universitaris: Margarida Castañer, Ramon Vilalta, Gabriel Alcalde, Joan Bach, Pep Mir, Josep M. mallarach.

Altres: Joan Albesa, Josep M. Santandreu, Albert Bramon, Joan Barnadas, pere Macias, Ernest Lluc, Ramon Fortet, Francesc Bellapart, Josep Falguera, Arcadi calzada.

Convocatòria de plaça de coordinador dels futurs estudis universitaris a Olot

Seguint les recomanacions d'aquest informe, l'Ajuntament va convocar unes proves per proveir la plaça de coordinador, les tasques del qual s'especificuen en un dels apartats transcrits. S'hi apuntaren vuit persones: Vicenç Niera, de Banyoles; Estanis Vayreda, Laura Puigbert, Anna Sala, Ester Fabregó, Brigid Fernández i Salvador Plantalech, d'Olot, i Carles Sàbat, de Palamós.

El resultat de les proves donà com a guanyador de la plaça, Carles Sàbat, de 34 anys, llicenciat en Ciències Polítiques i Sociologia per la UAB, i en Dret per la UB.

A Figueres s'espavilen

Segons una informació publicada al PUNT amb data 13 de maig, es podrien crear dues facultats universitàries a Figueres (Belles Arts i Educació Física) en base a un acord signat entre la Universitat Internacional de Catalunya (anomenada també LLIure), vinculada a l'Opus Dei, i la Fundació Alt Ewmpordà Segle XXI.

Per a Josep M. Nadal, rector de la UdG aquest galimaties podria conduir el sistema universitari català a una situació kafkiana.

Miquel Nogué

AIRES NOUS AL CONSELL COMARCAL?

“ El passat mes d'abril, Miquel Nogué va prendre possessió del càrrec de president del consell comarcal de la Garrotxa. Aquesta tasca la combina amb altres feines com són la seva professió en una empresa de Banyoles, la seva alcaldia a l'ajuntament de Mieres, la seva família i la seva responsabilitat els caps de setmana com a àrbitre de segona divisió. Admet que no entén com pot combinar totes aquestes funcions si es té en compte que viu i treballa a la capital del Pla de l'Estany, i que cada setmana s'ha de desplaçar diverses vegades fins a Olot i Mieres. ”

P.- Com s'arriba a president d'un consell comarcal?

R.- Normalment és d'aquelles coses que vénen de cop. Suposo que el meu partit ho va decidir, els companys de la coalició hi van estar d'acord i els alcaldes de la comarca de CiU van afegir-hi el seu suport. Són aquelles coses que no t'esperes que arribin i t'arriben.

P.- Però ja formaba part d'aquest organisme com a conseller comarcal...

R.- Sí, però de conseller a president hi ha un bon tros i jo no m'ho esperava.. En el meu discurs de presa de possessió del càrrec vaig garantir als alcaldes que treballa i treballaré per a la gent i els pobles de la comarca, i per facilitar les coses a la comarca. I vull que la Garrotxa millori en infraestructures, en turisme, en qualitat de vida dels seus habitants.

P.- El fet de ser el primer president del consell comarcal que no és un dirigent de la capital sinó d'un municipi petit influirà en la seva gestió?

R.- Això no té res a veure. L'únic president que hem tingut fins ara, la Isabel Brussosa ha defensat molt bé la comarca en la seva totalitat. Seria injust que li digués que la comarca estarà a partir d'ara més descentralitzada. Ella no s'ha decantat mai per la gestió centrada a Olot i per tant crec que ara jo he de seguir la seva línia. La Isabel segur que es coneix més bé la Garrotxa que jo.

P.- Com definiria un consell comarcal?

R.- És complicat buscar aquesta definició perquè és un organisme que malgrat que té la seu en un lloc concret, en aquest cas a Olot, és present a tota la comarca, no només als pobles sinó també en cadascuna de les vivendes que hi ha a la Garrotxa. Hem de donar serveis a tots els ciutadans, i hem de ser nosaltres els que ens desplacem fins als municipis per donar aquest servei. Temes com són els serveis socials o els nostres equips tècnics han de traslladar-se al lloc on són necessaris. També diria que és un ens que dona servei supramunicipal, que apropa l'administració a l'administrat, per exemple amb la renovació que fem del DNI.

P.- Si deixessin d'existir els consells comarcals, què creu que passaria?

R.- Doncs que no tindríem cap organisme que vetllés pel reequilibri del territori i tindríem ciutadans de primera i de segona. Gràcies als consells tots som iguals, de primera o de segona, però tots iguals. Tret d'Olot, a la Garrotxa la resta de municipis no n'hi ha cap que tingui més de 3.000 habitants i en tenim nou de menys de 500. Això vol dir que hi hauria molts serveis que si no fos pel consell comarcal no podríem mantenir i s'haurien de mancomunar a ajuntaments. Però això vol dir que qui no està d'acord amb un servei surt de la mancomunitat, però en canvi regulant-ho per llei, vol dir que tots estem en el mateix tren. I si volem mantenir aquesta independència de municipis cal que hi hagi aquests òrgans supramunicipals. Això sí han d'estar més dotats i més definits del que ho estan a l'actualitat.

P.- Cap on ha d'anar aquest major definició?

R.- Em penso que la voluntat del govern de la Generalitat és la de treballar en aquest sentit. Hem de tenir clares les competències que ha de tenir el consell comarcal i quines no. El govern català ha d'assignar als consells una sèrie de tasques però aquests n'han de tenir el trapàs total. I després cal decidir com es paguen aquestes competències. No en fem prou de tenir el trapàs sense

el finançament necessari. Els consells tenim un greu problema de dotació econòmica perquè vivim de les aportacions de la Generalitat, de la Diputació i dels ajuntaments. No tenim cap capacitat de recaptació i per tant sempre estàs pendent del que et donen. Cal doncs una redefinició urgent que s'ha de consensuar per tots els partits polítics al Parlament de Catalunya.

P.- I aquesta definició de competències hauria de ser igual per a totes les comarques?

R.- No, només ha de tenir una part genèrica que estableixi a grans trets les competències que han de tenir les comarques. Però aleshores s'ha d'estudiar cada cas en concret. Jo crec en el model dels consells comarcals, però sempre hi ha l'excepció. El consell comarcal del Barcelonès no té raó de ser, perquè totes les localitats de l'àrea de Barcelona són suficientment grans per tenir tots els serveis. Però, és clar, Catalunya està dividida en comarques, a l'igual que l'estat espanyol està format de comunitats autònomes i no sé si totes tenen sentit, i estic pensant en la comunitat de Madrid.

P.- Són compatibles consells i diputacions?

R.- Per força, perquè resulta que la llei d'hisendes locals no reconeix els consells comarcals. Les diputacions participen d'una sèrie de diners i recursos que no tenim nosaltres i per tant han d'existir les diputacions perquè rebem aquests diners. Hi ha dues solucions: que ens reconeixin o que Catalunya fos província única. Però també he de reconèixer que caldria que ens traspassein més competències, però de mica en mica s'anirà fent.

P.- Tornem a la Garrotxa. Què ha fet el consell comarcal de la comarca en els seus primers anys de vida?

R.- Hem aconseguit mancomunar serveis; un molt bon exemple és el Consorci de Benestar Social. També hem fet real aquest reequilibri del territori com és el cas de les deixalles, que tots els pobles tenim el mateix servei. Tenim un geriàtric comarcal, gestionar les beques de manejador i servei escolar, la realització d'un pla de camins en el que hi hem invertit més de 400 milions de pessetes, hem aconseguit que el consell ajudi en temes d'esports a totes les entitats comarcals, hem aconseguit que tots els habitants es puguin venir a fer el DNI, hem fet que la rehabilitació de cases es pugui fer a través del consell... En diria un munt de coses. No sé si estem al cent per cent del reequilibri. Hi ha qui diria que sí i qui diria que no. Però jo penso que amb deu anys el consell comarcal ha anat creixent per aconseguir això.

P.- Això vol dir que ja està tot fet?

R.- No, si fos així hauríem de tancar el consell i crec que qualsevol entitat pública no ho té mai tot fet. La gent de la Garrotxa no ho té tot. Tenir una bona qualitat de vida no vol dir tenir la millor, i si es pot millorar cal treballar per aconseguir-ho. Els nostres objectius de futur passen pel turisme, la indústria, l'agricultura i el comerç.

P.- Creu que està prou definit quin és el futur que ha de seguir la comarca? Què cal potenciar: el turisme, la indústria, l'agricultura...?

R.- La nostra és una comarca molt privilegiada. Estem a una hora de la platja i a tres quarts d'hora de la neu. A més, però, és una comarca industrial que cal potenciar. Però també hem de potenciar l'agricultura i la ramaderia, de la mateixa que hem de promocionar el turisme. Però el consell comarcal no és una oficina de subvencions.

P.- Quines són les seves prioritats de treball?

R.- Les comunicacions és evidentment un dels camins més llargs que encara ens queda per recórrer. Sense unes bones carreteres hi ha indústries i multinacionals que no vénen a la comarca, i probablement, si no fos per aquest aspecte, ara tindríem més teixit industrial. De totes maneres cal remarcar que els empresaris de la Garrotxa malgrat les comunicacions han estat fidels a la comarca, i aquest és un aspecte que se'ls ha d'agrair.

P.- Creu que el túnel de Bracons és una infraestructura necessària per a la comarca?

R.- Doncs sí. Qualsevol embranzida endavant en tema de comunicacions és positiva. Això sí, cal procurar que es faci amb cura, sobretot amb el medi natural. De totes maneres és una infraestructura imprescindible. Els túnels de Capsacosta també tenien detractors abans de la seva construcció i ara tothom coincideix en la millora que han suposat i ningú parla

de l'impacte ambiental perquè es van fer bé.

P.- I l'enllaç d'aquest futur túnel de Bracons amb Olot per la Vall d'en Bas...

R.- No conec el projecte prou bé com per parlar del traçat que ha de tenir aquesta connexió. Però jo recordo que amb els túnels del Capsacosta també es parlava dels problemes que suposaria per a la Vall de Bianya i com s'uniria. De moment funciona i ningú es queixa.

P.- Cap on ha d'anar l'Alta Garrotxa, un dels espais més oblidats de la comarca?

R.- El primer que li falta a l'Alta Garrotxa són unes millors comunicacions i serveis. Per exemple, tenim un càmping a Sadernes que no té llum, cal doncs que en tingui el més aviat possible. Així com també és necessari acabar la carretera Oix-Beget o la pista forestal de la Vall del Bac. Cal que la gent hi accedeixi amb més facilitat, alhora però, que hem d'aconseguir conscienciar els visitants que no és un abocador o una deixalleria. Hem de treballar per regular els esports d'aventura i pontenciar més els seus aspectes turístics.

P.- Com va entrar en política?

R.- Vaig començar de molt jovenet participant en entitats i associacions esportives i culturals. Això va fer que amb 23 anys ja fos regidor de Mieres i quatre anys després, alcalde. I ara, amb 34 anys sóc president del consell comarcal de la Garrotxa. Però tot ho he fet sempre amb la voluntat de donar servei, i si algú en vol dir política, doncs faig política.

Marta Masó

QUO VADIS, FLUVIÀ?

L El Fluvia, els rius en general, són complexos ecosistemes i en l'actualitat, alhora, receptors d'importants i diverses influències antròpiques. Un riu, com un cos viu que és, està compost per incomptables parts, però en el seu conjunt, aquestes parts, defineixen un unitari i manifest cos. I aquest cos fluvial, per la seva riquesa i generositat ha despertat des de sempre l'interès de la civilització humana.

La humanitat, des dels seus orígens, s'ha apropiat als cursos hídrics, a la recerca del líquid element, però també de l'aliment d'origen animal i vegetal que al seu entorn amb generositat s'hi aplega. En moltes èpoques i particularment en determinats indrets, els rius esdevenen també essencials o circumstancials medis de transport, per on transiten persones, troncs i mercaderies.

La impressionant força de l'aigua, en diverses èpoques, ha permès la presència i activitat de molins, fargues, indústries diverses i centrals elèctriques. Amb això arribà l'arquitectura de transformació, la qual, domestica i sotmet el riu, fins aleshores depenent només del caprici variable de les aigües.

Les ciutats es multipliquen i creixen fins a extrems insospitats a les lleres dels rius, transformant radicalment, i en molts casos suprimint, l'ecosistema fluvial.

I arriba el moment històric en què el Fluvià i altres rius són convertits en veritables clavegueres, l'única finalitat dels quals és allunyar tot tipus de deixalles, femtes i residus tòxics i innocus, del seu lloc d'origen, aprofitant la mobilitat constant de les seves aigües. Els rius, finalment, esdevenen les autopistes de la porqueria.

Així, els rius, amb la vegetació de ribera i aquàtica expoliades, les aigües contaminades, els cursos alterats i amb la frenètica activitat humana, com gegantina sangonera, xuclant-los l'aigua - en alguns casos fins a la darrera gota -, s'empobreixen, emmalalteixen i esdevenen un penós miratge d'allò que un dia foren.

Però vet aquí que quan tot semblava perdut, s'apodera de la societat una nova sensibilitat tenyida de verd i a partir del fet que els alemanys, a base de "miliardens" comencen a depurar, descanalitzar i recuperar ecològicament algun dels seus rius,

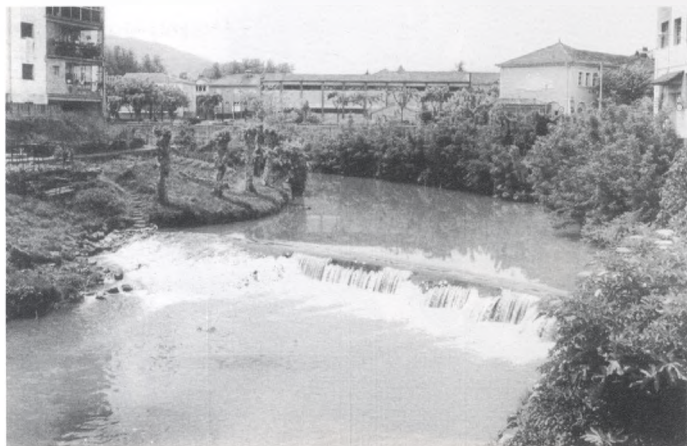
l'exemple s'estén a rreu, reverteix la situació i torna l'esperança als rius en forma de depuradora i altres intents de recuperació.

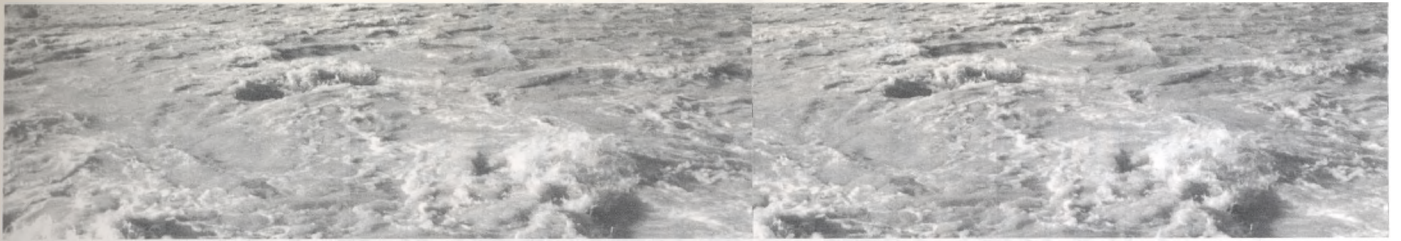
I és en aquest moment, veritablement històric, que el Fluvia és planteja de nou el seu futur, cosa prou important, ja que pocs anys enrera ni tan sols en tenia. Sembla clar que el pitjor moment de la seva malura ja ha passat però encara tem la recaiguda, sobretot des de les tristes noves que ens arriben d'Andalusia; si allò ha esdevingut prop del gran parc de Doñana, què no els pot passar als altres rius? El Fluvia és conscient que mentre la humanitat s'entesti a jugar amb matèries perilloses, el risc sempre planrà damunt seu. D'altra banda, també es malfia d'aquesta voluntat de redreçament manifestada pels seus expoliadors de sempre i que tot plegat no acabai com un foc d'encenalls emprat per acallar temporalment les veus dissonants. I en darrer terme tem que part del camí recorregut ho sigui ja de forma irreversible, fins al punt d'impedir el retorn, almenys sense deixar unes quantes i importants penyores pel camí.

Però en definitiva, al Fluvia, què li convé? Quin tractament el pot retornar, o si més no, acostar, al seu bon estat de salut primigeni? Doncs, el primer que li cal és, sens dubte, que se'l torni a considerar com el que era i que potencialment pot tornar a ser: un gran espai, un complet ecosistema, un únic cos dinàmic i ple de vida i de tanta riquesa intrínseca que l'afegida és pot considerar sobrer. Un gran i llarg ésser viu que, com tots els éssers vius, cal considerar amb respecte i germanor.

I a partir d'aquí, començar el tractament: primerament, el seu esquelet, allò que el sosté. L'espai físic damunt el qual s'assenta el curs fluvial; el propi llit del riu, la plana d'embassament i les terrasses al·luvials que actualment el delimiten, tot aquest substrat continua essent expoliat per màquines que com corcs li manllevan aquesta part essencial del cos, imprescindible per assolir qualsevol estabilitat o possibilitat de recuperació. Una nuvolada negríssima en forma de gran embassament també plana per damunt del Fluvia i fa que, conjuntament amb les extraccions d'àrids, hipotequin d'entrada qualsevol intent de recuperació.

Destrucció de comunitats vegetals, augment de l'erosió perimetral, planes d'embassament desmesuradament amples i sense capacitat de restablir les comunitats ecològiques estables, i

interferència greu en la dinàmica normal dels fluxos fluvials serien els símptomes d'aquesta concreta malura.

El segon tractament fa referència a la sang d'aquest ésser viu anomenat Fluvià, és a dir, a la pròpia aigua. malgrat una perceptible millora en els darrers anys, l'aport excessiu de nutrients d'origen agrícola, abocament furtius, abocaments puntuals tòxics, tolerats per les autoritats, la poca eficiència d'algunes depuradores - fins ara, sobretot la d'Olot- i la persistència en els fangs fluvials d'antigues restes de contaminació, obligaria a establir un nou Pla Especial de sanejament seriós, efectiu i amb la ferma voluntat de garantir-ne el compliment. En resum, cal descontaminar les aigües del Fluvià, tenint present, però, que tal com la defineix la Llei d'Aigües: "s'entén per contaminació l'acció i l'efecte d'introduir matèries o formes d'energia o induir condicions a l'aigua que, de manera directa o indirecta, impliquin una alteració perjudicial de la seva qualitat en relació amb els usos posteriors o amb la seva funció ecològica". I amb això n'hi hauria prou.

Els teixits del riu -les part vegetals- són fonamentals per definició en la realitat de qualsevol ecosistema fluvial i, malauradament presenten un dels estadis més visibles de la malura que afecta el

Fluvià: no queda ni un 5% de l'antic bosc de ribera que al seu temps s'estenia al llarg de tot el curs del Fluvià. De la vegetació aquàtica que s'establia en aigües encalmades d'antics meandres, en braços de riu o en les raconades de les planes d'embassament, no en resta, així mateix altra cosa que reduïdíssimes mostres. L'excessiu aport de nutrients, òbviament, també porta com a conseqüència l'alteració de la comunitat vegetal de dins l'aigua constituïda per fanerògames, algues, diatomees, molses, etc. L'únic tractament possible? : teràpia de xoc, termenejament de l'espai públic, recondicionament de marges, meandres i zones d'influència del riu, i finalment, reforestacions i revegetalitzacions a gran escala.

Finalment, allò que podríem considerar com les cèl·lules d'aquest cos, és a dir, la vida animal, és també una mostra de la precarietat de salut del pacient: destaca sobretot per les absències i les precàries presències, amb la petita esperança generada en el curs final del Fluvià, gràcies a la positiva influència exercida per la fauna provinent dels aiguamolls de l'Empordà. Ben cert és que si s'arribessin a solventar les esmentades malures, la presència de la vida animal es recuperaria en gran mesura per si sola, exceptuant algun esforç puntual que caldria fer amb determinades espècies i en el condicionament d'algun hàbitat en especial.

I entretant aquesta teràpia imprescindible no fa el seu efecte, bàsicament perquè no s'aplica o perquè només es fa tímidament, el Fluvià va escoltant diverses veus. Una d'elles proclama la seva conversió en un corredor biològic, és a dir, en corretja o espai de pas d'un lloc a l'altre i tot i que agraeix la bona intenció dels portaveus d'aquesta opció i que no li desplaça la idea en tant que significa un avenç substancial respecte de la seva actual situació, en el fons, entén que el seu destí final no ha de ser el de corredor, de lloc de pas, sinó que tot en ell en si mateix constitueix un punt de partida i un destí alhora.

A més, sospita que la teroització i assumpció del concepte de corredor biològic no és sinó la constatació del fracàs d'una política de parcs naturals i espais protegits basada en la fragmentació i la insulació territorials, les quals s'han mostrat del tot ineficaces per als reptes ecològics, entre ells, el del manteniment de la biodiversitat, per què fou erròniament dissenyada.

També escolta altres veus que parlen de vestir-lo de vint-i-un botons, amb afegitons a base de tota mena d'enginys, amb la ingènua pretensió d'enriquir-lo i sadollar-lo d'atributs. Així, el Fluvià, els rius en general, poden arribar a esdevenir una ordenada pista de circ o un pavelló poliesportiu on els únics protagonistes siguin els éssers de dues potes que s'hi belluguen constantment pel damunt. No es recupera el riu pel propi riu, sinó que es recupera el riu per a un nou ús humà. No es recupera un ecosistema sinó un nou espai lúdic per a l'espècie humana. L'interès antròpic o la visió antròpica per damunt de l'interès o la visió ecològica: I allò que hauria de ser l'excepció: la conversió del vora-riu en un espai enjardinat per a ús gairebé exclusiu de l'espècie humana -cosa lògica en determinats punts de gran influència i intervenció humanes- es pretén convertir en la norma d'universal aplicació al llarg de tot el curs fluvial.

I malgrat tot, aquesta pretensió, temporalment, tampoc no li desplaça del tot al Fluvià, perquè és conscient que tard o d'hora, aquella humans que hi papallonegen sovint pel damunt, veient el medi com un simple suport del seu lleure intrascendent, com a mínim podran escoltar la veu del riu reclamant el seu reconeixement com allò que és i no pas com allò que volen que sigui. I en tot cas serà més fàcil que ho compreguin a partir d'aquesta comunicació directa que no pas a partir de la situació precedent, quan es vivia d'esquenes al riu, o més ben dit quan se'l considerava com una simple continuació natural de les clavegueres.

En resum, al Fluvià li cal el tractament mèdic descrit, sense pretenir incloure-hi valors afegits, ni encolomar-li la solució o l'encobriment d'altres -diguem-ne- "malifetes", ni enrebastar-ho amb complicacions conceptuals, ni tampoc possibilitar-hi protagonismes arquitectònics o de disseny del tot innecessaris. Només -i és ben senzill- cal entendre la recuperació del Fluvià com la recuperació del Fluvià, és a dir, que simplement torni a ser com era: un cos sa i net, ple de vida, de màgia i de poesia, a disposició de tots aquells éssers vius que amb mesura i respecte n'aprofiten les seves potencialitats.

Miquel Macias
Membre de l'ANEEX

MUSEU DE LA CIÈNCIA DELS VOLCANS: UN PROJECTE PEL SEGLE XXI

En l'acte d'ocupació de les grederes del Croscat, el 2 d'octubre de 1977, es va llegir un manifest signat per diverses entitats ecologistes, ambientalistes i científiques en el qual, a més de demanar la paralització immediata de les explotacions, ja es reclamaven projectes alternatius que revertissin en l'economia olotina i de la comarca de la Garrotxa.

Des de la llei de protecció aprovada per unanimitat pel Parlament de Catalunya, el 3 de març de 1982, i de la creació del Parc Natural, però, la sinergia econòmica generada per la protecció s'ha anat allunyant de la ciutat d'Olot.

Aquesta realitat no té res a veure ni amb la gestió del Parc ni amb la forma en què s'han decidit les inversions públiques. Hi ha una junta, amb personalitats prou representatives, que s'ha encarregat de controlar aquest tema. Però la veritat és que Olot ha continuat vivint d'esquena al Parc, tot i tenir en el seu terme municipal els emblemàtics volcans del Montsacopa, Montolivet i Garrinada.

Precisament, l'organització de les Jornades Internacionals de Vulcanologia van fer-se pensant d'apropar el vulcanisme en totes les seves dimensions (ecològiques, científiques, artístiques i culturals) als olotins.

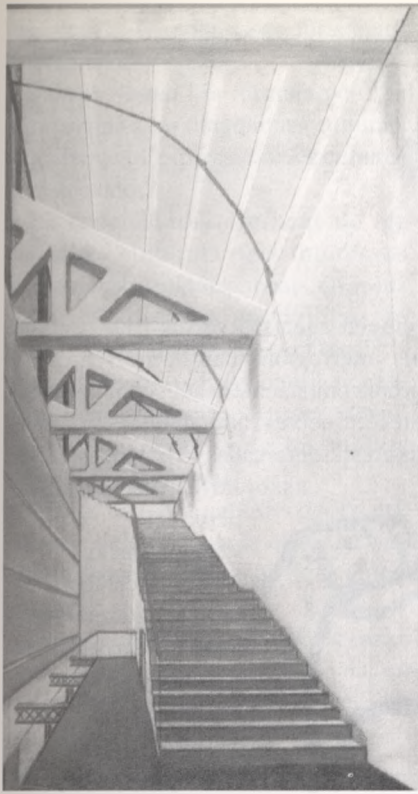
El passat 7 d'abril, sortia a "La Vanguardia" un article paradoxal. Confirmava que els visitants de la Garrotxa ignoraven Olot. Que de cada cent turistes, només una dotzena s'interessava per la ciutat i que la immensa majoria hi passava de llarg: visitaven la zona volcànica que no pertany al nostre terme municipal (Santa Pau i Besalú) però s'oblidaven d'Olot. Aquesta situació desperta lògica preocupació a les nostres autoritats locals i, sobretot, als comerciants i botiguers. És legítim que es qüestionin el fet que les inversions del Parc no acabin revertint de forma raonable en l'economia local. Ni l'actual i reduït Museu dels Volcans, ubicat en les dependències de la Torre Castanys del parc Nou (que havia estat un lloc idoni per a exposar-hi obres d'art), ni el reclam que hauria de significar l'obra escultòrica dels nostres compatriotes Miquel Blay (l'escultor més internacional que ha tingut mai Catalunya), Josep Clarà i l'escola pictòrica olotina, no han aconseguit incentivar aquest interès.

A les portes del nou mil·lenni - un mil·lenni que ja ha estat qualificat com del medi ambient- ens trobem sense un projecte integrador de tots els nostres valors ecològics i culturals. Aquesta és la preocupació que tenim i que estem convençuts que té la societat olotina.

Què ens motiva? Doncs ens motiva la idea de contribuir a crear la consciència cívica a favor d'un gran projecte museístic que pugui col·locar-nos en totes les guies de les principals instal·lacions i centres culturals, científics i ecològics d'Europa. Un projecte fet a la mesura del nostre entorn, en consonància amb les inversions que s'han fet en el parc Natural i que la seva pròpia concepció interdisciplinària expliqui el sentit profund d'aquesta protecció i d'aquest singular patrimoni. Un projecte representat per una arquitectura "orgànica" - "de" i "per" la naturalesa que simbolitzi en el seu continent el seu contingut. Un projecte que interrelacioni el desenvolupament sostenible, l'art i la creativitat, l'educació mediambiental, la formació científica i les noves tecnologies de la comunicació.

El món dels Museus temàtics ha esdevingut un dels principals incentius culturals d'aquest final de segle i serà, sens dubte, l'objectiu de noves formes d'inversió en el futur. No es tracta dels Museus tradicionals, tal i com els hem conegut, la majoria de vegades símbols d'asfíxies culturals que representen col·leccions petrificades, sinó de museus vivents, vinculats a les activitats artístiques, culturals i científiques del moment; fòrums de debat i d'exposicions diverses, interconnectats amb altres museus a nivell mundial.

Això explica la vinculació d'aquestes noves instal·lacions amb l'art contemporani, l'arquitectura d'avant-guarda i amb els nous materials de construcció.

Arquitectes de gran prestigi es vinculen en la construcció i el disseny dels nous museus. Frank O. Gehry (Museu Guggenheim de Bilbao); Norman Foster (Museu d'Art Contemporani de Barcelona i Fundació Paul Getty a Los Angeles); Arata Isozaki (Museu de l'Home a La Corunya); Hans Hollein (projecte "Vulcania" a Clermont-Ferrand), i d'altres destacats arquitectes com Renzo Piano, James Stirling o Robert Venturi, que manifesten que els museus temàtics són una forma d'expressar les funcions de la nova arquitectura i la seva relació amb la natura i el paisatge.

Paral·lelament en aquesta dinàmica museística internacional està prosperant la creació de parcs tecnològics com el Futuroscope (Parc Europeu de la Imatge) a Poitiers; la Ciutat de l'Espai a Tolosa de Llenguadoc; la Ciutat de les Arts i les Ciències a València; la Cité des Sciences et de l'Industrie de La Villette de París i la instal·lació de cinemes de gran format (IMAX).

La unió d'aquestes dues iniciatives, museu temàtic i parc tecnològic, és la que proposaríem per a Olot. Això evitaria que fos una iniciativa purament destinada a l'espectacle i a l'oci i optaríem per una veritable empresa cultural a la qual s'haurien de vincular la Universitat, el món de la comunicació, el turisme i les activitats docents i artístiques de la comarca.

La nostra ciutat podria tenir l'oportunitat de fer un pas definitiu amb vista al segle

XXI amb un Museu de la Ciència dels Volcans i de la Terra que tingués com a característiques fonamentals:

a) Una arquitectura bioclimàtica representativa de la sensibilitat mediambiental amb la qual començarem el nou mil·lenni. Necessitem un edifici emblemàtic per a un projecte singular que simbolitzi l'entrada d'Olot a la societat postindustrial.

b) Un suport de les noves tecnologies de la comunicació que permeti una interactivitat planetària i una connexió amb altres Museus del món de característiques similars.

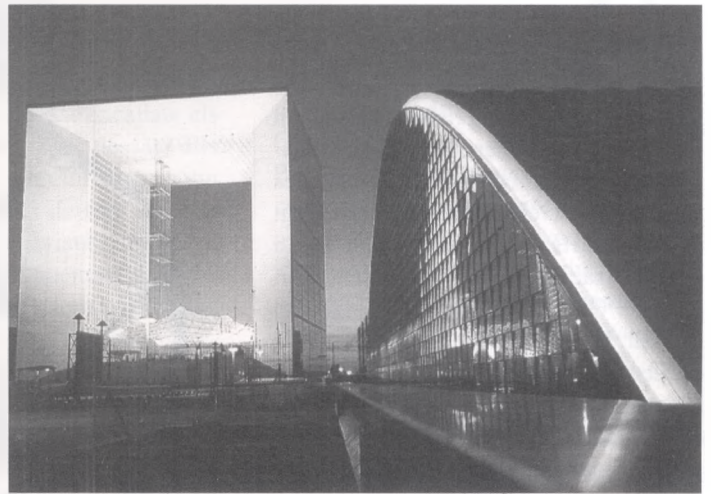
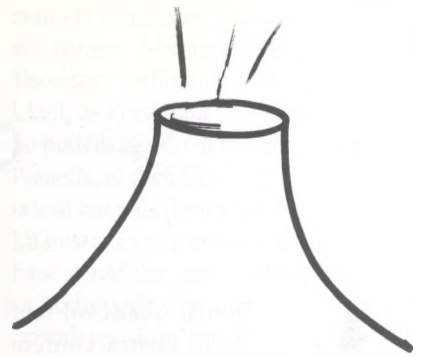
c) Una escenografia i un disseny altament creatius.

Seria poc prudent, però, abans que el propi Ajuntament d'Olot i la societat civil olotina no ho reclamés, dir on caldria ubicar aquest Museu i d'especificar-ne les característiques. Hauria de dir-ho una comissió

tècnica anomenada per aquest efecte. Tot i amb això, i fruit dels contactes, xerrades i sessions de treball que s'han fet al llarg de les Jornades Internacionals de Vulcanologia i del Simposi "Una sola Terra" hem recollit algunes idees que podrien ser objecte de futures discussions:

1) Una instal·lació cultural d'aquesta mena ha d'estar forçosament en el terme municipal i en un entorn de gran valor paisatgístic; actuant de mirador sobre l'entorn, de fàcil accés a un volcà i pensada amb sinergia amb altres instal·lacions culturals, com podria ser el Museu Comarcal de la Garrotxa o futurs museus destinats a l'obra d'en Blay, d'en Clarà, d'en Claret i d'altres.

2) Ha de ser dipositària d'un patrimoni que la faci molt singular. es tractaria d'ampliar el patrimoni geològic, botànic i faunístic comarcal amb incentius de valor internacional. En aquest sentit, els hereus del patrimoni audiovisual, bibliogràfic i artístic dels vulcanòlegs Maurice i Katia Krafft i Haroun Tazieff, estarien disposats a cedir còpies dels seus documentats arxius fotogràfics i col·lecció de pintures i gravats de temes vulcanològics, en el cas que Olot optés per tirar endavant aquesta instal·lació.

3) Que, com passa amb els nous Museus d'Art o de la Ciència, seria convenient una mena de vinculació directa amb un Museu de les mateixes característiques però que disposi de més capacitat tecnològica i volum informatiu. Interrelacionar, doncs, un futur Museu a Olot amb el Centre Europeu del Vulcanisme d'Alvèrnia, per exemple, seria altament positiu.

4) Aquest projecte caldria que fos producte d'una voluntat popular majoritària dels olotins i dels seus representants polítics; del suport de la Generalitat de Catalunya, de l'Ajuntament d'Olot i que es completés decisivament amb les aportacions de la UE i de la iniciativa privada. Un projecte, doncs, d'economia mixta.

Per a una idea com aquesta no valen fragmentacions i capelletes, sinó una unitària complexitat social.

Santiago Vilanova
Consultor ambiental

CULTURA I MUNICIPI

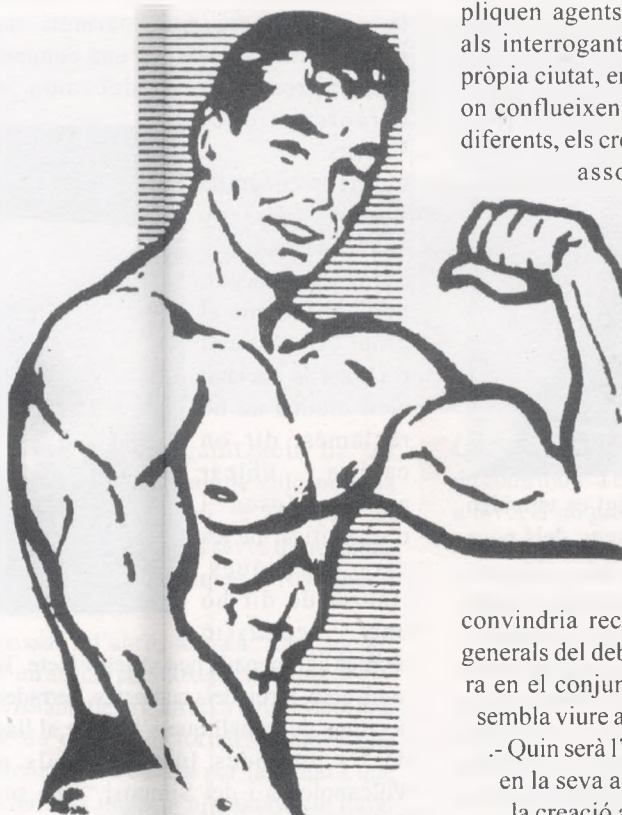
-Un debat pendent-

Abordar qualsevol tema de la nostra contemporaneïtat, avui, és difícil; fins i tot els paràmetres de referència clàssics que permetien fer prospectiva amb una certa fiabilitat, semblen anar a la deriva. A escala local, en l'àmbit de la cultura, hi ha tres factors, en part relacionats, que han incidit en els hàbits de la població i en la desvitalització del teixit associatiu, tan preuat a Olot: la televisió, el cotxe i el xandall. La primera ha ancorat la gent a casa entre setmana, el segon ha provocat la diàspora dels caps de setmana, i el tercer, la pèrdua dels matins del diumenge per als rituals de cohesió i d'identitat urbana.

Fins ara, podríem dir que la societat olotina participava d'una espècie de cultura del treball. Aquest fet ha conformat uns hàbits, una manera de fer i d'entendre la vida i el món. En l'ordre de prioritats, primer hi havia les coses relatives a la feina i, sempre en segon ordre, les coses de l'oci i del plaer, exceptuant l'interès per a la gastronomia.

Deixant a part la terna de patronats, avui desapareguts, sorgida del primer ajuntament democràtic (Belles Arts, Museu, Teatre Principal), a Olot no existeix cap moviment vertebrador, capaç de moure tot el potencial cultural que hi ha a la ciutat, a la manera del Centre de Lectura de Reus, o els Amics de les Arts de Terrassa, o del paper que fan Espais, La Planeta i la Llibreria 22 a Girona.

Avui se'ns imposa una realitat força diferent, malgrat els símptomes de revifalla conjunturals, base d'arguments dilatoris sempre que algú gosa parlar de crisi. Empreses que tanquen, augment d'aturats, restriccions de la producció agrícola i ramadera, etc. Aquesta nova dinàmica de terciarització, limitadíssima encara, que es pot disparar amb cosa de cinc anys arran del desplegament del Pla de carreteres a la comarca, ens hauria de fer pensar si no cal un replantejament a fons de la funció i dels mecanismes de

producció cultural i del paper que hauria de jugar la cultura en l'estructura econòmica de la ciutat. Molta gent no ha entès encara, sobretot comerciants i industrials, que l'empobriment cultural es traduirà tard o d'hora en un empobriment general.

Per altra banda, en el transcurs dels darrers 20 anys, l'Ajuntament ha assumit el repte i la responsabilitat de crear i de posar al dia els serveis bàsics i les infraestructures que a tot arreu conformen (presumptament) una ciutat moderna (enllumenat, clavegueram, urbanització del sòl, creació de polígons industrials, serveis sanitaris, etc). Un cop feta aquesta tasca, sembla haver arribat l'hora d'afrontar aquelles qüestions que afecten una altra cara del benestar: la de l'oci i la cultura.

Seria bo, doncs, que l'Ajuntament afrontés decididament el lideratge d'un debat sobre la cultura amb la voluntat de recuperar-la com un espai per al diàleg. Les particularitats de la vida cultural im-

pliquen agents diversos i les respostes als interrogants han de provenir de la pròpia ciutat, entesa aquí com l'entramat on conflueixen, amb òptiques i funcions diferents, els creadors, els públics, el món associatiu, les iniciatives

privades i l'administració.

La realitat cultural actual no és idèntica a la de fa tres o vuit anys. La ciutat ha incorporat noves dinàmiques a nivell d'oferta, d'hàbits, de projectes, de formació, d'infraestructura. Al costat dels elements que permetin repensar un nou model cultural, convindria recollir també els elements generals del debat cultural que avui impera en el conjunt del país i del qual Olot sembla viure al marge:

- Quin serà l'impacte de les tecnologies en la seva aplicació en el disseny i en la creació artístiques?

- Com s'han de superar els dèficits existents en el camp dels ensenyaments artístics?

- Quines actuacions es poden fer des de l'àmbit local i en el sistema educatiu per al foment dels hàbits culturals?

- Com es pot recuperar la cultura com a element de socialització i alhora d'individualització davant la tendència a identificar la cultura amb objecte de mercat?

- En una opció al marge de la rendibilitat, és adequat incidir sobre la difusió abans que sobre la producció i la creació?

- Existeix un model cultural a nivell de Catalunya a partir del qual articular les polítiques culturals des de l'àmbit local?

- Els nous reptes que plantegen els espais comunicacionals a partir del satèl·lit i del cable, en quina línia i en quina mesura faran replantejar el paper dels mitjans de comunicació clàssics?

- En un nou esquema públic-privat, quina serà la funció de les obres socials de les entitats d'estalvi?

- Com aprofitar millor les potencialitats

didàctiques i, en molts casos, turístiques del patrimoni?

- Quin és l'espai i la fórmula per a la incorporació a les dinàmiques culturals de les formes d'expressió de les cultures no autòctones?

- La dependència creixent de les indústries culturals dels interessos internacionals i multinacionals, en quina mesura hipoteca les possibilitats de desenvolupament de la cultura local?

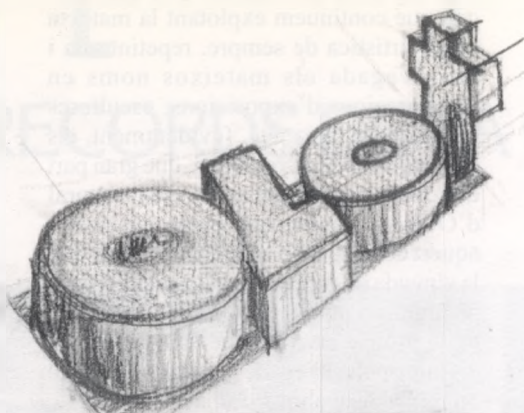
- És possible resoldre el conflicte centre-perifèria i determinar el paper cultural de les comarques (i de les ciutats mitjanes de muntanya)?

- A partir de quins supòsits poden integrar-se els elements de la cultura urbana en els costums i tradicions de la cultura popular?

- Quines mesures cal prendre de cara al finançament de la cultura i la co-responsabilització del sector privat?

TRACES D'UNA CULTURA ESSENCIALISTA

Els integrismes solen respondre a actituds defensives. Quan un poble es tanca en si mateix és perquè ha perdut la inventiva, la capacitat de resoldre, sempre a favor de la pròpia identitat (llegiu també supervivència), la batalla dialèctica entre

allò que és nou i el pòsit acumulat que conforma el que anomenem tradició. La identitat cultural no queda mai tancada. Si fos així, on haurien quedat encallats els ciutadans d'Olot del segle passat? Els enemics s'inventen, sobretot quan es diu que són de fora. Qui és de fora i qui de dins en aquest món canviant, conformat per les migracions? Els enemics reals són la por i la suficiència que, com la gallardia, amaguen un complex d'inferioritat.

El gruix de la pintura que es "fabrica" a Olot no té credibilitat ni consistència més enllà de Besalú. I no parlem de música, perquè és un desert total, tant que per sortir de l'anonimat ens hem de remetre al Pare Antoni Soler. I en literatura, hem fet

com els francesos, tractar com a propis els forans: Maragall, Bofill i Mates, Teixidor. Tothom té clar que en Lluís Llach és el cantant de Verges, nosaltres no podem pas dir el mateix, ni d'en Pere Planella, ni d'en Gabriel Planella (el poeta), ni tan sols d'en Francesc Pereira.

La nostra és una cultura d'essències, de base xenòfoba, autocontemplativa, que es nodreix de Christus, toros i gegants, postaletes d'un bucolisme tronat i de succedanis del Ball Pla. Si tot plegat fos autèntic, diries, mira quina gràcia, la reserva d'especimens de la raça! Però ca, Olot és el paradís dels nous rics, representa la quintaessència del model petitburgès de tan predicament a Catalunya.

Per sortir d'aquest atzucac, sense espasmes ni esgarips inútils, caldria definir el termes del debat i posar tots els interlocutors necessaris en disposició de dialogar. Segurament que l'empresa no és fàcil, però de quina altra manera es pot sortir d'aquest bassal d'aigües enfangades?

X.R.

SEDENTARIS

Ara que allò que avui anomenem "cultura" i "CULTURA" es troba en plena discussió, crec convenient de simplificar en un article algunes reflexions sorgides a partir d'una recent estada a Itàlia. I aquesta vegada no es tractava d'un viatge a la Itàlia de la gran Florència, la magníficent Roma, la decadent Venècia, etc... No. El recorregut que emprenguérem un reduït nombre d'alumnes universitaris i un professor fou pel nord del país, travessant-lo des dels Alps fins a l'Adriàtic passant per petites viles i monestirs oblidats en les guies turístiques i els grans llibres. L'objectiu en tot moment fou el de cercar arrels i similituds de l'art italià dels segles X-XII amb l'art català de la mateixa època, tot justificant la noció sovint menystinguda que l'art de l'alta edat mitjana realitzat des dels Pirineus fins a la vall del Po constituïa l'aflorament de mateixes solucions arquitectòniques, escultòriques, pictòriques i musivàries en regions i terres paral·leles en el temps i la història: una certa unitat.

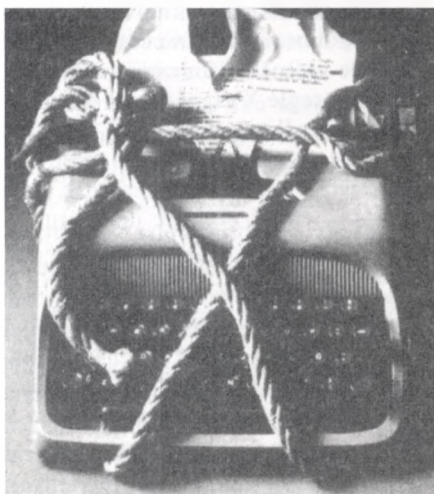

En segons quins casos, la influència italiana primà sobre la catalana i rebérem l'influx de mestres escultors i pintors d'origen padà, llombard o comacenc, i això no importà gens als comitents medievals catalans, ja fossin clergues o nobles; no els feia res que el bon art fos dut per gent estrangera, o si més no, de cultura estrangera. D'altra banda, és cert que l'obra de certs historiadors de l'art de principis de segle totalitzà la presència italiana en l'art català de l'època que veia créixer i expandir-se els petits comtats pirinencs. Això no és cert i caldria matisar-ho, àdhuc desmentir-ho en molts casos. Per aquesta i d'altres raons, durant tot el

viatge vaig estar pensant en casa nostra i de vegades, més concretament, en la Garrotxa. Fent un petit exercici de memòria històrica, hom pot enumerar alguns fets significatius de la vida cultural i artística de la Garrotxa que marcaren la influència d'altres contrades: un poema provençal en un llibre del segle XIII de l'arxiu notarial de Santa Pau; com els mateixos senyors de Santa Pau encarregaren un retaule d'alabastre a un escultor del Berguedà d'influència pisana de mitjans del XIV; al mateix temps els senyors del Coll es feren un relleu funerari a la francesa; el pintor Perris de la Rocha (francès) treballant a l'Olot del segle XVI; el famós cançoner d'Olot recollint melodies i poemes castellans, catalans i llatins; el mestre de cases Llätzer Cisterna (de Girona, d'arrel francesa) fent el claustre del Carme a principis del XVII (i cinc obres més per tota la comarca); barcelonins i gironins residents a Olot dotant-lo d'inquietuds culturals durant el XIX i el XX (penso, per exemple, en Sebastià Sans i Bori); olotins il·lustrats que convidaven personalitats culturals catalanes i estrangeres a les trobades d'intel·lectuals de la ciutat (i ara penso en Joan de Garganta i molts altres); algun contacte esporàdic amb artistes

d'altres nacions a finals de segle (molt encertadament a Santa Pau, en un intercanvi amb artistes italians) etc. I ara que ens podem moure i contactar més ràpidament que mai, a què ens dediquem? Un dia sortia de classe i em vaig ensopegar amb una professora de crítica d'art. Després de dir-li que venia de la Garrotxa, la seva pregunta (des d'un punt de vista artístic i creatiu) fou clara: "I a la Garrotxa què hi feu? Sembla que estigueu una mica adormits". Seguidament em va dir el nom d'un parell d'artistes nascudes i viscudes aquí que estan triomfant en exposicions i actes fora de la comarca; en concret, han voltat mig món, guanyant-se el reconeixement de la crítica, però a la comarca no hi han vingut. Aquí ni tan sols en coneixem el nom, i podria tractar-se de dues de les propostes artístiques d'origen garrotxí més interessants del final de segle. A banda d'això i sempre segons el meu parer, només hi ha dos esdeveniments durant l'any en els quals l'intercanvi i el trànsit de gent d'altres llocs sigui prou important: en una línia d'avantguarda, hi ha el Fòrum de Teatre, el qual reuneix gran quantitat de companyies d'arreu; i a un nivell de cultura folklòrica (d'altra banda ben vigent) hi tenim el Cornamusam. Curiosament, cap d'aquests dos actes són de la línia oficialista. Perquè precisament aquesta és la que fa més mal en promoure la sensació de tancament espiritual en què ens trobem.

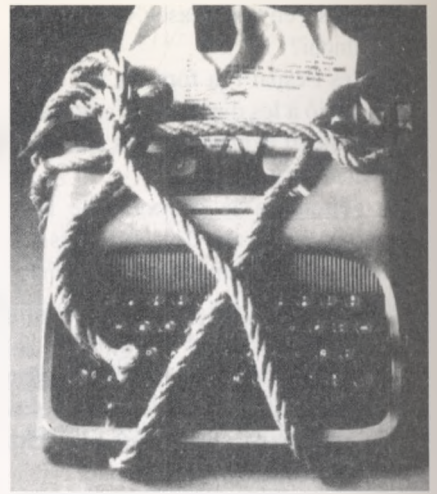
A grans trets, les causes de l'anquilosament del sentit cultural, podrien definir-se a grans trets en cinc punts: primer, el retrogradisme que s'arrossega des del segle XIX i principis del XX (ara en tenim bones explicacions en el llibre de la Mita Casacuberta i en Joan Sala); segon, que l'art més promocionat per galeries, mitjans de comunicació i per la majoria d'organismes oficials continua sent el de fa 150 anys (per això els joves creadors de línia no-oficialista han estat deixats de banda); ter-

cer, que continuem explotant la mateixa fauna artística de sempre, repetint una i altra vegada els mateixos noms en inauguracions d'exposicions, escultures públiques, llibres, etc. (evidentment, els garrotxins de sempre); quart, que gran part de jovent participant en la vida cultural d'Olot no sembla que pretengui aturar aquest continuïsmes encallat; i cinquè, que la vinguda de confenciants i conterutllians no produeix aquell sentit de descobriment de la pròpia identitat que afectà (segons els antropòlegs) els descobridors del nou món (van descobrir Europa).

Una de les coses que donaria dinamisme a la ciutat (sempre des d'una visió cultural) és la instal·lació de la facultat universitària. Crec sincerament que les autoritats van tenir molt bona idea en proposar-ho. Però resulta incongruent que l'estudi de viabilitat del projecte s'encarregui a persones poc (per no dir gens) vinculades a la comarca, que no en coneguin ni la realitat cultural ni la problemàtica docent. L'estudi en qüestió conté visibles imprecisions estadístiques entre d'altres, però de totes les possibles errades només en diré una: diu que la creació d'una facultat no exigiria l'habilitació d'una biblioteca universitària, perquè Olot ja n'hi ha una de pública prou gran per cobrir les necessitats de tothom. No sé perquè serà que l'Associació d'Estudiants de la Garrotxa i algun espontani porten mesos denunciant a la premsa la manca d'espai pels estudiants a la biblioteca Marià Vayreda (i només estem parlant dels de la comarca). Fins i tot s'havia parlat de fer una aula d'estudi, independent de la biblioteca. Tot això de la universitat em recorda els interessos del govern olotí del segle XVI perquè s'instal·lés a la ciutat una comunitat de carmelites amb la respectiva escola. Igual que llavors, un centre d'estudi d'importància nacional dota automàticament la vila d'un prestigi davant les altres

Ara enceto la reflexió des d'un altre punt de vista, per tal d'arribar a un mateix final: la història de l'art dels segles X, XI i XII ens demostra com, en una època en què els camins eren perillosos, els mitjans per subsistir sovint escassos, el transport arcaic, les velocitats lentes, els viatges llarguissims, etc., l'art i la cultura mantenen ininterrompudament una transmissió de regió en regió brutal. És per això que, movent-nos per qualsevol banda, veurem en els racons més insospitats de l'art medieval dels Països Catalans (el mateix en d'altres nacions) influències franceses, focus italians, artesanía flamenca, esmalts occitans, obres signades per artistes castellans, escultura de genuïtat catala-

na, etc., i com de tot aquest conglomerat l'anomenem CULTURA, sense necessitats nacionals, folklòriques, o propagandístiques. El mateix en èpoques posteriors, en les quals l'art i la cultura, l'herència dels tallers, la patrimonialitat de la tradició, l'intercanvi de formes, la continuïtat i innovació no eren qüestionades perquè eren i SÓN (espero) llur estat natural.

I on ens trobem? Som en plena era de la "informació", de les bones carreteres, del transport per aire, vaixells segurs, l'Internet, el correu electrònic, el fax, el telèfon, la televisió... Però des de no fa gaire ens hem adonat que per molts mitjans que existeixen, no és probable que la comunicació augmenti. Pitjor: creix l'autisme i l'autarquia. I no estem parlant només de l'individu, sinó també de les petites comunitats, com pugui ser una comarca com la nostra.

Per acabar torno a la reflexió del principi, quan parlava del viatge abans de fer un viatge per aspectes puntuals de cultura garrotxina. Encara ens manca una obertura social i cultural seriosa, no amb comptagotes com hem fet fins ara. Tot i que hi ajudaria, tampoc cal una universitat per fer-ho. Només cal una mica de curiositat viatgera i un esperit més lliure, mirant els Pirineus per sobre l'espall, no arraulits entre nosaltres com si les muntanyes estiguessin cobertes de llops. Aquella editorial "Cap a una reserva cultural?" d'en Ramon Esteban la vaig trobar molt forta, però em produí un calfred espinada avall.

Miquel Àngel Fumanal i Pagès

EL BASA EL RECORDS DE LA GENT

Fa pocs dies, els diaris portaven unes curioses informacions sobre la hipòtesi que el mateix Adolf Hitler, va estar dinant, als anys vint o trenta, en un restaurant de la Barceloneta. La notícia, o més pròpiament, el rumor, mític o embutllotat, segons es miri, és segurament una pura anècdota, com tantes que es mantenen en el temps, passades de viva veu a través d'una memòria enganyada. La notícia, absolutament desmentida, m'ha recordat si més no altres episodis similars, fins i tot relacionats amb Olot.

Fa anys, molts olotins vàrem conèixer en Ramon Sadurní i Masdeu, personatge singular, inquiet i participatiu, que sovint escrivia a la premsa local dels anys setanta. A *Olot Misió* hi ha molts exemples de la seva fúria epistolar, on desgranava records, i plantejava amb vehemència reivindicacions ciutadanes amb més o menys fortuna o raó. Tan se val, en Ramon Sadurní era un personatge prou entranyable d'aquell Olot de finals del franquisme, que va deixar escrits molts dels seus records, que són sovint pàgines interessants i viscudes de la nostra història. Recordem-lo, si més no, com un dels olotins

que es va llençar al carrer, el Juliol del 36 per salvar de la crema allò que varen poder, dels temples olotins de Sant Esteve i el Tura, juntament amb altres personatges tal vegada més notables, com el Dr. Danés.

Doncs bé, tornant a l'anècdota del principi, en Ramon Sadurní tenia una bona fixació sobre l'estada del Mariscal Tito a Olot, durant la mateixa guerra civil. Us explicava, amb pèls i senyals, com va acompanyar per la ciutat aquell notori combatent de les Brigades Internacionals, que més tard resultà ésser en Josep Broz "Tito", l'artífex de la moderna i ja desapareguda Iugoslàvia. Per raons estratègiques, aquell estranger va voler que en Ramon l'acompanyés per Olot, que el pugés al Montsacopa, que li expliqués coses de la ciutat, etc. En la seva reivindicació de l'estada d'en Tito a Olot, en Ramon Sadurní, no es cansà de divulgar-ho i escriví nombroses cartes a l'aleshores President iugoslau. L'esforç va resultar inútil, com era inútil dir-li que en Tito, agent de les Brigades Internacionals, això sí, no passà mai de París en la seva ajuda a l'Espanya Republicana, segons tots els biògrafs. Deixem constància però d'aquella passió inútil d'en Ramon Sadurní i Masdeu. Un mite que per altra banda, no fou exclusiu d'Olot. He constatat com la suposada història del

pas d'en Tito per la Catalunya de la guerra civil és repeteix en molts pobles de les nostres comarques. Una brama extesa com una taca d'oli. Un bell mite, però una falsa història, segurament moguda per la presència als nostres pobles de nombrosos eslaus braquicèfals de cabell exaltat, ajudant la causa perduda de la República espanyola. Unes imatges d'uns lluitadors que adquiriren categoria de llegenda i renom després de la segona guerra mundial, quan assoliren el poder als països de l'Est.

És certament sorprenent aquestes males jugades que ens sol fer la memòria abans de perdre-la sense remei. D'exemples com aquests podríem tots explicar-ne una pila. De vegades penso que Olot és una ciutat on segurament no hi ha passat mai ningú. I algunes llegendes són simplement això, fantasmes de la nostra memòria enfebrada. El pas dels anys, sol donar aquest bany mític als homes que hom ha conegut, ja sigui en Tito o l'inefable i recordat Ramon Sadurní i Masdeu.

Jordi Pujiula

FER LA GUERRA

Em sembla que l'única pel·lícula de guerra ambientada durant la Segona Guerra Mundial que m'ha agradat ha estat **Objetivo Birmania** de Raoul Walsh. Va ser el descobriment infantil de l'Errol Flynn i d'una certa idea del concepte d'aventura. Després d'aquella emocionant experiència (que ho va ser) en van arribar d'altres, però molt menys sorprenents i la llista és força coneguda: **Tora, Tora, Tora.**, **El día más largo**, **Patton**, **Un puente lejano**, **Uno rojo**, **división de choque**, ... La indiferència davant d'aquestes sovint grans produccions provocada per la grandiloqüència, la manca d'emoció i de criteri, que ara des de la distància, em sembla que les dominava, em va desil·lusionar prematurament del gènere. Així, doncs, els soldats valents com l'Errol Flynn només existien en un passat molt llunyà, en un pretèrit gairebé adolescent perdut en les sessions de cinema del dissabte a la tarda. Amb els anys, aquesta sensació no ha canviat gens i a més, involuntàriament, ha arribat el descobriment personal del món de l'exèrcit i la consciència de les armes i del gran drama de la guerra. El cinema bèl·lic ha deixat de ser, doncs, una recreació per passar a ser una falsa realitat. Si les pel·lícules de guerra de la Segona Guerra Mun-

"Objetivo Birmania de Raoul Walsh, l'heroicitat i l'aventura a la Segona Guerra Mundial"

"Marines nord-americans desembarcant en una platja enemiga a **Uno rojo, división de choque** de Sam Fuller"

dial, en un determinat moment, van deixar de ser interessants perquè no eren **Objetivo Birmania**, ara ho han deixat de ser perquè el que diuen no és veritat.

Penso que aquest itinerari podria ser col·lectiu i no només personal. De fet, ja fa molts anys que no veiem pel·lícules explicant batalles de la Segona Guerra Mundial, i les pel·lícules sobre el Vietnam formen part de tot un altre gènere, amb un esperit crític molt important.

Tot, però, torna a començar. Si fa uns anys va ressorgir tímidament el "western", ara sembla que els productors de Hollywood han vist que ja havia passat massa temps des de l'última gran producció nord-americana sobre el gran conflicte bèl·lic del segle. **Un puente lejano** (1977) de Richard Attenborough, queda, fent un acudit fàcil, efectivament massa lluny. Tornen, doncs, les pel·lícules de guerra. Com a mínim hi ha un dotzena de projectes

relacionats amb la Segona Guerra Mundial i el primer que veurem aquí serà **Saving private Ryan**, una pel·lícula de Steven Spielberg, interpretada per Tom Hanks que fa el paper d'un oficial de l'exèrcit dels EEUU que ha d'infiltrar-se en territori enemic per rescatar un company. Una altra pel·lícula de la qual també es parlarà i molt és **The thin red line**, una epopeia bèl·lica que suposa el retorn a la direcció de Terence Malick, el mític director de **Malas tierras** i **Días del cielo** i en la qual podrem veure una impressionant llista d'interprets: Sean Penn, Bill Pullman, John Travolta, Nick Nolte, Woody Harrelson, John Cusak, George Clooney. També s'espera **Earth, wings and fire**, pel·lícula sobre els Flying Tigers, un grup de pilots voluntaris que van lluitar contra l'exèrcit japonès, i **U-571** amb Michael Douglas, un relat bèl·lic al voltant de l'exèrcit naval americà. I moltes més perquè sembla que el fenomen ja s'ha convertit en moda a Hollywood, com fa poc els dinosaures i ara el budisme. Tornen Patton i McArthur. Segurament per explicar les victòries de sempre. La història l'expliquen els guanyadors, tot i que seria bo que fos diferent. Si amb la guerra del Vietnam, algunes pel·lícules han sabut fer justícia, també es podria intentar de fer justícia amb la Segona Guerra Mundial. Hollywood podria deixar els focs artificials i les bengales. Que les bengales serveixin només per delatar els enemics del pobre capità Flynn i els seus soldats perduts a les selves de Birmània. Veure enmig de la foscor és una bona metàfora.

Miquel Barti

EL BASAR DE LES SORPRESES

MUSEU DEL CINEMA. COL·LECCIÓ TOMÀS MALLOL

La inauguració del Museu del Cinema de Girona el mes passat no és una sorpresa. És un vell projecte que per fi s'ha fet realitat, després d'alguns retards i força problemes. Malgrat no ser, doncs, la seva inauguració una sorpresa, sí que ho és el que allà es pot veure. Segurament, és un museu únic a tot l'Estat pel que fa al seu contingut, ja que el nucli principal està format per la reconeguda col·lecció Tomàs Mallol. Aquesta és un recull rigorós i estricte d'objectes i aparells relacionats amb el món de la imatge fins a l'aparició del cinematògraf. Des de les ombres xineses fins a la càmera dels germans Lumière, la visita és com un viatge a través dels intents de l'home per donar moviment a les imatges. No és, doncs, un museu estrictament sobre el cinema o la seva història, sinó sobre tot allò que va haver-hi abans. La sorpresa ve d'aquí, de

veure aquesta extraordinària col·lecció, tan completa, tan plena d'informació i tan clarificadora del nostre passat visual. Una visita al Museu de Cinema, a la col·lecció Tomàs Mallol, és un convit a l'admiració cap a l'enginy de l'home i a la seva tossuderia. Certament, el cinema és l'art més jove, però el seu part ha estat també el més difícil

M. B.

"Tomàs Mallol, l'home i el seu somni"

VEUS DISTANTS

« Marion.- *¿El amor duele?*

Louis.- *Sí, duele. Cuando te miro, es un sufrimiento. Eres tan hermosa...*

Marion.- *Ayer decías que era una alegría.*

Louis.- *Es una alegría y un sufrimiento.* »

(Louis (Jean-Paul Belmondo) i Marion (Catherine Deneuve) a **LA SIRENA DEL MISSISSIPPI** de François Truffaut, 1969)

LA LLISTA DE

XAVIER RUSCALLEDA

(home, 44 anys, aprenent)

- **LA MADRE** de Vsievodol Pudovkin (1926)
- **EL TERCER HOMBRE** de Carol Reed (1949)
- **LA NOCHE DEL CAZADOR** de Charles Laughton (1955)
- **SED DE MAL** d'Orson Welles (1958)
- **EL JOVEN TÖRLESS** de Volker Schlöndorff (1966)
- **LA BATALLA DE ARGEL** de Gillo Pontecorvo (1966)
- **LA ULTIMA PELICULA** de Peter Bogdanovich (1971)
- **AÑOS LUZ** d'Alain Tanner (1981)
- **CHICO CONOCE CHICA** de Leos Carax (1983)
- **ROMPIENDO LAS OLAS** de Lars von Trier (1996)

SHORT CUTS

* Torna el Festival de festivals. Del 13 al 24 de maig es celebra la 51 edició del Festival Internacional de Cinema de Cannes. Com sempre, es poden veure les darreres pel·lícules d'alguns dels directors més interessants del cinema actual: Lars von Trier, Ken Loach, Hal Hartley, André Téchiné, Patrice Chereau, Nanni Moretti, Arturo Ripstein, Theo Angelopoulos, Manoel de Oliveira, Shohei Imamura, Hou Hsiao-hsien, ... Un Martin Scorsese afortunat i envejat, envoltat d'actrius bellíssimes (Sigourney Weaver, Winona Ryder, Lena Olin i Chiara Mastroianni), presideix el jurat. Nosaltres no perdem l'esperança. Desitgem que algun dia aquesta revista es vengui molt i ens pugui enviar de corresponsals a Cannes amb totes les despeses pagades.

* El Cine-club està fent gestions per tal que el director José Luis Guerín vingui a Olot el divendres 5 de juny a presentar la seva darrera obra, **Tren de sombras**; pel·lícula que ens arriba precedida d'una molt bona acollida per part de la crítica. Si tot va bé, aquesta serà la quarta vegada que el director ve a la nostra ciutat convidat pel Cine-club. Benvingut sigui! Les seves interessants i sàbies paraules sempre són de molt bon escoltar.

* Èxit espectacular de **Torrente, el brazo tonto de la ley** de Santiago Segura, que està a punt de convertir-se en la pel·lícula més taquillera de la història del cinema espanyol. A l'igual que **Airbag**, ha connectat molt fàcilment amb un sector molt important del públic jove. Però tant l'una com l'altra deixen molt que desitjar, a part de la seva capacitat per atraure espectadors i algun acudit aïllat.

AMOR DE DON PERLIMPLÍN CON BELISA EN SU JARDÍN

de Federico García Lorca

Direcció Antonio Simón

Rodríguez

Amb Quim Lecina, Elisenda

Bautista, Teresa Urroz, Carles

Martí i Maribel Martínez

Cia. Tantarantana.

Olot, 15 de maig de 1998.

Teatre Principal

Aquest any, amb motiu del centenari del naixement del poeta granadí, més d'un crític literari no ha dubtat en qualificar Federico García Lorca com l'escriptor més gran de les lletres espanyoles. No sé si s'hauran encomanat de la tòpica exageració andalusa però, certament, l'obra que vàrem veure al teatre, tot i ser considerada una peça menor, resulta un bon argument a favor de l'entronització de l'autor.

El tema de la gelosia ha estat un recurs teatral des de sempre que ha donat grans textos. Però «Amor de don Perlimplín con Belisa en su Jardín», en un exercici poètic excepcional, transforma la trama clàssica del marit gran enganyat per l'esposa jove, en una elegia de la mutació, del canvi per la via de la llibertat imaginativa.

Don Perlimplín, que acaba suïcidant-se com manen els cànons de les tragèdies geloses, després del descobriment del sexe i de la seva impossible consumació, experimenta el transformisme en l'amant platònic de Belisa fins el punt de la seducció poètica, més enllà de la passió sexual.

No entenc com es pot enquadrar com una obra menor aquest text fresc, extraordinàriament simple i alhora altament imaginatiu, més encara quan la interpretació de tots els actors i actrius, però especialment la d'en Quim Lecina, és senzillament perfecte.

Abundant en els elogis cal remarcar la música, composta pel propi García Lorca i també, l'escenografia i la il.luminació que permeten els

canvis de quadre en directe, sense cap recurs als foscós. Tot plegat impregna el muntatge de l'aire poètic de Lorca, carregat d'un surrealisme subtil i màgic que permet sense cap problema, la coexistència de tres personatges reals i dos follets.

És una llàstima que el teatre, tot i una bona entrada, no fos ple a vessar. L'espectacle s'ho mereixia, com s'ho mereix tota la programació del cicle «A les barricades» que segueix fins a finals de mes. Feu un esforç i aneu al teatre, us ho agraireu vosaltres mateixos.

Pep Fargas

LA GRAN PÈRDUA

Ara tot just farà un any que Ronaldo se'n va anar. Va sortir per la porta de darrera i en estranyes circumstàncies enmig d'un ball de milions de dòlars. Des d'aleshores molts "culés" hem intentat d'omplir la seva absència, la gran pèrdua, a base d'orgull i de tot un seguit de mentides pietoses.

L'orgull es manifesta d'una manera incontestable en la següent afirmació, elevada a la categoria d'evidència per quasi tot el país: "Si no vol quedar-se al Barça, que se'n vagi. Enlloc no estarà més bé que aquí. Si encara no se n'ha adonat, és el seu problema". Aquest orgull no és fingit, és més, crec que és fonamentat: el Barça és el que és i representa el que representa. I el Barça, en certa manera, també representa l'orgull d'un poble i és sabut que els pobles sense orgull, no creixen. O potser és que estem molt orgullosos del Barça, sense més, no ho sé. Però és l'única explicació que se m'acut a la serena reacció que va provocar la seva marxa. Cap mocadorada, cap pancarta, cap manifestació pública de dol que esborronés l'immaculat "ell s'ho perd". Fins i tot Núñez n'ha sortit incòlume, guanyant successivament unes eleccions i una moció de censura tot just després de la gran pèrdua. Una reacció inimaginable en qualsevol altra afecció llatina.

Es clar, però, que no només d'orgull viu l'home i molts hem intentat de consolar-nos, en la intimitat, en una o altra mentida pietosa. La més compartida és la que "a Itàlia fracassarà", "s'avorrirà en no poder marcar tants gols com a Espanya", "el cosiran a patades", "trobarà a faltar la platja"... i hem estat molts els que alguna nit de diumenge hem anat a dormir tard perquè pel "Plus" retransmetien l'Inter, amb la inconfessable esperança de veure'l patir. Hem estat molts els que el dilluns al matí comprovàvem als diaris que la Juve—equip estimadíssim en l'actualitat—s'assegurava "L'escudetto".

Però la realitat és mesella i té la virtut, perquè no pot ser d'altra manera, d'imposar-se. La final de la copa de la UEFA va servir perquè molts barcelonistes ens reconciliéssim amb Ronaldo, si més no, perquè és el més gran. El seu gol va ser tot un tractat de com es juga un u contra u amb el porter. Quan faltaven uns deu metres per topar amb ell, va amagar cap a la dreta, després cap a l'esquerra i una

vegada més cap a la dreta, amb la singularitat que va ser amb la mateixa cama amb la qual va acabar el zigzag, la dreta, amb què va realitzar el darrer i definitiu toc que l'allunyà del porter i li obrí el camí del gol. Amb tot, aquesta meravellosa filigrana no va ser el millor del gol. El més gran va ser la certesa que tothom va tenir que aquella jugada acabaria indefectiblement en gol, perquè era Ronaldo qui la protagonitzava. Aquesta previsibilitat es va donar tot i que encara faltava mig camp per a la seva culminació. La precisió, l'elegància, la velocitat i l'aparent senzillesa amb què va ser executada no van ser sinó el resultat, la conseqüència, d'un guió que ja s'havia escrit d'antuvi, amb infinitat de variants, en d'altres partits anteriors. En el fet de poder generar aquesta confiança rau la grandesa.

Doncs bé, siguem justos. A Ronaldo el que és de Ronaldo, sense rancúnia. I Ronaldo regna a Itàlia de la mateixa manera que va regnar a Espanya. Si finalment també acaba regnant a França, serem testimonis del naixement d'una llegenda. Per si de cas, "O rei" Pelé, ja ha dimitit del seu càrrec de ministre de l'esport de Brasil per poder viure en directe el mundial. Només vol ésser present al lloc, el dia i l'hora que probablement haurà de traspasar el seu regnat. Tampoc no passa cada dia que hom tingui un "rendez-vous" a París amb la Història.

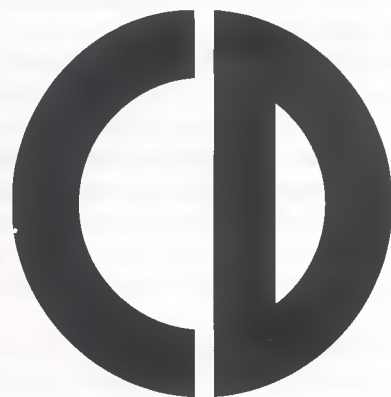
Albert Rubirola.

Abans de jugar-se la copa d'Europa.

CLÍNICA
DENTAL

DR. TOMÀS BOIX I SANS

ESTOMATÒLEG
METGE DENTISTA
Col.legiat nº 2256

Consultes hores convingudes

CLÍNICA DENTAL

C. Sant Rafael, 35, 1r-1a

- Casa Batlló -

Tel. 26 95 19

17800 OLOT (Girona)

BY-PASS

Tot va començar aproximadament fa un any; en aquells moments, en Marc Sánchez (guitarra i veus) i l'Enric Espuña (guitarra i veus) tocaven junts però sense cap ànim de formar un grup. Llavors un dia va sorgir la idea de provar-ho i van començar a buscar un baix i una bateria per tenir el grup complet. A partir d'un amic van conèixer en David Reig (baix) que es va incorporar de seguida ja que ell també estava buscant grup. Després va venir el més difícil, trobar una bateria (sempre n'hi ha pocs), però van tenir la sort de coincidir amb en Josep Cañada, que va acabar de completar el grup.

Des d'aquells inicis fins ara, només ha passat un any i en aquest curt període de temps ja han realitzat cinc concerts i han gravat una maqueta. De tot això i de moltes altres coses ens en van parlar a l'entrevista.

MÚSICA

-Perquè vau decidir començar a tocar temes propis sense haver fet abans versions?

Marc: Per què vam pensar que havíem de crear el nostre propi estil des del principi, per tant, ja vam deixar de banda les versions.

-Quines són les raons que teniu per cantar en català i en anglès?

David: Cantem en català per la senzilla raó que actualment no és que es faci molta música rock en català. I cantem en anglès perquè hi ha cançons que queden millor en anglès. Tot depèn del tipus de cançó que fem.

-Quants temes teniu, actualment?

Josep: Actualment, tenim dinou temes, a part dels quatre o cinc que tenim en

preparació. També tenim molts temes que hem deixat de banda, d'aquestes cançons n'agafem les coses bones i les adaptem a altres cançons.

-Qui s'encarrega d'escriure els temes?

Enric: Tothom col·labora, però gairebé sempre som en Marc i jo els que portem la batuta.

-Quins són els temes de les lletres?

Marc: Generalment són sobre amor, frustracions, noies... Però intentem tractar aquests temes des d'un punt de vista diferent a l'habitual, ho encarem d'una altra manera.

-N'hi algun que calgui destacar per alguna raó?

Josep: Sí, el tema *Belfast* és un petit homenatge a Miguel Àngel Blanco que va morir a mans d'ETA.

-I algun tema que sigui especial per a vosaltres?

-Enric: El tema més especial per a nosaltres és el moment en què l'improviseu, quan toquem sense seguir pautes; és quan ens ho passem millor.

-El vostre estil es força indefinit, vosaltres què considereu que feu?

-David: Nosaltres no ens tanquem en un estil de música concret i fem de tot. Ska, Pop, Rock, Grunge... Això ens dóna més opcions a l'hora de fer temes i també és més divertit.

CONCERTS

-Quant va ser el primer concert?

-Enric: Va ser a les festes del barri de la Caixa de l'any passat. Vam tocar nou cançons pròpies i vam acabar el concert amb una versió dels Blues Brothers.

-El segon concert va ser un pèl especial, no?

Josep: Sí, va ser en una festa privada d'una amiga. Va ser un concert que per les seves característiques ens va ajudar a agafar confiança.

-I el tercer?

-Marc: El vam fer a la fira de Sant Lluç. Va ser una gran experiència perquè vam tocar a en un escenari gegant que s'havia utilitzat al Doctor Music Festival, a més a més disposàvem d'aparells de bona qualitat que van millorar molt el so en directe. En un escenari tan gran vam perdre la vergonya i la por al directe.

-Com va anar el quart?

David: El quart concert ja va formar part dels programats per **Denominació d'origen**, i el vam fer al *Tequila*. Ens va agradar molt per què hi havia molt d'ambient. Ens pensàvem que no vindria ningú ja que érem els últims de tocar i potser la gent ja estava cansada. Però vam quedar sorpresos quan vam veure que estava ple de gent que saltava les nostres cançons. L'únic petit problema que hi va haver va ser que l'espai on tocàvem era força petit i que jo m'enrampava amb un

ampli que m'havien deixat, però tot i així vam gaudir molt d'aquell concert.

-I el cinqué?

Enric: Va ser a Les Preses al Macroconcert que vam fer tots els grups de **Denominació d'Origen**. No vam quedar gaire satisfets de la nostra actuació però ens va agradar molt l'ambient que hi havia.

MAQUETA

-On va gravar la maqueta i per què?

Josep: A *Musicland*, per què el meu professor de bateria em va comentar que era un lloc on ho feien bastant bé i a nosaltres ens van agradar els tractes que ens van fer.

-Com va anar la gravació?

Enric: Va ser força cansat. El tros més pesat va ser al final, quan fèiem la mescla i la masterització.

-Quant temes va gravar i com els va triar?

Josep: Vam gravar vuit temes: *Belfast*, *Dissabte de pluja*, *Per què*, *Intencions amagades*, *La forneta de Vidrà*, *XJ13*, *Believe*, *Suicide*.

Vam triar aquests perquè a tots ens agradaven.

-Quin títol li heu posat i per què?

David: *Confuzió* amb dues zetes perquè com que fem estils diferents i això queda reflectit a la maqueta pot ser que quan algú l'escolti quedi realment confós i no sàpiga realment quin és l'estil de By-Pass.

-Qui s'ha encarregat del disseny de la portada?

Marc: L'ha fet en David. Ell també va fer l'anagrama del grup. Es pot dir que s'encarrega de la imatge del grup.

-Què us ha semblat el resultat?

Enric: Tots estem molt satisfets dels resultats. Això de gravar ha estat una gran experiència per a nosaltres.

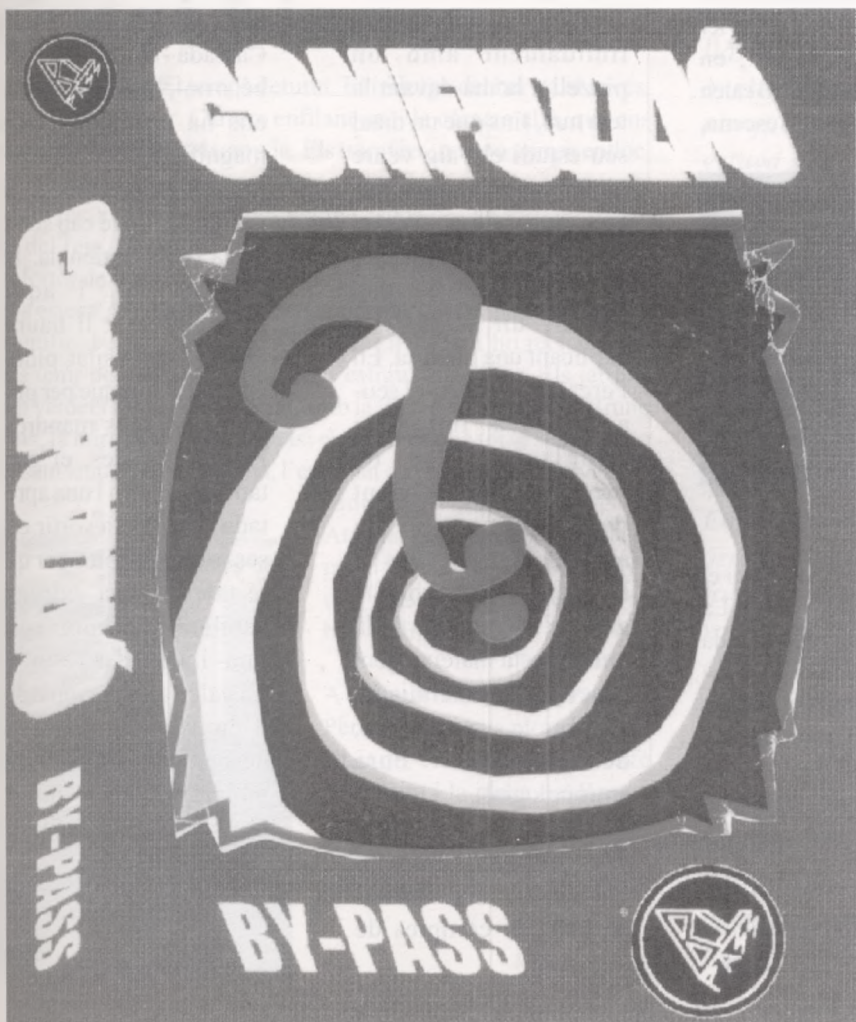
-On es podrà comprar?

Josep: En principi, l'anirem venent nosaltres. Més endavant el portarem als bars i a les botigues de discos.

El futur dels By-Pass, ara per ara, passa per realitzar dos concerts. El primer el faran a Dosis el 22 de Maig (si ja tenen les còpies presentaran la maqueta), i el segon concert el faran el dia 29 d'aquest mes a Castellfollit, per les festes.

Aquest estiu la Susanna, que els fa de representant, buscarà el màxim de concerts possibles, si pot ser fora d'Olot. Es pot dir que ara mateix, el futur de By-Pass se centrarà en els concerts.

Sergi Navarro

CAL AIX

IA LA
CARMELA
NO LI
AGRADA LA
VERDUUUURA!

Hora: les onze de la nit. Lloc: el Central (per una nit el Central va tornar a ser aquell espai que la ciutat necessita però que no acaba de funcionar). Cicle *A les barricades!*: XAVIER RUSCALLEDA/JORDI FIGUERAS, "A la paret escrit amb guix"; DEU N'HI DUO, "Cançó pro-testa".

Macheath, Brown i Beide a l'escenari, "Kanonen-Song", o la millor manera d'acabar la nit.

La paraula, els poemes, en Xavier recitant i en Jordi a la guitarra.

Màgia, tremolor, assaborir la paraula. Un i altre ens colpien amb l'espectacle. Les cançons després. El temps de guerra, la guerra i la misèria. Gaudir amb i del'espectacle. En Xavier com l'Ovidi, en Jordi com en Jordi Soler. No m'agraden les comparances, no calen comparances. En Xavier és la dramaturgia, la posada en escena, la veu que modula, crida o et xiuxiueja maliciosament, mentre en Jordi esdevé l'amant del qui parla. Un atrezzo mínim, quasi innecessari perquè la força i la màgia hi són presents i no els calen gaires condiments.

Llavors en Zappa travestit a la garrotxina. En Carles i el Vesper. Cansats de Fòrum, digueren, actuaren pel seu públic. La comicitat no és vulgar, sinó intel·ligent, lúcida, prenyada de vida quotidiana i mala llet socarrona. Déu n'hi Duo és, també, la paraula, la música, però alhora el gest còmic, la complicitat, el mirall en el qual es reflecteix un mateix per riure's del propi fantasma que la imatge et retorna. I de nou l'espectacle, els dos omplen l'escenari, i la metralla no cessa. Al final un voldria continuar emborratxat entre verdures, galls i pollastres o el santoral municipal, però allò que comença també s'acaba.

Joan Serra Capallera

PLANAPUIG, gairebé un mite

En Peret és un gat vell. Sempre m'havia costat d'imaginar-me'l pintant, a gemolit

tímidament amb un pinzell a la mà davant la tela nua, fins que un dia al seu estudi el vaig veure pintar, amb una bata curta, esquitxada de colors. Treballava amb devoció, la mateixa que posa bevent un whisky o explicant una història. En Peret crea el món -el seu- a la seva imatge i semblança i he de reconèixer que davant dels seus quadres un s'adona que allà dins hi ha més veritat sobre la gent de la Garrotxa de la que aquesta mateixa gent ensenya. Tremendisme rural, simpleza, desconfiança. Pura antropologia!

Molta gent el coneix pels seus quadres sobre el Carnaval. És curiós perquè, en comptes de

posar màscares, allò que fa és treure-les. No les vesteix, les despulla, ja que al capdavall, la màscara la portem posada tot l'any.

Ara en Peret Planapuig ha aigut en mans de l'Arcadi Calzada -ignoro si a fi de bé, o no-, la qüestió és que ens ha ensenyat coses magnífiques. A ell no li preocupa passar a la posteritat, no té cap sentit de la transcendència. És i prou, ara i aquí. Probablement li hauria anat bé necessitar pintar per viure, sort que per pintar no és gens mandrós. Però a vegades, el geni també s'adorm i una apretada a temps fa sortir coses inimaginables per qui té talent i una extrema habilitat pel dibuix -cosa rara- i pel color.

La galeria de personatges d'en Planapuig no té desperdici. La tria ja diu molt: en Pela, en Vinyet, mossèn Bonet, en Pla.

X.R.

LA MOLERO VA DE TOROS

L'exdelegada de cultura de la Generalitat a Girona, Natàlia Molero, que alguns coneixem per la seva participació a les tertúlies de Ra'dio Olot, va arribar tard a la "corrida" del Primer de Maig. Sort que la regidora de cultura l'esperava a la porta i van poder entrar juntes -per allò de la vergonya, ja se sap- i ocupar un foradet a la graderia de la plaça. Ens han dit que en Pluma, actual regidor de cultura de Girona, també hi era. S'ho van passar "pipermin frappé" barrejats entre els afeccionats a la toreria. Anar a toros està de moda, ja ho veuen, queda bé, sobretot a Olot i si vas de

polític perquè a sobre entres de franc. I el públic, segons la Molero, és tan deliciós: tots allà llançant compreses i condons al Joselín. Excels, diví...! Visca els toros, amb perdó de na Tura, és clar.

Lisboa, ciutat blanca

La ciutat blanca. El temps deturat. El rellotge del bar va al revés, o és la vida, potser. Carrers enfilant-se, i la càmera allà, que ens transmet el sacseig del tramvia. Els tramvies, que no porten enlloc, perquè no cal anar enlloc, i seria millor fins i tot de no moure's. No fer res, és la fita. Només veure Lisboa des de dalt del balcó, des del Tejo, i aspirar-ne la flaire. Les olors de Lisboa, peix fregit, i la fortor del mar i la gent. Carrerons de l'Alfama, escales sens fi, roba estesa, les dones a la finestra i el mercat del peix, cridaner i magnífic. I el temps, imperturbable. La ciutat t'ho reclama, no pots tenir per amic algú que no n'estigui enamorat. Els jardins amb verdet i les velles al portal, amb la llum del capvespre. Bruno Ganz, la mirada, el record, quasi el plor. I és que tot té sentit, si ho pensem lentament: el poema, l'entrellat de roderes del tramvia, i el

fado tristíssim del café da Atalaia. I aquest deix lisboeta al parlar: "Uma cerveja, obrigado", una música dolça que t'arriba ben endins.

A la ciutat blanca, la de Pessoa i Pereira, la que va plorar amb el Chiado cremat, la del café Brasileira i la plaça del Rossio on fan truita de fines herbes, ara hi fan l'Expo, alguna cosa sobre els oceans...

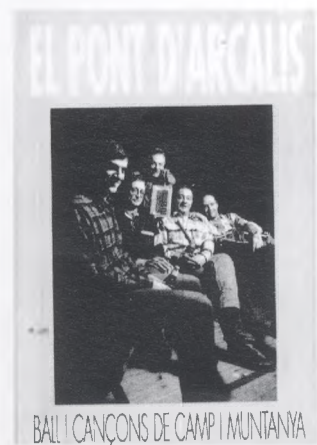
Meius Ferrés

Pont d'Arcalís, un concert magnífic

La nit del 9 de maig, a l'hospici, va tenir lloc un concert de música popular organitzat per la delegació d'òmnium Cultural a la Garrotxa. La sorpresa va ser doble: d'una banda per la manera de publicitar-lo. Si bé hem d'agrair a la gent d'Òmnium la iniciativa, també cal dir que és una llàstima que el missatge arribés tan malament perquè de veritat que estava mal anunciat. De l'altra, descobrir sense previ avís, que es tractava d'una de les formacions més interessants de la música popular actual. La pena, que va estar punt de fer suspendre el concert, és que hi havia quatre gats comptats. Finalment, els músics van arrencar a tocar i, fins i tot, es van animar de valent gràcies a un públic escàs, però vibrant, completament entregat. Hi ha instruments que són una meravella. Sembla mentida que la gralla, l'ocarina, el flabiol, la viola de roda o una simple canya puguin arribar a crear

CAL AIX

matisos d'una trempera poètica inenarrable. És veritat que són instruments populars, gairebé domèstics, que sentim habitualment en altres formacions (cobles, bandes de grallers, etc.) , però no és en va que la gent (en Tito, en Jordi Fàbregas, l'Artur Blasco) que hi havia damunt de l'escenari constitueixen el nucli de Tradicionàrius, el moviment més important de recuperació de la música popular que s'ha produït mai en aquest país. Gràcies per l'alegria. I torneu aviat!

CAL AIX

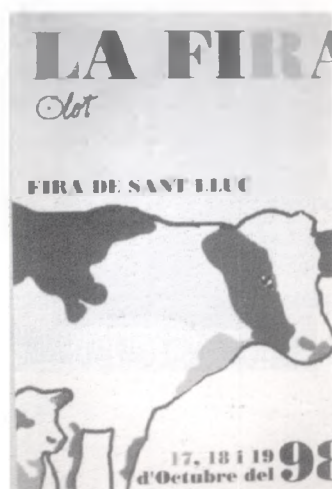
*Atreveix-te a
pensar, una
obra per a
inconformistes*

El dia 18 d'abril es va presentar a la Biblioteca Marià Vayreda, per iniciativa de l'entitat Òmnium Cultural de la Garrotxa, el llibre *Atreveix-te a pensar*, del filòsof gironí Josep M. Terricabras. Per Sant Jordi aquest va ser un dels llibres més venuts a Girona i també a Olot, al costat d'obres molt més frívoles d'autors televisius. La presentació va anar a càrrec dels dos presentadors del programa del canal 33 *Avi-sa'ns quan arribi el 2000*, Jordi Beltran i Albert Vinyoli. Van destacar que era un llibre suggerent, amb una visió optimista del món, creador d'opinió. En una època en què es parla del pensament únic, Terricabras defensa el pensament propi, i va més enllà: el pensament transformat en acció, de la reflexió a l'acció. Coincidiren amb l'autor a afirmar que cal ens hem d'atrevir a pensar allò que volem pensar.

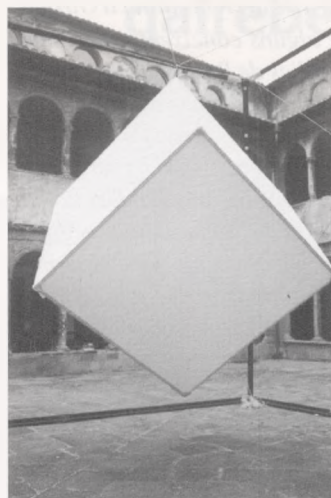
Segons Terricabras, el llibre pretén ajudar a pensar, oferir estímuls, incitacions que hi portin. El que fa és donar pistes. Vol ser una obra per a ciutadans autònoms, i en aquest sentit es pot considerar revolucionari, perquè pensar esdevé a la fi inquietant. Si tothom pensa pel seu compte, hi ha perill, això no convé a *l'establishment*. El filòsof, conegut pels seus estudis de Wittgenstein, va voler incidir en l'estreta relació entre pensament i llenguatge, va convidar a tothom a plantejar-se interrogants, a intentar desferriar què és el que pensem per nosaltres mateixos.

ESTAFA POPULAR

Una Comissió ad hoc ha escollitfa pocs dies el cartell de la Fira de Sant Lluç d'enguany. Sense voler treure mèrits a ningú, però, resulta sorprenent que hagin ignorat el resultat de la votació popular que - ignorem des de quina instància- es va fer durant la Fira del Primer de maig a l'Hospici. Vet aquí una mostra més de la falta de rigor d'aquestes Fires...

«Daudamatismes Kubrics» La història continua

L'experiència que alguns alumnes de Belles Arts de 4r de pintura estan protagonitzant aquest darrer trimestre de curs continua donant els seus fruits, i val a dir que són molt interessants. El cub dins del cub en blanc. El cub que simbolitza l'estabilitat, l'harmonia, el volum per

excel·lència, se situa en suspensió arrapat a un eix inexistent. El cos, desmanegat, desequilibrat, vaga per l'interior perdut en un univers mòbil. Una paradoxa (moviment i estabilitat) plàsticament molt ben resolta.

NOVA GENERACIÓ / ELS NOUS ARTISTES

Hi ha pretensions, desigs, que són un autèntic despropòsit, com ara aquest, de presentar com a nova generació d'artistes una sèrie de gent que fan un producte tan convencional i anodí com la majoria dels pintors que exposaren a l'Hospici per la Fira de Maig. Que la gent pinti està molt bé, fins i tot és saludable, però que facin passar un tipus determinat de pintura que no té cap interès com a exponent de l'art del segle XXI o és una broma o simplement el resultat de la ignorància. No s'entén, d'una banda que en Narcís Coderch o en Marian Vayreda es

prestin de participar-hi, o de l'altra, que en Moli i en Garrido apadrinin aquesta cerimònia de la confusió.

JOSÉ MARIA MENDILUCE

"LA DEMOCRACIA NO CONSISTE EN ELEGIR GENTE PARA QUE GESTIONEN NUESTRAS VIDAS"

El divendres dia 8 de maig, José Maria Mendiluce va passar un dia a la Garrotxa. Després de ser entrevistat pel "Punt" i "El Diari de Girona", participar en una tertúlia a Ràdio La Vall i fer un pisolabis a Les Preses amb amics i simpatitzants, va pronunciar a l'Orfeó una conferència titulada "Europa verda i solidària", organitzada per la Plataforma de Joves Progressistes. Va començar dient que el títol de la xerrada no era res més que l'expressió d'un desig, perquè la realitat és que el discurs polític a Europa es veu reduït a temes purament econòmics, donat que la política ha estat segrestada per l'economia. Benvingut sigui l'euro, però, quina Europa volem?, fou la pregunta que adreçà a l'auditori. La Declaració Universal dels Drets de l'Home, signada ara fa 50 anys, pretenia contagiar als governs, en el fons era l'expressió d'una il·lusió. Avui en dia, sembla difícil que els actuals governs signessin alguna cosa semblant, ja que, entre altres coses, no hi ha la il·lusió necessària per fer-ho.

Va dir que Aznar, per exemple, no ha parlat mai encara de cap valor. De fet, la distància entre la Europa que tenim i la que necessitem és tan gran com la catàstrofe de Doñana. Des del seu punt de vista els grans dèficits d'Europa són els següents:

-La reconciliació dels ciutadans amb el planeta. La cimera del medi ambient a Kiotto ha passat desapercebuda. No s'avança gens i no passa res. És una vergonya que no hagi provocat cap reacció a Itàlia la quantitat d'urbanitzacions il·legals que entorpien el pas de l'aigua i que finalment també ha ajudat a desencadenar la tragèdia. O Doñana, o la progressiva destrucció de la selva de l'Amazònia, o de la capa d'ozó, o de les emissions de CO₂..etc. Els Estats no comptabilitzen en els seus dèficits els dèficits ambientals que provoquen amb aquest creixement insostenible. Quan una selva es crema ja mai més no hi torna a créixer cap arbre.

- El creixement econòmic ha de repercutir en benestar per als ciutadans. Avui en dia això passa a mitges. Estem

creant un quart món dins els nostres països que provoca el resurgiment d'opcions feixistes "que hablan a las tripas i no a la razón". L'única distribució de la riquesa la fa el Déu mercat, que s'ha convertit a la religió monetarista.

-La falta d'una unió política vertadera que solucioni els grans reptes que té plantejats Europa. Hi ha infinitat d'organitzacions i institucions que no fan res més que diluir la veritable responsabilitat. És evident que Europa té moltes responsabilitats en relació a Bòsnia, Croàcia, Kosovo, Algèria... i de moment, la realitat és que no és capaç ni d'imposar un mediador al dictador dels Balcans per intentar solucionar la crisi del Kosovo, sense parlar del trist paper que va jugar en la guerra civil jugoslava.

-La manca d'una aposta decidida per la defensa d'uns valors que després de cent anys encara són vigents. La Revolució Francesa va proclamar els principis d'igualtat, solidaritat-fraternitat i... quin era l'altre? - va preguntar al nombrós públic que omplia el teatre de l'Orfeó - . A Europa s'eliminen les fronteres interiors mentre creixen les exteriors. Se'ns tracta com a "memos" políticament correctes. No se'ns parla quasi mai del desarmament, de Chiapas, del 0,7%, de la necessitat de desmantellar la central nuclear de Txernòbil, de que el nostre progrés només és possible si les altres nacions del món també

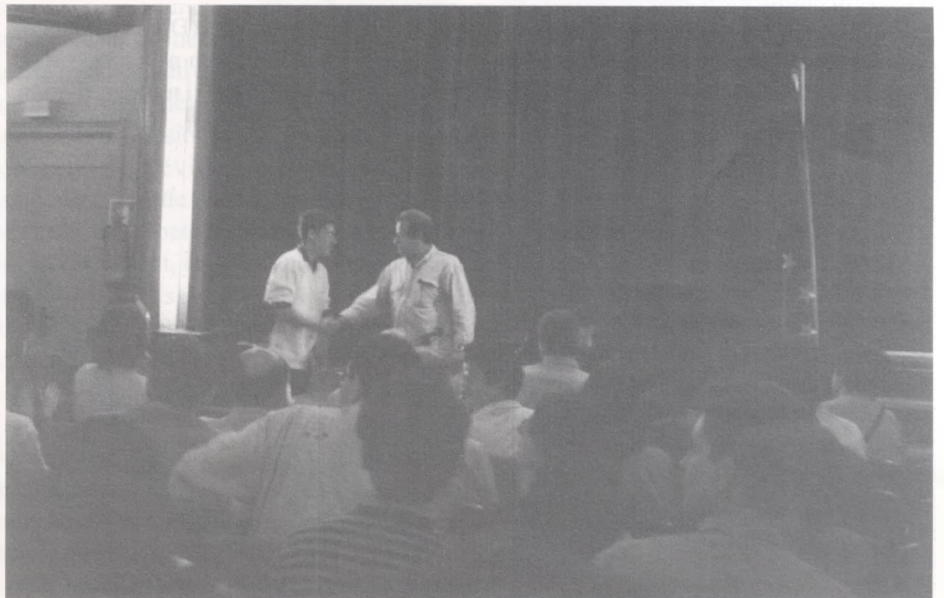
CAL
AIX

progressen...etc. Va comentar que un col·lega seu al Parlament Europeu, en assabentar-se que ell parlava d'aquests temes, li va fer el següent comentari: "Que suerte tienes, yo, en cambio, tengo que hablar todo el día de política".

Va acabar la seva intervenció amb una crida a l'esperança: "Tenemos que empezar a movernos. La democracia no consiste en elegir gente para que gestionen nuestras vidas. Tenemos que hablar de valores y de sueños y hemos de creer que es posible cambiar las cosas".

Tot seguit s'inicià un petit col·loqui que es va acabar de seguida, ja que en José M^o Mendiluce havia d'agafar un avió que des de Barcelona el duria a Salamanca. Va deixar el públic extasiat i se'n va anar, i, al meu entendre, els organitzadors de l'acte van deixar escapar una oportunitat de poder parlar, entre tots, de somnis i de valors. Hem de començar a moure'ns si no volem que polítics com Mendiluce s'acabin convertint en funcionaris, a sou, de les causes perdudes. A alguns ens va quedar el dubte de si ell ja n'és un.

Albert Rubirola.

CAL AIX

XIRINACS, UN HOME BO

El 18 d'abril, en el marc dels debats que periòdicament organitza el club Ecofòrum, en Lluís Maria Xirinacs va dissertar durant un parell d'hores sobre allò que ell anomena "Un model de globalització de la realitat de cara al segle XXI".

Va començar agraint -per cortesia, em sembla- el glossari apològic que li dedicà en Busquets en la presentació i s'afanya a declarar que "la vàlua d'una persona no es mesura pels rengles de diari que ocupa, sinó per la seva bondat i honestetat. Considero un privilegi poder parlar més estona que els altres". Vet aquí, doncs, el primer missatge.

Per tal que l'auditori poguéssim entendre d'on venia aquesta teoria tan a l'engrós, en Xirinacs ens va fer un salt fins al segle XIII, a l'època en què un tal Cresques Abraham componia el primer mapa mundi important de la humanitat sense ni tan sols sortir de la seva Mallorca natal (l'original es troba avui a la Biblioteca Nacional de París). I de com Ramon Llull, un segle més tard, crea el primer model global mental de la realitat. Uns precedents certament llunyans i, curiosament, d'ascendent català. També parlà d'Einstein que al segle XX ha creat un nou mapa físic de l'Univers, una cosmologia a partir de quatre dimensions que va des del Big band fins als nostres dies. Xirinacs, doncs, es proposa crear, com va fer Llull a la seva època, un mapa filosòfic pel segle XXI, aquest ha estat el tema central de la seva tesi doctoral, presentada l'any passat a la UB.

Primera idea: "Avui tot és global". El món ha esdevingut una "aldeia", una casa global. S'ha fet tan petit que ens trobem

immersos en una mena d'embaïfament d'informació. N'hi ha tanta que no la podem assimilar.

Xirinacs situa allò que ell anomena la "globalística" en el punt intermedi entre la telemàtica i la cibernètica, "és el prisma que globalitza la informació de cara a fer, a actuar".

Continuant amb els referents, en bona part biogràfics, ens explicà que el seu pare (un home que definí d'universal) tenia el costum de preguntar en comptes de respondre, cosa que ja de ben petit li estimulà el desig de saber, d'ordenar, de comprendre.

El pas per Montejurra amb els escolapis diu que li va permetre assajar un primer intent de "globalització" a partir de les aficions dels 63 interns, harmonitzades i relacionades...sistemàticament. La suma de les parts -deia- no és el tot, és més. Segons ell, va ser una revolució, perquè entre tots els alumnes sabien molt més que allò que els podien ensenyar els mestres.

La gent avui -afirmà- està dispersa. Una certa pobresa dóna una força enorme, en canvi una excessiva riquesa pot ser un desastre.

Un model global de la realitat
Parlà de la importància dels models. A l'Edat mitjana -va dir- el model era una cosa molt seriosa; no tenia res a veure amb la moda d'avui, sinó que constituïen la referència necessària per afrontar qualsevol aspecte de la realitat. No es tracta d'adorar ni de dogmatitzar, sinó de contrastar i millorar. "Tots en fem de models, però no se'n parla mai". El problema és que hi ha models que són massa simples per respondre i entendre la complexitat actual. Ell ens proposa un model global, no parcial, un model que té respostes per tot.

Cal extreure categories (D'Ors deia: hem de passar de l'anècdota a la categoria), hem de saber enumerar i muntar. El món corrent -continuà dient- és d'infinites

dimensions (no només de tres) i quantes més en domines més joc d'anàlisi tens. Ell parla d'un model de seixanta i tantes categories, quan normalment estem acostumats a treballar amb tres. Va remarcar que parlava d'un model "global" (una mica de tot) no pas total i que havíem de ser globalistes: ser català, per exemple, és una especialitat, o ser persona humana; totes les diferències són especialitats, però tot ha d'estar harmonitzat. Es referí al concepte d'esquizo (ment partida) com una de les lacres del món d'avui, on l'home viu literalment partit a causa d'una mala interpretació de la idea d'especialitat.

Confrontà la linealitat amb la curvatura per il·lustrar que els esquemes lineals són improductius i simples. "Només és previsible allò que és pla" -deia Aristòtil. En canvi tot és rodó. Hi ha dita castellana que diu: "Quién al cielo escupe en la cara le cae".

En la part final de la conferència, probablement la més inquietant, i també la més inaccessible i opaca, va intentar aplicar, a mode d'exemple, les línies mestres del seu model global al mapa planetari dels blocs i les cultures (Orient, occident, nord, sud, Europa, Amèrica), a partir d'allò que ell anomena analítica i sintètica d'estructures i vivències.

A la sala de l'Orfeó es notava una estranya densitat que feia pensar que, com a mínim, la seva veu havia desvetllat interrogants.

Redacció

PERE GIMFERRER: TEMPS I ESPAI

La pintura, l'escultura, el cinema i la fotografia són arts que comparteixen moltes coses amb la poesia. Sovint, la poesia apareix a través dels mots en imatges que el poeta és capaç d'inserir en els versos. L'avantatge del poema, quan passa això, és que la imatge que crea el poeta es defineix de forma diferent en cada lector. Així, allò que és el suggeriment d'una imatge concreta esdevé, mitjançant l'experiència lectora, un seguit de variacions de la figuració inicial. Tanmateix, si el poema està ben tensat, el significat de la imatge, el tema que mostra, serà sempre el mateix.

Pere Gimferrer és un dels poetes actuals més reconegut. Fins i tot, hi ha qui pensa que està molt ben situat per obtenir algun dia l'anhelat Premi Nobel. Sens dubte, seria una bona notícia per a la literatura catalana i una manera de reconèixer altres escriptors que, per la importància qualitativa i quantitativa de la seva obra, també s'haurien merescut aquest honor. Es pot pensar, sobretot, en Salvador Espriu.

Bona part de la poesia de Gimferrer s'allunya de l'anomenada poesia de l'experiència que, en català, té el màxim exponent en Gabriel Ferrater. La poesia de Gimferrer, més que indagar en les emocions provocades per les relacions humanes, focalitza el seu interès en els elements que constitueixen l'espai i el temps. Sobre com es mouen aquests elements: els mots, els vius, els morts, els qui encara no són, tot el que és vida passada, present o futura, tota mena d'objectes i, en general, la matèria sencera de l'univers. És una poesia de l'experiència de l'espai escènic: més que de què va la pel·lícula, li interessa com es fa la pel·lícula. Per això, en els seus poemes hi ha la llum dels focus, el coneixement.

Dos poemes seran suficients per copsar la categoria i la complexitat

de la poesia de Pere Gimferrer: *Campana*, de la secció *Com un epileg*, de l'aplec *Mirall, espai, aparicions* (1981) i *Caiguda*, de la tercera part, *Himne d'hivern*, del llibre *El vendaval* (1988).

CAMPANA

*El bronze mort no parla de misses de difunts.
Al cor del bosc, aquest metall envellutat,
del temps que podem viure, en diu, greu, la meitat.
La resta, intemporal, és neu al cim dels munts.*

Per a Gimferrer, hi ha dues menes de temps. En una banda del mirall, un temps mesurable que correspon al de la vida de cada individu. És la campana, el bronze mort, el metall envellutat que no evoca la mort ja que no existeix la mort com a tal, en el sentit de desaparició, perquè a l'altra banda del mirall hi ha un altre Temps, únic, immesurable, intemporal, amb majúscula, que ho conté tot. D'aquesta manera, travessar el mirall, la mort, és passar a una altra mena de temps, el Temps.

CAIGUDA

*Desarçonnats, els ossos de les àguiles cauen
al fons del cel: plomatge, tan lent en un silenci
de clarors escampades per la destrall de llum.
Expressar l'experiència del dispers, la ballesta
buida en el matí clar dels becs i les fiblades,
l'ocellada metàl·lica que s'abraona al vent,
els aiguamolls de sofre que barregen el cel amb el
revers del cel,
el mot amb l'ombra que fa el mot a l'aigua:
només una caiguda d'or vell, plomes, ossada
dels grans ocells de presa en la llum incendiària.*

*En un sol traç, el dia
esdevé un mot: l'estol dels boscaters del Temps.*

Caiguda, com anuncia el títol, és un poema de moviment. Ja la primera paraula porta un impuls d'expansió, com aquell que surt disparat d'un cavall. Presenta la imatge del vol de les àguiles, l'intent d'expressar la dispersió. La llum, el coneixement, és responsable de l'evidència mental d'aquesta dispersió, els bòlits de les estrelles que provoca una destrall. Però, de la mateixa manera que el vol de les àguiles va cap amunt, també va cap avall reflectit al mirall dels aiguamolls de sofre (magnífic aquest sofre que evoca color i capacitat destructiva). Imatge de dispersió i de concentració alhora. L'infinit també és un sol punt. La fi del temps i el tret inicial del *big-bang* allà mateix. Un sol mot: el que diu el que hi ha en un moment que és etern. ¿I què és el que hi ha immediatament abans i després del mirall? Hi ha el mot, el poema, l'artefacte lingüístic de la consciència, allò que fa que la *caiguda* de l'espai i el temps no es perdi en el buit de l'oblit, sinó que quedi fixada per

sempre perquè és capaç de traspasar el mirall. L'única forma de fixar el coneixement d'un moment concret del temps individual és materialitzant l'experiència del present en el poema que, com tot el que hi ha en l'instant, es reflecteix a l'altra banda del mirall on hi ha el Temps intemporal, etern. El poema permet tenir un tast de l'altra banda i esdevé, així, poesia metafísica. El poeta, amb la càmera de la curiositat, fa arribar el seu desig de coneixement fins al Temps més enllà del clos de la vida. El bosc és l'espai de la vida. Els boscaters, els vivents, van a l'encaix del Temps, la neu al cim dels munts. És a dir: la vida humana és un camí a través del temps per arribar al Temps del qual s'ha sortit i al qual s'ha de tornar. Com la destrall és l'eina del boscaters, així la llum, la consciència, és l'eina dels vivents. Alexandrins a sobre i a sota del vers on hi ha el mirall: *els aiguamolls de sofre que barregen el cel amb el revers del cel* (vers que en realitat és un alexandri amb un hemistiqui afegit). D'aquesta manera, aquest vers fa la funció del seu contingut: mirall dels versos que el precedeixen i que queden reflectits tot seguit.

Diu Rafik Schami que un somni vol temps, i espai.

Jaume Busquet i Paredes
març de 1998

Quan el dit senyala la lluna, el tonto mira el dit.

Amics dels MCO crec que no heu encertat la contrareplica. Llegiu la nostra moció, mireu-vos l'acta municipal, parleu amb la poca gent que varen assistir al Ple Municipal i finalment rellegiu-vos amb serenor la nota explicativa que publicava el 440 i podreu comprovar que la vostra feina com a monitors i el vostre projecte solidari d'ajuda al tercer món mai no han estat qüestionats. Al contrari. L'acord municipal simplement esmenava una situació -cobrar als usuaris d'un servei públic un plus de solidaritat- que era il·legal i que al nostre entendre era injust. Res més. Espero que la carta us hagi servit d'alliberament, però ja que no heu estat capaços de defensar la legalitat i la justícia de

la vostra proposta d'apujar l'entrada del Nadal Diver per fer solidaritat, em pregunto si no hagués estat millor per tots que davant l'acord unànim del Ple municipal de deixar el preu igual que l'any passat haguéssiu reaccionat com ho va fer Greenpace el dia que es va saber que les seves estimacions sobre la contaminació de les plataformes de la Shell al Mar del Nord eren exagerades. O síguí, reconeixent l'error i reivindicant tota la resta de la feina que feu amb encert.

Joan Barnadas i Puigferrer

La Universitat de Girona, present i futur

Des dels òrgans de govern de la Universitat de Girona es van presentar en el darrer Claustre les directrius que hauran de regir a partir d'ara sorgides després d'un extens període de reflexió i debat conjunt entre tota la comunitat universitària, en relació amb el present i el futur de la Universitat, el paper que haurà de tenir en la nova societat, i els nous reptes que haurà d'afrontar. És la primera vegada que es presenta una política global d'actuació, en tots els àmbits acadèmics i de gestió.

En un intent de situar de nou el concepte d'educació, es parteix d'una frase de Delors: l'educació és un gest d'amor envers la infància i la joventut, a qui hem d'acollir dins de la societat, oferint-los sense reserva el lloc que els pertoca per dret. Es així que la Universitat es presenta com un lloc per anar-hi a aprendre, i un lloc per crear coneixement. La seva missió és la de formar bons professionals, però també bons ciutadans, amb uns valors determinats. No és cert, segons el rector de la UdG, que els estudiants només tinguin l'obligació d'estudiar, sinó que cal que esdevinguin actors, que exigeixin, reclamin i critiquin, que participin, en definitiva, en el projecte global.

La concreció d'aquests objectius passa per la reforma dels plans d'estudi, que

tornen al model antic, amb un màxim de 7 assignatures per any, i s'hi incorporen uns crèdits a l'inici de les carreres que possibilitin als estudiants poder-se posar tots al mateix nivell. Uns primers cicles generalistes i comuns facilitaràn el canvi de carrera un cop començada, i els crèdits de pràctiques i els treballs en empreses els faran més fàcil la inserció laboral.

S'estableixen uns coneixements que ha de tenir tot universitari un cop acabats els estudis: cal que se sàpiga expressar correctament, que sàpiga llengües, informàtica, que conegui què és un objecte científic, que estigui al cas de la història d'Europa i del context social. Només amb una formació integral la Universitat haurà assolit l'objectiu de ser transformadora de la societat. I té la obligació d'atendre tot tipus de col·lectius, des dels que estudien i treballen, fins als que necessiten una formació continuada.

Aquests són, entre molts altres, els punts que configuren el que serà el Pla Estratègic de la Universitat de Girona, un pla de treball dissenyat a partir d'una determinada concepció de la universitat com a servei públic i útil, vinculat a la societat i a l'entorn.

M. Ferrés

Libres de Batet

Música

Ben Hansen.

Sala Zeleste, 22 de maig, a les 22 h.

El geni de les mescles, el rei del zàpping.

Manolo Garcia.

Sala Zeleste, del 28 al 30 de maig, a les 22 h.

Presentació del disc d'èxit, Arena en los bolsillos, del cantant de l'Último de la Fila.

V Festival Ciutat Vella.

Del 28 al 30 de maig, diversos espais.

Remedios Amaya, Chano Domínguez.... el flamenc torna amb força.

V Festival de Música de Joves Europeus.

Del 26 al 31 de maig, diversos espais.

Un macrofestival amb milers de joves a Ciutat vella.

Teatre

Trainspotting.

Sala Villarroel, del 28 de maig al 28 de juny.

Primer novel·la, després cinema, i ara teatre.

Vè Festival de Poesia.

Barcelona, diversos espais, fins al 26 de maig.

Poemes d'autors coneguts i no tan coneguts.

Exposicions

Sharf. Cotthern Gallery,

fins al 30 de juny.

El retorn del pop-art, els objectes com a obres d'art.

Emma, sombras paralelas.

Galeria Alejandro Sales, fins al final de maig.

Una instal·lació de Lluís Hortalà, amb l'actriu Emma Suárez de musa.

Mostra fotogràfica 98.

Casa de Cultura de Girona, fins al 31 de maig.

Crònica del 97, a càrrec dels millors fotògrafs.

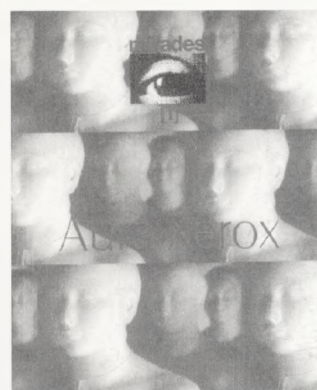
L'univers de Jujol.

Col·legi d'Arquitectes de Barcelona, fins al 27 de maig.

Vida i obra, objectes i dibuixos del conegut col·laborador de Gaudí.

Aura Xerox "mirades 1",

del 15 de maig al 4 de juny a la Sala Oberta del Museu Comarcal de la Garrotxa.

Es una antiga fleca especialitzada en l'elaboració del tortell i la coca de llardons típics d'Olot

Sant Rafael, 5 - Tel. (972) 26 08 59
OLOT (la Garrotxa)

CARNISSERIA - XARCUTERIA

Elaboració pròpia d'embotits

c/ Roser, 5 - Tel. 26 10 61
17800 OLOT (Girona)

Ben bé d'Olot!

Títol: "Sopa d'escultures o sopa de cultures". Material: alpacca i ferro fos.

XAVIER BULBENA I MOREU

Barcelona, 1949

1967. Fundador de l'equip CLACA dedicat a l'ensenyament de tècniques d'expressió.

1968. Membre fundador del Taller AM de ceràmica, dedicat a posar al dia les tècniques tradicionals. Treballs d'"escaparisme", disseny i cartellisme.

1969-72. Diverses exposicions, performances i accions d'art conceptual.

1973. Exposició a la Sala Vinçon de Barcelona.

1976. Es trasllada a viure a Olot.

1977. Membre fundador de la Cooperativa COURE de ceràmica a Olot.

1979. Menció especial en el Premi Internacional de dibuix Joan Miró.

Exposicions a Banyoles, Olot, Barcelona, Madrid, etc.

1980-82-84. Col·labora en la creació, realització i disseny de l'estand d'ESPUÑA SA. Diversos estands a les Fires de Sant Iluc d'Olot. Disseny d'interiors: Botiga COURE, Egipci, El purgatori, Cal Sastre, Can Xapes, Escola Bressol, Art i Traça, etc.

1982. Estands per a fires nacionals i internacionals. Escenografies per a Zootrop Teatre i Els Joglars. Sabates del 39 / Quina estació (Escola de dansa de Girona) Del dret al revés / A la paret escrit amb guix.

1984. Imatge gràfica de la Institució Firal de Girona.

1985. Disseny de la denominació de qualitat de Ratafia Catalana.

1986. Escenografia Joglars: Virtuosos de Fontainebleau. / Vicenteta de Favara

1987. Escenografies Joglars: Bye, bye Beethoven / Columbi lapsus

1988. Sèries TV: "Som una meravella / Ya semos europeos

1992. Escenografia cerimònia inaugural Jocs Olímpics de Barcelona. Escenografies: Umbilokal (Zootrop) Oh, oh, amor (La Funerària)

 RÀDIO OLOT
99.1 FM

Cap al mig segle

al vostre servei